

Silvana De Mari
ULTIMUL ELF
Traducere de Florentina Manea
Silvana De Mari, *L 'ultimo elfo*

2004 Adriano Salani Bditore s.r.l.

Tatălui meu, ce mi-a arătat calea, chiar dacă el a rătăcit-o pe a sa.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României DE MARI, SILVANA
Ultimul Elf / Silvana De Mari ; trad.: Florentina Manea. - București: Aramis
Print, 2007 ISBN 978-973-679-527-5

I. Manea, Florentina (trad.)

821.131.1-31=135.1

Redactor: Florența Drăghicescu DTP: Elena Marin
Ilustrația copertei: Gianni De Conno (ilustrația originală a ediției italiene)
Coperta: Cristina Dumitrescu ISBN 978-973-679-527-5

Copyright © 2007 Aramis Print s.r.l. toate drepturile rezervate pentru
ediția în limba română Aramis Print s.r.l. • Redacția și sediul social:

B-dul Metalurgiei nr. 46-56, cod 041833, sector 4, București, O.P. 82 -
C.P. 38 tel: (021) 461.08.10/14/15; fax: (021) 461.08.09/19. E-mail:
office@edituraaramis.ro; office@megapress.ro Departamentul desfacere: tel:
(021) 461.08.08/12/13/16; fax: (021)461.08.09/19; E-mail:
desfacere@edituraaramis.ro www.edituraaramis.ro

*Tipărit în România*PARTEA I

1

Ploua de zile întregi. Noroiul îi ajungea la glezne. Până și broaștele s-ar fi înecat pe tărâmul ăsta preschimbat în mlaștină, dacă n-ar fi încetat să plouă.

Cu siguranță urma să moară și el, dacă nu reușea să găsească degrabă un loc uscat unde să se adăpostească.

Lumea era amortită de frig. Vatra bunicii lui fusese un loc călduros. Dar asta se întâmpla demult. Micuțului elf i se strânse inima de dor.

Bunica lui îi spunea că, dacă visezi cu destulă ardoare, lucrurile devin reale. Dar bunica nu mai putuse visa. Într-o zi, mama plecase în locul de unde nimeni nu se mai întoarce și bunica n-a mai putut visa nimic. El era încă prea mic pentru a visa. Sau poate nu era.

Micul elf închise ochii câteva secunde și visă cât de intens putu. Simți pe piele senzația de uscăciune, de foc aprins. Simți cum i se încălzesc picioarele. Ceva de mâncare.

Micuțul elf redeschise ochii. Își simțea picioarele încă și mai reci, iar stomacul îi era și mai gol. Nu visase cu destulă convingere.

Își potrivi gluga udă pe părul ud. Purta mantaua galbenă a elfilor. Țesătura galbenă, din cânepă cu urzeala grosolană, era grea, aspră și nu-l apăra de nimic. Un alt șuvoi îi curse pe gât și i se strecură pe sub haină până la pantaloni. Toate lucrurile pe care le purta erau galbene, aspre, ude, murdare, roase și reci.

Într-o bună zi, va avea haine moi ca aripile unei vrăbii și calde ca fulgii unei rațe, în culorile zorilor și ale mării.

Într-o bună zi, va avea picioarele uscate, într-o bună zi, întunericul va dispărea, Gerul se va retrage.

Soarele se va înălța din nou. Stelele vor reîncepe să strălucească, într-o bună zi.

Visul la ceva de mâncare se întoarce pentru a-i umple din nou gândurile.

Își aminti de plăcințelele făcute de bunica lui: sufletul i se strânse din nou de emoție.

Bunica făcuse plăcințele o singură dată în viața micului elf. Se întâmplase la ultima sărbătoare de lună nouă, când li s-a dăruit și elfilor jumătate de sac de făină, pe când luna încă strălucea.

Protejându-și ochii cu o mână, micuțul elf încercă să privească până hăt-departe, dincolo de ploaie.

Lumina zilei scădea. În curând avea să se facă întuneric. Trebuia să găsească un loc unde să se adăpostească înainte de căderea nopții. Avea

nevoie de un loc unde să stea și de ceva de mâncare. Încă o noapte petrecută în noroi, cu stomacul gol, și n-ar mai fi reușit să rămână în viață până la venirea dimineții.

Ochii lui mari se strânsă de efort, în timp ce rătăceau în cenușiul arborilor, care alterna cu cel al pământului și cu cel al cerului, apoi se opriră asupra unei umbre mai închise, care abia se vedea. Inima îi tresări. Speranța îi renăscu. Se grăbi pe cât putea, cu picioarele obosite care i se afundau până la genunchi, cu ochii nedezlipiți de pe umbră. Pentru un moment, în timp ce ploaia se îndesă, îi fu teamă că nu era decât un desiș mai întunecat de copaci.

Apoi acoperișul și zidurile deveniră vizibile, învăluită de arbori, sufocată de plante agățătoare, se afla o minusculă construcție din lemn și piatră.

Trebuie că era un adăpost de păstori sau de cărbunari.

Bunica avea dreptate. Dacă visezi cu destulă ardoare, destul de mult, dacă ai credință, speranță, visul ți se împlinește.

Mintea elfului începu din nou să se umple de vise cu un foc ce l-ar încălzi.

Mireasma rășinei conurilor de pin îi învălui mintea cât să simtă căldura pentru câteva momente.

Îl trezi brusc lătratul unui câine. Se simți cuprins de tulburare. Nu era un vis. Căldura fumului și mireasma focului de pin erau adevărate. Nu se aflau doar în mintea lui. Ajunsese în apropierea unui foc al oamenilor.

Acum era târziu.

Închipuirile pot ucide.

Lătratul câinelui îi explodă în urechi. Micuțul elf o rupse la fugă. Poate că avea să reușească. Dacă ar fi putut fugi îndeajuns de repede, ar fi lăsat o apreciabilă distanță de pământ și nămol între el și câine. Altfel oamenii l-ar fi prins, iar probabilitatea de a muri în pace, de foame și de frig, ar fi devenit un vis imposibil. Un picior i se împiedică de o rădăcină și se înțepeni în ea.

Căzu cu fața în noroi. Câinele îi sări în spate. Totul se sfârșise.

Micuțul nu cutează nici măcar să respire.

Clipele se scurgeau.

Câinele îi respira ușor pe gât ținându-l, dar încă nu-și înfipsese colții în nici o parte a trupului.

— Lasă-l, spuse o voce.

Era o voce aspră, autoritară. Câinele dădu drumul prăzii. Micuțul elf reîncepu să respire. Își ridică privirea. Omul era foarte înalt. Pe cap, părul gălbui îi era înfășurat ca o sfoară de cort. Nu avea nici un fir de păr pe față. Cu toate acestea, bunica fusese categorică. Oamenii au păr pe față. Se numește barbă. Este unul din numeroasele lucruri care îi deosebesc de elfi. Micul elf se concentra pentru a-și aminti, apoi se lămuri.

— Tu este un om femele, concluzionă el triumfător.

— Se spune femeie, tontule, zise omul.

— Oh, eu cere iertare, femeie toantă, eu va fi mai atent; acum mi te adresez cum trebuie, femeie toantă, spuse micuțul plin de bunăvoință.

Limba oamenilor era o problemă. El o știa puțin, iar ei erau întotdeauna atât de susceptibili și susceptibilitatea le dezlanțuia cruzimea. Chiar și în privința asta bunica fusese categorică.

— Băiete, vrei să sfârșești rău? îl amenință omul.

Micuțul elf fu nedumerit.

După părerea bunicii sale, lipsa absolută a oricărui gând logic, sintetizată mai degrabă de termenul „prostie”, era caracteristica fundamentală ce diferenția rasa umană de cea elfică, dar, chiar dacă bunica încercase să-l prevină, întrebarea fusese de o stupiditate atât de profundă încât îl descumpăni.

— Nu, eu nu dorește, femeie toantă, o asigură micuțul elf, eu nu dorea a sfârși rău. Lucrul acesta nu face parte din planurile mele, insistă el.

— Dacă mai pronunți o dată cuvântul *toantă*, asmut câinele asupra ta: e o insultă, îi explică femeia exasperată.-Ah, acum eu înțelege, minți micuțul încercând disperat să priceapă care ar putea fi sensul discuției. De ce dorise omul să fie insultat?

— Ești un elf, nu-i așa?

Micuțul abrobă. Era mai bine să spună cât mai puține vorbe posibil. Aruncă o privire îngrijorată câinelui, care-i răspunse printr-un mârâit.

— Mie nu-mi plac elfii, spuse omul.

Micuțul aprobă din nou. Teama i se contopi cu frigul. Începu să tremure. Nici unui om nu-i plăceau elfii. Bunica i-o tot spusese.

— Ce doreai? De ce te-ai apropiat? întrebă femeia.

— Frig.

Vocea micuțului elf se frânse. Gerul, oboseala, frica se amestecară. Cuvintele începură să-i tremure.

— Colibă...

Vocea i se frânse din nou.

— Nu-mi juca scena mortului de frig. Ești elf, nu? Ai propriile tale puteri. Elfii nu suferă nici de frig, nici de foame.

Glasul omului deveni cu adevărat malițios.

Micuțul elf simți cum frica i se revarsă, cum îi ajunge până la gât, uscată precum deșertul, până spre față, care începu să plângă. Era un plâns fără lacrimi, doar lamentări și sughițuri înspăimântate.

Femeia îi simți disperarea și teama ca un fior înghețat prin vertebre și pielea spinării.

— Dar cu ce am greșit? se întrebă ea. Micuțul plângea în continuare. Era un sunet sfâșietor, care îi pătrundea în inimă încărcat de toată durerea lumii. Ești un copil, nu-i așa? întrebă ea apoi.

— Unul abia venit pe lume, confirmă micuțul, domnule om, adăugă el după ce încercase să găsească un termen care să nu sune ofensator.

— Ai ceva puteri? întrebă femeia. Spune-mi adevărul.

Elful continuă să o privească. Nimic din ceea ce spunea femeia nu părea să aibă vreun sens.

— Puteri?

— Tot ceea ce poți face.

— Ah, ce pot face. Ei bine, multe lucruri. Să respir, să merg, să privesc, eu știu să și alerg, să vorbesc... să mănânc atunci când e ceva de mâncare... Tonul micuțului elf deveni nostalgic și, întrucâtva, plin de speranță.

Femeia se așază pe pragul colibei. Își lăasă capul în jos și rămase acolo. Apoi se ridică.

— Oricum nu voi avea nicicând inima să te las aici afară. Poți intra. Te poți așeza lângă foc.

În ochii micuțului elf se oglindi teama și el începu să se tragă înapoi.

— Te rog, domnule om, nu...

— Ce-ai mai pățit acum?

— Foc nu: am fost cuminte. Te rog, omule domnule, nu mă mânca.

— ...Poftim?!

— Cu rozmarin cred. Bunica mea spui așa, când ea trăiești. Dacă tu nu este cuminte, vine omul și te mănâncă cu rozmarin.

— Așa spunea bunica ta? Ce drăguț!

Cuvântul „drăguț” îl entuziasmă pe micuț. Cunoștea cuvântul acesta. Se simți pe un teren sigur. Se luminează și surâse.

— Da, e adevărat, așa este. Bunica spui: „Oamenii chiar canibali și acesta e cel mai drăguț lucru posibil spune despre ei”.

De data asta o nimerise. Reușise să spună ceea ce trebuia. Omul nu se înfuriase. Îl privi îndelung, apoi izbucni în râs.

— Am ce mânca în seara asta, îl asigură femeia, poți intra.

Încetul cu încetul, elful se târî în interior. Afară oricum ar fi murit de frig.

Un foc de pin ardea înăuntru, răspândindu-și întregul parfum de rășină.

Pentru întâia oară de ceva timp, se afla într-un loc uscat.

Pe foc se rumenea un știulete de porumb adevărat.

Micuțul îl fixă cu privirea, aproape în transă.

Apoi se întâmplă un miracol.

Omul scoase un cuțit și, în loc să-l folosească pentru a-l tăia pe el și a-l face tocăniță, tăie porumbul și-i dădu o bucată.

O mică îndoială tot mai avea micuțul elf în privința omului. Poate nu era chiar atât de rău, dar poate că îl punea doar la îngrășat până ce ar fi găsit un pic de rozmarin.

Cu toate acestea, mănăcă porumbul, bob cu bob, ca să-i ajungă cât mai mult posibil. Termină de mâncat târziu în noapte... Ronțâi chiar și coceanul,

apoi se înfășură în mantia lui aspră și udă și adormi buștean lângă flăcările care dăntuiau.

2

Zorii se revărsară plumburii ca de obicei.

Lumina se strecura prin pereții din trunchiuri ai colibei, în fâșii subțiri, întretăind spiralele de fum care încă se ridicau din jărat.

Micuțul elf se trezi cu o senzație neobișnuită. Îi luă ceva timp să înțeleagă, apoi își dădu seama: nu-i era frig, nu-i mai era atât de foame și nu avea picioarele înghețate.

Viața putea fi minunată.

Iar omul nici măcar nu-l mâncase.

Micuțul se ridică plin de voieșie.

Era acoperit de un șal de lână adevărată. O lână cenușie mai mult găuri decât lână, dar totuși lână. Omul îl învelise, lată de ce nu avea picioarele înghețate. Se întrebă de ce îl învelise omul.

Poate că, dacă ar fi început să tușească, ar fi fost mai puțin gustos.

Omul era deja treaz. Meșterea ceva. Cu un soi de lopățică minusculă, împingea tăciuni în interiorul unei sfere perforate pe alocuri, care avea înăuntru paie și o bucată măricică de lemn uscat.

Toată operațiunea i se păru de o nerozie grosolană sau mai degrabă de un „rafinament” tipic uman.

Nu comentă, se limită să-i înapoieze șalul.

— Îl poți păstra, bodogăni omul. Azi-noapte tremurai.

Agăță de un băț sfera cu focul fumegând, protejată de un fel de streășină făcută din piele cusută, și îl puse pe umăr.

— Mă îndrept spre comitatul Daligar, îi spuse ea pe neașteptate. E sus, pe podiș. Se spune că acolo apa se scurge pe pantă și mai sunt ogoare și culturi.

Tăcere. Micuțul elf se întrebă ce sens avea acea informație.

Poate că era o formulă de politețe și el ar fi trebuit să răspundă, precizând locul spre care mergea el. Ce păcat că el nu mergea nicăieri. Se rezuma doar la a se îndepărta de locul unde locuise înainte, care pur și simplu nu mai exista sau, mai bine spus, de existat mai exista, însă dedesubtul a zeci de picioare de apă, noroi și frunze veștede.

— Ce e? Ți-a mâncat pisica limba?

— Nu este pisică pe-aici, Excelență, îi răspunse prichindelul. În sfârșit, izbutise să-și amintească apelativul de politețe pentru oameni. Al ei părea,

lăsând la o parte orice, de o lipsă de bun simț nemărginită: mai bine era să meargă la sigur cu respectul.

— Acela se numești câine, Excelență... și, dacă el mâncat limba mea, acum fost sânge pe..., începu el să-i explice politicos și răbdător, dar omul îl întrerupse.

— Bine, bine. Oprește-te.

Omul îl privi și inspiră mai adânc decât de obicei, în timp ce-și clătina ușor capul. Poate că suferea de o boală care-o împiedica să respire normal.

— Poate că inteligența și magia apar mai târziu, ca măselele de minte.

— Ce anume, Alteță? se informă micuțul, alarmat de cuvântul „măsele”. De-ar fi fost măcar sigur care era formula de politețe!

— Măselele astea din spate, cele care apar ultimele.

Îl le arată. Fu o idee total nepotrivită. Micuțul se puse din nou pe plâns.

— Tu spus tu nu mâncat pe mine, Maiestate, se smiorcăi el.

Omul inspiră din nou adânc. Trebuie că suferea într-adevăr de vreo boală.

— Chiar așa am spus, rosti femeia veselă. Acum nu mai e nimic de făcut, nu te mai pot mânca.

Pocni din degete la câine și se îndreptă spre ușă. Micuțul elf fu cuprins de tristețe. Pe cât de imprevizibil și de necugetat, omul tot însemna ceva; oricum, era mai bine cu ea decât să fie singur în nemărginirea orizontului. Și-apoi, poate mai avea vreo bucată de porumb. Inima micuțului elf se strânse din nou, iar el simți cum tristețea copleșea totul, ca întunericul la căderea nopții.

Ușa era masivă, făcută din scânduri de pin, tăiate strâmb și prost îmbinate, dar cardanele din bronz erau în stare bună.

— Asta trebuie să fie coliba unor vânători sau a unor neguțători de piei, spuse omul. Nu a unor simpli cărbunari.

Fericit, câinele o rupse la fugă prin ploaie.

Omul mai rămase în prag cercetând coliba. Își înălță privirea spre țiștele de piatră încă bune, apoi privi bucățile de lemn băgate între pietrele din partea de jos, pentru a opri curentul. Erau bine uscate, fără mucegai, cu muchiile neșlefuite și pline de așchii.

— Coliba asta nu e abandonată, comentă ea. Proprietarii se pot întoarce în orice clipă.

Micuțul elf începu să înțeleagă sensul conversației.

— Ei mănă elfi?

— Cu siguranță nu-i au la suflet: dacă aș fi în locul tău, n-aș rămâne aici să-i întreb, spuse omul.

Micuțul elf țâșni afară mai iute decât câinele.

Se îndepărtară.-Ai vreun nume?

— Da, îi răspunse micuțul răspicat.

Omul inspiră din nou în felul acela caraghios.

— Și care anume ar fi acest nume?

Lecțiile de gramatică umană ale bunicii începură să-i revină în minte.

— Nu, nu se spune ar fi. „Ar fi” se folosește pentru lucruri incerte, în timp ce numele e un lucru cert. Oricine a fi sigur de numele său, prin urmare tu trebuie întrebat nu care ar fi, Excelență, ci care a fi...

— Și care este numele acesta? ți-pă femeia. Bine, bine, nu mai ți-p, îți promit. Să nu mai plângi. Nu ți-p și nu te mănânc. Cum te numești?

— Yorshkrunsquarkljolnerstrink.

— Ai vreun diminutiv?

— Sigur, eu are.

Pauză și din nou răsuflarea aceea caraghioasă a omului. A sta de vorba cu ei era un adevărat chin: bunica i-o spusese.

— Și care este acest diminutiv?

— Yorshkrunsquarkljolnerstri.

— Evident, zise omul, care păru dintr-o dată vlăguit.

Fără nici un dubiu trebuia să fie bolnav.

— Îți voi spune Yorsh, concluzionă omul.

își clătină din nou capul.

— Într-o viață anterioară probabil că oi fi făcut ceva îngrozitor și acum plătesc, bombăni ea.

Acest lucru avea măcar un sens. Iată de ce omul era atât de încuiat și de nebun: îi pusese opt întrebări numai pentru a afla cum îl cheamă. Dar să stai de unul singur în ținutul acela acoperit de apă era mult prea înspăimântător. Și-apoi șalul de lână, până să se ude, îi ținuse puțin de cald.

— Eu mă numesc Sajra, zise femeia.

Yorsh grăbi pasul în urma ei, mulțumit de acea prezentare.

— Cum se numește câinele? întrebă el.

— Nu are nume, răspunse femeia, se numește câine și basta. E un nume scurt și nu a trebuit să-mi bat capul prea mult ca să-l găsesc.

Faptul că o ființă poate să rămână fără nume, definită cu un substantiv comun ca un copac sau un scaun, îi părea de o tristețe absolută micuțului, dar acum cunoștea furia imprevizibilă a femeii, așa că decise să-și păstreze pentru sine observațiile.

În orice caz, el nu-l va lăsa așa, fără să-i pună un nume. Îi va da un nume în mintea lui. Numai că trebuia să fie atent: un nume nu este ales la întâmplare. Numele-i nume. O responsabilitate importantă.

Ploaia continua să se reverse.

Mergeau încetișor pe drumul noroios.

Femeia avea picioarele mai lungi decât el. Yorshkrunsquarkljolnerstrink trebuia să alerge pentru a o urma, iar oboseala era teribilă. Aproape că nu-i mai era teamă de câine și de câteva ori îndrăznise chiar să-l atingă pentru a se sprijini de el. Câinele îl lăsase.

— Tu mai are ceva din boabe galbene? se informă discret micuțul.

— Mai am un porumb, dar vreau să-l păstrez pentru diseară.

— Dacă noi moare în noroi înainte de seară, cine mănăcă porumbul?

— Ți-e foame acum?

— Da. Îmi sunt foa nu, mie îmi este foame acum.

— Bravo, înveți repede. Acum bagă bine la cap. Dacă mâncăm porumbul acum, diseară va fi groaznic pentru că nu vom avea nimic.

— Poate că lumea se sfârșește înainte de căderea serii. Poate că noi sfârșim înainte de căderea serii. Poate că eu sfârșesc înainte de căderea serii.

— Taci și mergi. Folosește-ți suflul la mers.

— Eu poți, nu, eu poate... hmmm, nu, eu pot să fac două lucruri în același timp, să merg și să vorbesc despre porumb. Dimpotrivă, obosim mai puțin dacă noi vorbesc.

— Liniște, spuse femeia. Vocea i se schimbase.

— Dar...

— Taci, șuieră femeia. Îngenunche lângă micuțul elf pentru a fi mai puțin înaltă, mai puțin vizibilă. Câinele mârâi. Ochii ei continuară să exploreze stufărișul și bălțile ce împrejmuiiau cărarea.

— Nu-i nimic, noi mâncare seara. Tu nu enervează...

— Fugi, urlă femeia. Se ridică și o rupse la fugă. Îl apucase pe micuț de un braț și începuse să alerge.

— Aici, strigă ea la câine, care, și el, o luase la goană o dată cu ei. Micuțul elf căzu, se ridică, apoi căzu din nou. Izbucni în lacrimi.

— Nu enervează, nu enervează, noi mâncare seara.

— Ne urmăresc, îi explică femeia cu ultimul suflu pe care-l mai avea, în timp ce continua să alerge. Vezi colina aceea, jos? Eu am picioarele mai lungi. Trec pe la poalele ei și-i atrag după mine. Tu treci prin mijlocul tufelor de mure și pui la adăpost focul. Ține. Ne vedem la colină.

Femeia îi dădu bățul cu sfera de metal și începu să alerge. Frângea crengile alergând, scotea sunete răgușite. Micuțul elf se ghemui între tufe de mure și rămase acolo, în timp ce-și calma bătăile inimii.

Se întrebă cine îi urmărea. Poate că proprietarii colibeii unde înnoptaseră. Poate că se supăraseră pentru intruziune. Poate că aveau ceva rozmarin și le lipsea doar un elf mic pe care să-l asezoneze. Frica îi încleștă măruntaiele.

Străbătu repede cu privirea stufărișul în ploaia ușoară, dar nu văzu pe nimeni.

Teama începu să i se topească încet-încet și fu înlocuită de tristețe.

Era din nou singur. Din nou, până la marginea orizontului, era singur.

Se gândi iar la bunica lui ce-l ținea în brațe, în timp ce într-o oală fierbeau castane.

Tristețea îi cuprinse toată ființa, apoi se preschimbă în disperare.

Începu să se gândească la omul-femeie, care-l înspăimânta, dar care îi oferise porumbul, iar asta tot era ceva. Mai bine decât să fie din nou singur. El

singur, până la marginea orizontului. Reîncepu domol să se tânguiască ușor-ușor, fără să scoată vreun sunet, doar în sinea sa, fără să acopere cătuși de puțin ropotele iuți de ploaie.

Se gândi apoi că dacă urma să-l mai întâlnească vreodată pe câine, ar fi putut să-i spună „Cel care-ți respiră aproape”, dar femeia zisese că unui câine i se potrivește un nume scurt, iar acesta nu era.

3

Lumina era pe sfârșite când femeia ajunsese la colină.

Micuțului elf i se luă o piatră de pe inimă.

Femeia respira cu greutate. Se lăsă să alunece în noroi. Câinele o însoțea.

— Era un vânător, zise femeia gâfâind. Cu un arc. L-am văzut. Am reușit să-l semăn prin hățiş.

— Oooooooooooooo, spuse micuțul, într-adevăr impresionat. Care va să zică, îi va crește grâul deasupra?

— Nu, îi explică femeia exasperată, înseamnă că l-am făcut să-mi piardă urma.

— Aaaaaaaaaaaaa! Am înțeles, minți micuțul: de ce complicata limbă a oamenilor avea mai multe înțelesuri pentru același cuvânt? Dar este evident! Datorită prostiei! Trebuia să-și amintească.

— Ce este acela un arc? continuă el să se informeze.

Câinele reîncepu să mârâie.

— Ține câinele, zise o voce.

Micuțul elf înțelese ce era un arc: o ramură îndoită, de care era prinsă o sfoară atât de întinsă, încât să poată azvârli bastonașul cu vârful de fier spre inima femeii.

Vânătorul era și mai înalt decât femeia, avea părul închis la culoare, zbârlit în toate direcțiile, deasupra și în jurul feței și, el da, avea barbă. Purta haine care păreau călduroase, mai călduroase decât cele de stofă, iar la centură avea o impresionantă colecție de pumnale, precum și o secure.

Se ivise pe neașteptate din spatele micuțului elf. În timp ce femeia crezuse că-l păcălise, el ocolise prin spate, prin pădure. Vânătorul și femeia se fixară îndelung, apoi femeia chemă câinele.

Vânătorul coborî arcul.

— Vreau doar puțin foc. Al meu s-a stins. Vreau doar să-mi reaprind fitilul. Am văzut că ai.

Femeia îl privi.

— Atâta tot?

— Atâta tot.

Se fixară din nou, apoi femeia încuviință.

— Dă-i focul, spuse ea. Hei, cu tine vorbesc. Dă-i focul. Unde l-ai pus?

— L-am ascuns acolo jos, răspunse micuțul.

— Așa? zise femeia. Bună idee. Mai exact unde l-ai ascuns?

— Acolo, în mlaștină, sub apă, astfel nimeni nu-l poate vedea, zise micuțul fericit.

Era așa de bine să fii aprobat. Își aminti când bunica îl ținea în brațe și-i spunea că este cel mai iscusit elf din lume. Îl cuprinse fericirea, ca atunci când vântul de primăvară alunga departe norii, pe când mai exista încă primăvara.

Coborî colina cu pași mici și repezi, plin de voieșie. Ploaia încetase. O fâșie palidă de azur apăru printre nori și se oglindi în apa bălții, lângă care micuțul se aplecă pentru a scoate triumfător bastonul cu sfera de fier. Râșoare de apă se scurseră cu repeziciune.

Bărbatul și femeia îl urmaseră și îl priveau muți. Femeia se așeză pe un trunchi și își cuprinse capul cu mâinile.

— L-ai stins, spuse ea cu o voce întretăiată.

— Da, desigur, așa e mult mai simplu de ascuns!

Își mișcă brațele pentru a-i sugera faptul de a ascunde. Șalul îi căzu dând la iveală hainele galbene.

— E un elf, zise vânătorul uluit.

— Da, într-adevăr, e un elf, recunosc femeia cu o voce atonă.

— Vrei să dai de necaz? o întrebă bărbatul.

— Nu, dau de el fără s-o fac înadins.

— Are puteri?

— Nu, e un fel de copil.

— Unul abia venit pe lume! confirmă micuțul.

Bărbatul nu avea intenția să cedeze. Se adresă micuțului:

— Știi să aprinzi focul?

— Daaaaaaa, cred că da. N-am mai încercat niciodată, dar toți știu să aprindă focul.

Femeia ridică privirea și îl fixă năucită.

— Acum aprinde-l, îi ceru vânătorul.

Avea o voce mult mai profundă decât femeia.

Micuțul își așeză mâna în fața sferei de fier uscate pe care vânătorul o scosese din traistă, înăuntru erau paie. Închise ochii. Imaginea focului îi umplu mintea. Mireasma focului îi umplu nările. Căldura focului ieși din nou la iveală din amintirile sale.

Când deschise ochii, focul ardea înăuntrul sferei.

Femeia era tulburată.

— Poți aprinde focul fără iască?

— Daaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

— De ce nu mi-ai spus?

— Tu nu întrebat.

— Te-am întrebat dacă ai puteri!

— Da. Eu răspuns, vorbit mari puteri: să respir, să mănânc, să rămân în viață. Focul aprins e o putere mică. Este de ajuns să ridici temperatura și focul se aprinde. Toți știu facă acest lucru.

— Eu nu, spuse femeia.

— Nuuuuu? micuțul era uluit. Nu e posibil. Toți știi...

— Și dacă putem aprinde focul de ce mai păstrăm cu noi iască?

— Pentru că sunteți oameni, le explică micuțul senin. Voi sunteți proști.

— Îți plătești păcatele dintr-o viață anterioară sau ai un alt motiv pentru care porcezi la drum cu un elf? Bărbatul părea să fie și mai nedumerit. Lăsând la o parte plăcerea companiei, în primul sat vă vor „aranja” pe amândoi. Oamenilor nu le plac cei care pot aprinde focul cu gândul.

— De ce nu? E mult mai comod decât să cari sfera cu foc înăuntru.

— Ai putea aprinde o casă sau o persoană. O casă înăuntrul căreia se află o persoană sau două sau cincisprezece.

Ideea era atât de cumplită, încât ochii elfului se închiseră, iar el gemu de durere. Văzu în sine a sa corpurile arse, simți chiar mirosul cărnii arse. Groaza îl copleși. Începu să verse. Apoi, în final, reuși să se oprească, dar se puse pe plâns. Nu cu normala succesiune de tânguie și țipete. Era un plâns prelung, încărcat de gemete pătrunzătoare și urlete sfâșietoare.

— Fă-l să se oprească! strigă bărbatul. Fă-l să se oprească. E insuportabil!

— Ai văzut ce-ai făcut? țipă femeia, apoi i se adresă elfului: Te rog, micuțule, nu s-a întâmplat nimic, totul e în regulă. A fost un fel de-a spune.

— Un fel de spunere, micuțul era indignat. Cum îndrăznit, cum putut, cum putut îndrăznit spunere lucru atât de dureros numai pentru spunere.

Se puse din nou pe plâns. De data aceasta era obișnuita succesiune de tânguie și sfâșietoare.

Bărbatul se așază pe un trunchi. Și el trebuie să fi avut vreo boală, pentru că inspiră îndelung, în același mod ca femeia. Cerul continua să se limpezească. Începură să apară primele stele după multe săptămâni.

— Am un iepure, spuse bărbatul, l-am vânat azi-dimineață. Voi mi-ați dat focul, eu am un iepure și văd că ploaia a încetat. Acum haideți să ne instalăm tabăra și să mâncăm ceva. Pe mine mă cheamă Monser.

Urmă un moment de tăcere, doar un moment.

— Sajra, spuse femeia.

Până și micuțul încetă să se mai lamenteze și-și făcu auzită vocea.

— E răcit? întreabă bărbatul.

— Nu, nu a strănutat: acela este numele lui.

— Și iebulele are bobi ca porumbul? se informă Yorsh, repede înviorat la auzul cuvântului „mâncare”.

Bărbatul izbucni în râs.

— Nu, spuse, iepurele are o blană frumoasă, astfel că apoi se pot ține picioarele la cald, privește! Desfăcu desaga pentru ca micuțul să poată vedea.

Yorsh își puse mâinile pe marginea tolbei și se uită fericit înăuntru. Gândul la ceva care să-i umple stomacul și care să-i încălzească și picioarele îi părea pur și simplu divin: nici măcar bunica, atotștiutoare, nu vorbise vreodată de o asemenea comoară. Poate că oamenii nu erau chiar așa de... Un urlet prelung străbătu mlaștina.

Un urlet prelung, sfâșietor, ce purta toată durerea lumii.

— E un cadavru, țipă micuțul elf, privește: l-a lovit cu vârful vergelei. Și-acum e mort. Vreți să mâncați un cadavru?

— De ce întrebi, voi mâncați iepurii de vii? bărbatul era exasperat.

— Elfii nu mănâncă nici o ființă care a gândit, care a alergat, care a simțit foamea și teama de moarte. Bunica spunea că oamenii mănâncă ființe care au fost vii. Cu rozmarin. Crește rozmarin pe aici? Eu nu vreau să fiu mâncat. Micuțul se cufundă din nou în strigătu-i jalnic, sfâșietor.

Femeia își prinse capul cu mâinile.

— Mai exact, ce ai făcut în viața anterioară atât de grav: ți-ai vândut mama? întrebă bărbatul.- Cred că e mai bine să pleci. Mulțumesc pentru propunerea de a împărți iepurele cu noi. Asta este. Acum ai foc. Adio.

— Doar n-ai de gând să renunți la o bucată de iepure pentru prichindelul ăsta?

— Știu, e o prostie, dar nu suport să-l aud plângând. Te rog, pleacă.

— Nu pot să plec, spuse bărbatul nesigur.

— De ce?

— Nu pot să las o tânără singură în mlaștină. Ar fi fost și așa destul de periculos să fii neînsoțită, darămite însoțită de ăsta!

— Mulțumesc, nobile domn, m-am descurcat până acum și singură, nu am nevoie de ajutor, la-ți...

— Dar ce face?

Femeia se răsuci să vadă. Micuțul luase iepurele în brațe și îl mângâia încetișor. Degetele-i zăboveau ușor pe porțiunea unde blana era năclăită de sânge. Ținea ochii închiși și avea o mină visătoare. Se opri din plâns.

— Ce faci? întrebă femeia.

— Mă gândesc.

— Te gândești? Și la ce anume?

— La el, la iebule.

— Iepure.

— Iepure. Mă gândesc la cum respira. Cum alerga. El... da, el simțea mirosurile mișcându-și nasul.

Ultimul miros pe care l-a simțit a fost cel al frunzelor ude și al ciupercilor. Nu l-a simțit pe vânător. Era doar mirosul frunzelor ude și al ciupercilor, da, o aromă plăcută... Mă gândesc la cum respira... La sângele care curgea înăuntrul lui...

Iepurele tremură, deschise ochii și îi ținu larg deschiși și înspăimântați vreme de câteva răsuflări, apoi se scutură, se aruncă la pământ și o rupse la fugă. Ocoli picioarele vânătorului, trecu printre labele câinelui, sări peste trunchiul pe care stătea femeia, apoi, după o ultimă săritură într-o parte, dispăru în stufăriș.

Micuțul elf se întrebă dacă „iepure” ar fi putut fi un nume bun pentru câine. Poate că nu: se asemănau puțin, dar forma cozii era cu totul diferită.

Bărbatul și femeia fixară îndelung cu privirea punctul unde dispăruse coada albă a iepurelui. Micuțul elf părea sfârșit. Stătea ghemuit pe pământ și tremura, apoi încetișor începu să prindă puteri. Câinele se încovrigă lângă el, iar elful îl cuprinse cu brațele.

Întunericul deveni atotstăpânitor.

Stelele începură să strălucească în apa mlaștinii, ca o altă boltă discontinuă - întreruptă de smocurile de trestie.

Era prima noapte senină de mult, mult timp.

— În afară de marnă, ți-ai vândut și câțiva frați mai mici? se informă bărbatul.

Înainte de a-i răspunde, femeia se adresă elfului.

— Poți face asta și în cazul persoanelor?

— Oameni, elfi sau troli? Bineînțeles că nu. E posibil în cazul ființelor mici, care au puține lucruri în minte: mireasma apei, albastrul cerului. Ceea ce e într-adevăr ușor e să readuci la viață muște, țânțari și musculițe; e de ajuns să le atingi ușor și să visezi puțin că zboară că ele reîncep să zumzăie.

— Chiar așa? spuse bărbatul. Ce drăguț! Vara, cineva care salvează muște și țânțari e o companie prețioasă. Unui care poate reînvia țânțari; care-mi reînvie cina, când aveam una: ești visul vieții mele. Cum de-am trăit oare fără tine?

— Mai știi să faci și altceva? întrebă femeia. Habar n-am: să înmulțești porumbul? Avem unul: poți face trei? Sau cinci?

Erau chiar ridicoli. Micuțul părea dezamăgit.

— Sigur că nu, materia nu se poate multiplica deloc.

— Dar să reînsuflețești un iepure mort!?

— Asta e posibil facere. O ființă moare atunci când își risipește energia...

— Își risipește ce?

— Energia. Până și focul se stinge atunci când își pierde energia. Faptul de a reînvia o ființă este ca aprinderea focului: trebuie să transfer puțină energie, dinăuntrul minții mele în afara ei.

Vânătorul se adresă femeii:

— Hai să plecăm, îi spuse. Hai, e periculos. Lasă-l aici și vino.

— Nu pot: e... ei bine, da, e un copil.

— Un pui, o corectă bărbatul.

— Unul născut de puțin timp, preciză micuțul.

Se lăsă o scurtă tăcere. Femeia dădu din cap în semn că nu.

— Ei bine, domnilor, spuse bărbatul, a fost o adevărată plăcere să vă cunosc, îndrăznesc să spun chiar o adevărată încântare. N-aș vrea ca toată fericirea asta să mă afecteze, așa că îmi reiau calea de vânător înspăimântător, care strivește țânțari pentru propria-i desfătare, își face tabăra și mănâncă iepuri și prosperă vânzându-le pieile. Îmi urez ca, dacă drumul meu se va încrucișa cu al vostru, să fac în așa fel încât să vă ocolesc iute, înainte ca voi să mă vedeți.

Micuțul elf păru interesat de acea descoperire.

— Aa, adevărat? Oamenilor nu le este prielnică fericirea? De aceea vă străduiți atât să suferiți? Nu este doar din pricina faptului că sunteți proști!

— Nu, răspunse vânătorul, oamenii, de obicei, caută să fie fericiți. Ceea ce am spus mai devreme se numește „ironie”. Plec, pentru că tovărășia voastră mă împiedică să fiu fericit, chiar să-mi mănânc iepurele. Dar, în loc de a spune un lucru, spun contrariul. Câteodată oamenii fac asta. Ai înțeles?

— Da, desigur, minți micuțul. Chiar erau proști. Nebuni și proști. Fără nici o speranță.

— Așteaptă, spuse femeia, îți dau porumbul meu. Din cauza noastră nu mai ai iepurele. Scoase din desagă ultimul porumb și i-l întinse. Micuțul privi boabele galbene cum își schimbau stăpânul. Ochii lui își pierdură strălucirea și tristețea i se întipări pe față, dar nu îndrăzni nici să respire.

— Doar pe acesta îl ai?

— Da, îi răspunse femeia. Și ea avea o față de parcă tocmai îi murise mama. Mama și frații mai mici.

Vânătorul reflectă puțin, apoi prinse tolba și arcul de bandulieră și se așeză pe singura piatră plată de pe toată colina.

— Ei bine, iepurele oricum a scăpat. Rămân aici în noaptea asta, iar porumbul îl împărțim în câte o bucată de fiecare.

Cerul se întunecă din nou, dar nu reîncepu să plouă. Se aciuară sub o stâncă uscată.

Porumbul se coapse. Vânătorul îl tăie în trei, iar ei îl mâncară încet, bob cu bob, apoi micuțul adormi ca un pui de marmotă. Înainte de a închide ochii, se gândi puțin la un nume pe care să-l dea câinelui. „Cel care aleargă în vânt” i se păru frumos, dar nu era sigur că ar fi fost acceptabil așa de lung. După ce-l prinse somnul, vânătorul îl acoperi cu haina lui de piele, ca să-i țină de cald.

Îi trase haina și peste cap: peste ochi, urechi și nas. Apoi luă o desagă mai mică, pe care o ținea sub tolba, și de acolo scoase o prepeliță: o jumuliră cu mișcări hoțeste, pe tăcute.

Femeia îl ajută cum putea. Puseră pasărea deasupra focului, contrar direcției vântului față de micuțul elf, iar când fu gata, sau cel puțin cât de cât comestibilă, o mâncară.

De data asta mestecară în grabă, tăcuți ca doi pungași, aruncând mereu priviri îngrijorate în direcția ghemului format de micul elf ce dormea. Când terminară, aruncară oscioarele câinelui, care fericit le făcu să dispară în stomac, adunară toți fulgii, apoi vânătorul se îndepărtă ca să sape o groapă minusculă și să-i facă să dispară. Apoi, în sfârșit, adormiră.

4

Zorii se iviră în culori mai puțin palide decât de obicei. Nu plouă din nou și apăru chiar o fâșie mică de cer albastru palid.

Bărbatul se trezi primul. Se întinse, respiră adânc și se gândi că aerul avea un miros plăcut. Frunze ude și ciuperci. O mireasmă plăcută. Privi femeia și micuțul elf care dormeau. Își adună lucrurile, și le puse pe spate împreună cu bastonul cu iască, își luă tunica de blană cu care-l învelise de jur împrejur pe micuțul elf și plecă.

În timp ce cobora colina, se întoarse și-i mai privi o dată, femeia și prichindelul, două ridicături în jurul a ceea ce mai rămăsese din foc. Micuțul elf se cutremură de frig. Se vedea și de la distanța aceea. Bărbatul se întoarse și reaseză vestonul în jurul prichindelului, apoi reațăță focul. Apoi își relua drumul. Pe la mijlocul colinei, se întoarse și privi din nou cele două ghemuri din jurul focului. Mai merse jumătate de milă, apoi se întoarse din nou.

Strălucirea flăcărilor se îmbinase cu aceea a soarelui ce răsărea, care, pentru întâia dată în luni de zile, se ivise pentru câteva minute la orizont: erau vizibili încă și de la distanța aceea. Bărbatul rămase îndelung să-i privească, apoi încetșor, pas cu pas, făcu drumul înapoi.

Se așeză pe un bolovan și așteptă.

Mai întâi se deșteptă micuțul elf.

Un urlet prelung străbătu mlaștina, încărcat de toată durerea lumii.

Micuțul elf țipă îndelung la vederea învelișului acela groaznic din piele de cadavre. Țipătul se prelungi, apoi se dispersă în altele, care se împleteau cu ecoul celor dinainte, în timp ce soarele apărea din nori, apoi dispărea, apărea din nou, până când reîncepu să plouă.

Își reluară drumul. Una dintre penele prepeliței fu adusă de vânt și fu imediat identificată - după miros sau poate din gândurile ce se aflau în rezonanță, acest lucru nu fu limpede - ca pierdută de o prepeliță defunctă și urmă un șir lung de jeluiri sfâșietoare.

Copleșit de mâhnire, micuțul nu văzu o rădăcină și se împiedică: urmă o smiorcăială tăcută care dură până la amiază, moment în care vânătorul îl amenință că îl va străpunge ca pe o frigăruie dacă nu va înceta, iar asta dezlănțui o nouă serie de văicăreli înspăimântate, care se întinseră până seara.

Tocmai ce începuse să se însereze când micuțul elf își dădu seama că îi era nemaipomenit de foame. Era o foame ce se năștea din burtă și-i ajungea în minte trecând prin picioarele bocnă și, într-un anume fel, prin urechile înghețate. Se adânci cu totul în descrierea senzației pe care o încerca, nereușind să stabilească dacă era vorba de un gol pur și simplu, de o insuficiență sau de o veritabilă entitate negativă.

Pornind de aici, discuția se îndreptă spre suferință în general, care și aceea nu era clar dacă era o entitate negativă aparte sau pur și simplu o lipsă a veseliei, chiar a bunăstării, mai exact, întrucât, nu-i așa, lipsa sănătății provoacă, în general, o suferință mai mare decât lipsa bucuriei, care lipsă de bucurie, dimpotrivă, poate deveni o situație stabilă, aproape normală cel puțin. În general vorbind. În timp ce, referitor la suferință ca entitate independentă, le povestise oare vreodată cum i-a intrat o așchie sub unghia de la degetul mare al piciorului din dreapta? Sau era cel din stânga? A, nu, era cel din dreapta, da, acum că s-a gândit mai bine, era sigur, i se înfipsese ghimpele și bunica i l-a scos cu un ac, UN AC. Încă i se făcea rău numai gândindu-se, fusese îngrozitor, ÎNGROZITOR. Și apoi, atunci când căzuse și-și făcuse o rană în cot. Sângele îi tâșnise dinăuntru risipindu-se pe dinafară. Un lucru oribil, ORIBIL. Cotul stâng. În timp ce unghia era de la degetul mare drept: acum era sigur. Îi rămăsese și o cicatrice, la cot vroia să spună. Doreau să o vadă? Cicatricea. Erau siguri că nu vroiau să se uite?

În timp ce micuțul se lungea cu vorba povestind cum răcise a treia oară și cât îi cursese nasul în diferitele momente ale evoluției bolii, ce culoare și ce densitate avusese mucusul, dădură peste niște tufișuri verzi, pe care atât femeia cât și vânătorul le identificară drept rozmarin. Din acel moment, pentru întâia oară începând de dimineață, micuțul elf tăcu. Dintr-odată, în timp ce străbăteau o pădurice de castani și zadă, pe coasta unui deal, după o cotitură, apăru Daligar. Era în fundul unei mici văi, așezat pe ambele maluri inundate ale unui râuleț. Părea un tărâm de basm. Erau o mulțime de case, toate cu lumini la ferestre pentru a lumina parii ascuțiți și tăioși care protejau zidurile exterioare. Toate ferestrele se oglindeau în apa întunecată și, de parcă nu ar fi fost îndeajuns, mai erau alte focuri, câte unul pe fiecare turn ce alterna cu zidurile de apărare, unde se aflau arcașii. Și pe ziduri erau alte torțe, câte una la fiecare șase pași, corespunzând fiecărei gărzi de câte doi halebardieri. Toate acele lumini se reflectau în apele șanțului de apărare. Podul mobil era ridicat și, chiar și acesta, ca și zidurile exterioare și turnurile, era dotat cu pari ascuțiți îndreptați spre exterior, ceea ce da întregului orașel aspectul unui imens porc-spinos.

Vânătorul se opri pentru a contempla întregul.

— Nu par prea prietenoși, comentă el.

— Ba dimpotrivă! obiectă micuțul. Lumea aprinde lumina atunci când își așteaptă prietenii. Unde sunt atâtea lumânări, sunt și mulți știuleți de porumb. Ce plăcut va fi acolo! Vor fi mese cu știuleți de porumb deasupra și chiar cu castane și cu lumânări! Poate că au și farfurii. Poate chiar un pat adevărat. Vetre mari. Mergem?

— Nu, acum ne culcăm, apoi mâine vom pleca repede, ținându-ne la distanță.

— De ce?

— Pentru că prietenosul lor pod, luminat ca un brad de Crăciun, e închis ca o scoică. Pentru că pare a fi unul din locurile unde este greu de intrat și încă și mai greu de ieșit.

— Ce este o scoică?

— Un lucru ce se află în mare, apa de dincolo de Munții întunecați.

— Se mănâncă?

— Niciodată! Scoicile sunt vii, se nasc, mor, gândesc și se pricep să compună și poezii. Lăsând podul mobil și gardul de pari la o parte, tu ești un elf și elfii pot trăi doar într-un „Ținut al Elfilor”, iar acesta nu este unul. Dacă ne vom arăta cu tine, vom sfârși atârnați de unul din turnuri înainte de venirea zorilor. Cum ai sfârși tu, prefer să nu cercetez: cei ca tine, care se lasă înhățați în afara Ținutului Elfilor, sfârșesc urât, știi? Dar într-adevăr urât.

Lăsară jos boccelele și începură să strângă vreascuri și conuri de pin pentru foc. Vânătorul tăie două ramuri groase și le așeză una într-alta, astfel încât să formeze o colibă minusculă, un fel de vizuină care să-i adăpostească puțin în cursul nopții. Femeia căută mușchi, ferigi și iarbă uscată pentru a o căptuși, ca să poată dormi pe ceva moale.

— Apropo, spuse femeia. Elfii au fost duși în Ținuturile Elfilor în vremuri străvechi. Cred că pedepsele prevăzute, în cazul în care unul dintre voi le părăsește, nu-s deloc amuzante. Ce faci tu plimbându-te prin lume?

— Ținutul Elfilor unde locuiam eu a fost acoperit de ape, răspunse micuțul. Amintirea îi strânse inima. Fața i se mârșii din nou și ochii, din pricina tristeții, se deschiseră la culoare, devenind de un cenușiu nedeslușit, unde azuriul se risipea ca și culoarea cerului într-o băltoacă.

— A fost acoperit de ape? Era apă pretutindeni?

— Da, totul era sub apă; și-apoi bunica mi-a spus să plec.

— Să pleci unde?

— Nu știu. Să plec.

— Dar bunica ta nu putea face o vrajă, ceva? Eu știu, să încălzească apa și să o facă să dispară, așa cum dispar bălțile în timpul verii, ceva asemănător.

— Poți să faci asta cu o apă mică. Cu o strachină de apă. Dar nu și când apa e îndeajuns de multă cât să înece lumea. Și apoi chiar și mama plecase în

locul de unde nu există cale de întoarcere. Era mama mea și fiica bunicii. Iar bunica n-a mai făcut vrăji. Când ești prea trist, vraja se îneacă înăuntru, ca și ființele în apă. Dar bunica știa cum se fac. Dacă te gândești intens la anumite lucruri, ele devin reale. Dar dacă înăuntru nu-i decât tristețe, tot ceea ce îți iese din minte este tristețea. Ești trist și nu reușești să aprinzi nici măcar un foc. Noi aveam foc pentru că era mereu în vatră. Dacă s-ar fi stins, am fi rămas fără, pentru că bunica nu mai avea putere, iar eu eram prea mic. Apoi a venit apa și s-a stins chiar și focul din vatră și apoi a venit o altă apă și apoi alta și bunica mi-a spus: „Pleacă”.

„Să plec unde?” am întrebat eu. „În orice alt loc în afară de acesta” a spus ea. „Apa a înghițit până și posturile de pază. Nu te vor opri. Pleacă. Eu sunt prea bătrână, dar tu poți reuși. Pleacă departe și nu privi înapoi.” Și am plecat. Pas cu pas, prin noroi și prin apă. Apoi am privit în urmă. În Ținuturile Elfilor, colibele nu au ferestre și nici măcar uși, au numai niște deschizături și astfel o vedeam pe bunica așezată în scaunul ei și apa ce se revărsa, iar ea era acolo și apa se revărsa și apoi s-a văzut numai apa.

Micuțul reîncepu să plângă, o înșiruire înfundată de tânguieri ușoare, aproape imperceptibile.

Bărbatul și femeia aprinseră focul folosind iasca vânătorului. Apoi, căutând prin tufăriș, adunară o mână de castane. Le coapseră și i le dădură aproape pe toate micuțului elf, întrucât ei, în mod ciudat, își dăduseră seama, amândoi, că nu le era foame.

Micuțul le mănca încetișor, fărâma cu fărâma, pentru ca să-i ajungă cât mai mult timp. Iar tristețea lui se topi înăuntru miezului pal al castanelor.

Înainte de a adormi, se gândi la un nume pentru câine, care avea aceeași culoare ca și castanele, dar care alerga și lătra, pe când castanele stăteau nemișcate și tăcute și nu veneau niciodată să-ți lingă fața și nu știau nici măcar să dea din coadă. Nu mergea nici „Castană”. Trebuia să născocească altceva mai potrivit. Adormi lângă foc înainte de a reuși să găsească un nume, între bărbat și femeie, înfășurat în șalul lui de lână.

5

Îi treziră halebardierii.

Era o patrulă.

Nu numai Daligar, dar și împrejurimile sale erau interzise oricărei persoane care nu locuia acolo, care nu era rudă cu vreun locuitor, oaspetele unuia sau chiar bine primit de locuitori, iar ei nu făceau parte din nici una dintre aceste categorii.

Patrula se informă dacă aveau ceva bunuri, în ce cantitate și, în general, despre mijloacele lor de subzistență, iar răspunsul obținut, un „La naiba, nimic, în afară de hainele de pe noi și de trei monede de un ban", îi făcu și mai puțin cordiali.

Patrula se interesă în detaliu în privința stării lor de sănătate. Aveau căpușe, păduchi, purici? Au intrat în contact cu bolnavi de holeră, cu leproși, pustuloși, scrofuloși, cu bolnavi de ciumă, de vărsături, de dizenterie, de febră, cu pete de orice fel, cu ulcerații, cu ochi urduroși, cu viermi intestinali? Întrucât în acest caz ar trebui uciși pe loc, pentru a se evita orice posibilitate de molipsire. Copilul lor se simțea bine? Dar atunci de ce îl ținea mama strâns în brațe, înfășurat în șalul acela, dacă se simțea bine? De ce era obosit, mic și plângăcios? Nu, totuși copiii mici, obosiți și plângăcioși nu aveau interdicție.

Apoi fu rândul armelor. Aveau arme tăioase, de aruncat proiectile, de tras, incendiare, contondente, penetrante, ascuțite, care provoacă arsuri, de vânătoare, de luptă la sol, călare pe cai, pe măgari, de-a bușilea, pentru duel, pentru războiul desfășurat între unități de armate, în tranșee, pentru asedii, pentru contraasedii, pentru tragerea la țintă și pentru distracție? Daaa? Un arc, un pumnal, o secure, un mic cosor, un cuțit de tăiat pâine. Se confiscă tot. Chiar și cele două sfere de păstrat focul: arme incendiare.

Ei au fost cei care au tăiat două crengi întregi aflate în proprietatea comitatului Daligar și tot ei cei care au smuls patru ferigi pentru a se adăposti? Asta se încadra în categoria „delictelor împotriva domeniilor statului", pentru care se cuvenea o judecată. Erau amabili să țină câinele cât îl închideau în cușcă? Erau interzise toate animalele, fie domestice sau sălbatice, iar animalul lor se încadra în ambele categorii.

Acum puteau pleca.

Intrară în Daligar escortați de halebardieri. Era locul cel mai bizar, incredibil, pe care micuțul elf și-l imaginase vreodată. Pretutindeni se aflau oameni: mari, mici, bărbați, femei, înarmați, neînarmați, cu veșminte în toate culorile posibile.

Se auzeau voci. Părea că toți vindeau câte ceva. Plăcințele, porumbi, mere mari, oale de gătit, lemne de foc, lemne de făcut scaune. Peste tot erau păsări caraghioase, care se plimbau printre oameni - ciudate, mari, grase, cu aripile prea mici pentru a putea zbura, care scoteau un viers ciudat, în care tot repetau: cot-codac.

Halebardierii îi escortară până în centrul pieței, unde se afla un soi de baldachin acoperit de tot felul de stofe purpurii și aurii, care dădeau strania impresie de leagăn colosal. Înăuntrul lui stătea un ins, înfășurat la rândul lui în întregime într-un veșmânt alb cu broderii, care-i acoperea până și capul, arătând ca un bebeluș gigantic.

Bebelușul gigant le aduse la cunoștință că răspunde la numele de
GUVERNATORADMINIS- TRATORALCOMITATULUIDALIGARȘIALȚINUTURI-

LORLIMITROFE, care nu era tocmai un nume frumos, așa ca Yorshkrunsquarkljolnerstrink, dar care era totuși un nume potrivit.

GUVERNATORULADMINISTRATORALCOMI-

TATULUIDALIGARȘIALȚINUTURILORLIMITROFE vru să știe cum se numeau, ce vârstă aveau, cu ce se ocupau și chiar ce știau să facă și mai cu seamă ce aveau de gând să facă în Daligar, nefiind nici măcar localnici, nefiind rude ale unor localnici, oaspeți ai unor localnici sau cel puțin bineveniți acestora.

Vânătorul răspunse că îi erau complet indiferenți Daligar sau locuitorii săi, rudele locuitorilor săi, oaspeții locuitorilor săi sau simpatizanții sau ce erau ei și că tot ceea ce doreau era să plece cât de repede cu putință din Daligar și ținuturile sale limitrofe și să-și vadă de treabă.

GUVERNATORADM

IN

ISTRATORAL.COM

I-

TATULUIDALIGARȘIALȚINUTURILORLIMITROFE păru îndurerat de acest răspuns. Se întunecă la față și chiar și mulțimea din jur scoase un murmur de dezaprobare. Yorsh știa că nu era politicos să-i spui cuiva că nu te interesa căminul său: bunica îi explicase aceste lucruri.Domnul GUVERNATORADMINISTRATORAL-

COMITATULUIDALIGARȘIALȚINUTURILORLIMITROFE făcu observația că, dacă nu aveau la suflet comitatul Daligar, ținuturile sale și pe localnicii săi, incluzând rudele, oaspeții sau simpatizanții, ar fi fost de ajuns să rămână pe la casele lor, oriunde s-ar fi aflat acestea situate, pentru a-i scuti astfel pe halebardieri de osteneala de a-i dibui, interoga și aresta, iar pe el, GUVERNATORULADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGARȘIALȚINUTURILORLIMITROFE, de neplăcerea de a-i întâlni, judeca, condamna și expulza, lăsând la o parte delictul împotriva bunurilor aflate în proprietatea statului, tăierea a două ramuri întregi și smulgerea a patru ferigi, cu care, în barbaria lor, prejudiciasera comunitatea.

Mulțimea murmură în semn de aprobare. În acel moment, reîncepu să plouă, iar starea de spirit generală nu se îmbunătăți.

Pedeapsa consta în plata a trei monede de un ban, exact tot ceea ce aveau (ce potriveală!), confiscarea tuturor armelor, a iascăi și focului. Îi lăsau să păstreze câinele.

— Bine, șopti femeia, în timp ce începeau să se îndepărteze, putea fi mai rău.

— Și cum anume? întrebă vânătorul.

În acel moment, începu judecata celui de-al doilea caz din ziua aceea, oficiată de excelența sa GUVERNATORULADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGARȘIALȚINUTURILORLIMITROFE.

Era vorba despre o doamnă căreia tocmai îi fusese ucisă, călcată de un cărucior, una dintre păsările acelea caraghioase, care făceau cotcodac și al căror nume se dovedi a fi „găină”. Femeia o ținea în brațe și i se putea vedea gâtul frânt. În timp ce trecea pe lângă Sajra, un deget minuscul, atașat unei

mănuțe care se ițea dintr-o mânecă de o inconfun- dabilă culoare galbenă, ieși din șalul de lână cenușie, se postă pe găină - pe fulgii moi din jurul fracturii - și se opri acolo. Gâtul găinii își redobândi arcuirea normală, apoi - încetișooooor - ochii păsării se deschiseră larg.

După asta urmă vacarmul: găina fugea, cuvântul „elf” răsună în mulțime, oamenii țipau și se izbeau unii de alții, iar apoi ei trei se găsiră în mijlocul lăncilor halebardierilor, cu vârfurile sprijinite chiar de gâturile lor.

— Uite așa, răspunse femeia. Acum ne merge mai rău.

După reînvierea găinii, atmosfera deveni cu adevărat incendiară. De data asta, GUVERNATO- RULADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGARȘI-ALȚINUTURILORLIMITROFE avea ceva personal chiar cu Yorshkrunsquarkljolnerstrink, care totuși îl găsisese amabil și simpatic, avea chiar și un nume frumos; ei bine, este adevărat că vânătorul fusese puțin cam aspru cu el când își vorbiseră. Nu se spune unei persoane că ținutul său nu este cine știe ce și că nu-l ai la inimă. Nu este politicos. Așa ceva nu se face deloc.

— Ești elf, spuse acuzator Guvernatorul.

Cuvintele erau domoale. Tonul era solemn și definitiv. Limba pronunțase mai rar cuvântul „elf, scandându-l: e-l-f. Cuvintele căzuseră ca niște pietre peste mulțimea amuțită.- E doar un pui, spuse vânătorul.

— Unul mic, adăugă femeia.

— Unul abia născut, preciză micuțul foarte bucuros. Cum vroia să demonstreze că și el avea un nume frumos, se prezentă făcând o plecăciune ușoară: Yorshkrunsquarkljolnerstrink.

— E interzis să râgâi în fața curții, spuse Guvernatorul indispus, iar eu, GUVERNATORUL- ADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGARȘIAL-ȚINUTURILORLIMITROFE, îți interzic chiar și să minți.

În timp ce pronunța acele ultime cuvinte, Guvernatorul se ridică în picioare cu un aer încă și mai solemn.

Micuțul rămase năucit. Elfii nu pot spune altceva decât ce au în minte. Ei, da, poți folosi mici politețuri, ca a spune că ai înțeles când discuțiile sunt de neînțeles, pentru că a-i trata pe proști ca pe niște proști este o lipsă de maniere, dar asta-i tot. Albă, neagră, asta e! De la uimire trecu la dezamăgire. Chiar dacă avea un nume frumos, bărbatul nu era mai puțin ciudat decât ceilalți.

— Și-ți cer să mi te adresezi cu respectul ce mi se cuvine.

— Oare care era formula aceea de politețe? Micuțul elf începu să se agite.

— Imbecilule!

Nu, poate că nu era asta.

— Imbelență, nu... Excecilule... Oare cum era?

— Liniște, ți-pă Guvernatorul spre mulțimea care râdea fără jenă. Iar tu spune-mi GVERNATORUL- ADMINISTRATORALCOMITATULUIDALIGAR-ȘIALȚINUTURILORLIMITROFE, încheie omul întor- cându-se spre elf.

— Desigur! Desigur! răspunse micuțul entuziasmat, în timp ce un surâs enorm îi lumină fața: GVERNATORADMINISTRATORACOMITATULUIDALIGARȘIALȚINUTURILORLIMITROFE este un nume extrem de frumos. Îl putem boteza așa pe câine! adăugă el triumfător.

Mulțimea se dezlănțui de-a dreptul. Un domn în vârstă aproape că se sufocă de râs, iar un halebardier își scăpă halebarda pe un picior. Acest lucru spori veselia generală. Molipsit, chiar și micuțul începu să râdă: când râdeau, oamenii erau chiar frumoși.

Singurul care rămase serios fu Guvernatorul.

— Răspunde, spuse el ținându-l cu privirea pe micuț. Îi cunoști pe bărbatul și pe femeia asta?

— Da, spuse micuțul hotărât.

— Pe lângă delictul grav de a însoți un elf și cel încă și mai grav de a-l fi introdus prin înșelăciune în preaiubitul nostru oraș, au mai comis vreun altul?- Daaaaa. Omul mascul se hrănește cu cadavre (le azonează cu rozmarin cred) și apoi câștigă bani vânzându-le pieile, femeia aceea și-a vândut mama și frații mai mari, ba nu, pe cei micL. hmmm... da, mai întâi pe cei mici; nu-mi aduc bine aminte.

Urmă din nou un moment de tăcere deplină. Apoi se stârni un vacarm infernal: chiar că nu se mai înțelegea nimic.

— Te-am avertizat dinainte că atrag necazul, îi spuse femeia vânătorului. De ce nu ți-ai văzut de treburile tale?

— În viața anterioară trebuie că mi-am vândut tatăl, îi răspunse el.

În timp ce erau escortați, micuțul elf revăzu găina: stătea cocoțată într-o firidă a unei ferestre, unde avea un fel de cuib cu două ouă înăuntru. Se priviră preț de-o bătaie de inimă, apoi se salutară, întrucât pentru o clipă fuseseră o singură minte și lucrul acesta îi unea pe vecie.

Micuțul se întrebă dacă „Găină” sau „Pui” ar fi putut fi niște nume potrivite pentru câine. Nu aveau aceeași formă, dar culoarea penelor cozii găinii aducea puțin cu aceea a cozii și a labelor din spate ale câinelui. Apoi se gândi că nu făcea ouă, câinele, și că găina nu lingea fața nimănui atunci când era tristă. Prin urmare, nici acest nume nu se potrivea.

6

Îi închiseseră într-un loc care se numea „temniță”.

Era cu adevărat frumoasă.

Era făcută toată din piatră trainică, cu coloane groase ce susțineau bolțile cu arcade. Acest tip de arhitectură aparținea celei de-a treia dinastii runice - asta reieșea din faptul că arcadele nu erau rotunde, ci făcute din două semiarce care se întretaiau într-un unghi ascuțit în timp ce arcadele rotunde aparțineau primei dinastii runice, iar cele alungite în partea de sus celei de-a doua.

Apoi, acolo se aflau paie adevărate, pe care puteai dormi. Și le dăduseră chiar și un blid cu boabe de porumb și de mazăre, care chiar erau gustoase. Bune și totuși destule. Dăruise câteva boabe de porumb și de mazăre unei încântătoare hoarde de șoareci mari, de o frumoasă culoare neagră lucioasă, care ieșiseră de peste tot, atunci când mirosul mâncării se răspândise, și care acum alergau în toate direcțiile pe pardoseala de piatră. Locul acesta era chiar paradisul.

Și nu era picătură de ploaie nicăieri, în afară de cele de pe fața femeii, care în mod ciudat ploua singură.

— De ce picuri? o întrebă micuțul elf pe femeie.

— Se numesc „lacrimi”, îi răspunse bărbatul, e modul nostru de a plânge.

— Într-adevăr? Și lucrul acela care i se scurge din nas și pe care-l șterge cu mâneca?

— Face parte tot din plâns.

— Când suntem triști, noi ne tânguim, astfel ceilalți simt tristețea noastră și pot să ne mai domolească durerea, spuse micuțul cu un orgoliu prost disimulat. Dar să stai pe jos, picurându-ți nasul și ochii, drept care apoi ți se înroșesc și trebuie să respiri pe gură, e ca și cum ți-ai provoca răceală într-adins.

— Ca să vezi, comentă bărbatul sec.

— De ce plângi?

Îi răspunse tot bărbatul.

— Pentru că mâine dimineață ne vor spânzura.

— Aha. Serios? Și ce anume înseamnă asta?

— Nu, spuse femeia, te rog nu, altfel începe din nou să plângă și nu vreau să-i aud plânsul.

— Bine, dar e numai vina lui dacă...

— Nu, repetă femeia, nu suport să-l aud plângând.

— Bun. Ascultă, micuțele, mâine ne vor spânzura: va fi minunat, ne vor atârna undeva sus și noi vom putea vedea de sus mulțimea întreagă și acoperișurile caselor. De parcă am fi păsări și am zbura.

— Ooooooooooooooooooh. Serios? Și atunci ea de ce picură?

— Plânge pentru că suferă de vertij. Când se află la înălțime se simte foarte rău, îi vine chiar să vomite. Pentru ea, mâine va fi groaznic. Un adevărat coșmar.

— Ooooooooooooooooooh. Serios? Micuțul elf rămăsese de-a dreptul fără cuvinte. Se pare că toată viața se învață câte ceva.

— Atunci nu. Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu și nu. Dacă ei i se face rău, atunci gata cu spânzurarea, spuse micuțul hotărât. Să zbori ici și colo, sus, deasupra acoperișurilor, trebuie să fie minunat, dar nu și dacă i se face rău cuiva.

— Deloc?

— Deloc.

— Și ce facem? Ei au hotărât deja să ne spânzure.

— Am putea să plecăm.

— Corect, bună idee. Vânătorul părea impresionat de-a dreptul. O idee chiar bună. Cu teoria stai bine. Ai vreo soluție în privința zăvoarelor?

— Le deschidem! le explică prichindelul entuziasmat.

— Da, desigur. Absolut genial! Și cheile?

— Chestiile alea lungi care se învârt, fac clic, iar ușile se deschid?

— Exact, chestiile alea lungi care se învârt, fac clic, iar ușile se deschid.

— Sunt agățate la opt pași după colțul care se vede dacă te uiți de-a curmezișul zăbrelelor.

Vânătorul, care stătea lungit, se ridică și se așeză brusc.

Până și femeia care ședea ghemuită într-un colț, cu brațele în jurul genunchilor, își șterse fața și se ridică.

— Și tu cum de știi?

— Este în mintea lor, spuse micuțul arătând șoarecii. Trec pe lângă ele de-o grămadă de ori în fiecare zi. Nu știu ce sunt cheile, dar au imaginea lor în minte.

— Poți face ceva pentru a lua cheile? N-am idee: să le faci să zboare până aici?

— Nuuuu, bineînțeles că nu, aceste lucruri nu sunt deloc posibile! Gravitația este inviolabilă.

— Gra... ce?

— Principiul după care totul este atras în jos, explică micuțul. Privește! Lăsa să cadă două boabe de mazăre, timp în care șoarecii veniră în fugă.

Bărbatul și femeia se așezară din nou.

— Este principiul prin care mâine corpurile noastre vor fi atrase în jos, în timp ce gâtul va rămâne sus, agățat de funie, explică femeia punându-se din nou pe plâns.

— Pot trimite animăluțele astea drăguțe să ia cheile. Cheile sunt chiar deasupra băncii de lângă perete: un loc atât de accesibil pentru un animăluț drăguț.

Din nou se ridicară amândoi în picioare.

— Serios?

— Sigur, confirmă senin micuțul. Care-i problema? Acum ei ne sunt prieteni, adăugă el voios arătând spre șoareci. Dacă eu mă gândesc intens cum

un animăluț drăguț ia cheile și le aduce aici, acest gând devine o imagine ce trece din mintea mea în căpșorul animăluțului drăguț și apoi el face acest lucru.

Prichindelul se aplecă, iar micile sale degete atinseră ușor capetele șoarecilor. Animăluțele se îngrămădiră vesele dincolo de zăbrelele care fereau celula, iar după un trosc! mai puternic și o serie de zăngănituri mai ușoare, reapărură trăgând după ei un mănunchi mare de chei. Micuțul elf le luă, alese una din bogatul mănunchi și clac!, încuietoea greoaie se deschise.

— Gata, spuse micuțul.

Femeia și bărbatul săriră afară ca din praștie.

— Și acum pe unde mergem?

— Pe-aici; totul este întipărit în mintea micuțelor animăluțe drăguțe. Zece pași la stânga, apoi din nou la stânga, apoi sunt scările. Aici o poartă - din nou micuțul elf alese cheia potrivită din prima încercare - altă scară și altă poartă, hop, din nou jos, scări, poartă, cheie, clac, gata, acum trecem prin subterane și apoi dăm de râu. Ce frumos, priviți aici, aceste arcade rotunde, prima dinastie runică.

— Splendid, într-adevăr. Ne întoarcem altădată să le privim liniștiți. Acum trebuie să plecăm. Știi, se pot supăra că nu i-am lăsat să ne spânzure.

— Ooooooooooooooooooh, priviți!

— Semnele acelea?

— Nu sunt semne, sunt litere.

— Sunt semne: elemente decorative.

— Nu. Sunt litere. Rune din prima dinastie. Eu știu să le citesc. Bunica m-a învățat. Ea știa să le citească. Ace... sta a fos...t con... stru... it... Acesta a fost construit dedesubtul locului unde se varsă râul... ce noroc am avut că l-am citit. Dacă treceam de locul acesta, muream înecați. Pe sus și-apoi ocolim. Aici, iată, priviți ultima poartă, ultima cheie și suntem afară. Clac. Ce sunet frumos: sunt clopoței, nu-s clopoței; sunt clopoței, nu-i așa?

— Sunt armurile străjerilor. Cred că sunt foarte furioși: trebuie că s-or fi supărat.

— Hei, priviți! Chestiile astea de pe protic...

— Portic.

— Sunt arcade alungite: a doua dinastie runică.

Primele pe care le întâlnesc.

— Sunt sincer impresionat. Ne putem grăbi? Clopo... nu, străjerii ne urmăresc îndeaproape.

— Astea, în schimb, sunt rune din timpul celei de-a doua dinastii runice... Se diferențiază prin faptul că partea de sus a literelor are acea rotunjime de spirală.

— Fascinant! Asta-i tot ce poți face cu piciorușele alea sau poți merge încă și mai repede?

— Acel tip de spirale simbolizează infinitul... ba nu, timpul care se tot învâрте: asta este o profeție!

— Mă sufoc de emoție. Vrei să te iau în brațe, să alergăm mai repede?

— C... ând a...pa va po... to... pi... pă... mântui... Când apa va potopi pământul...

— Acum însă trebuie să facem o cursă de toată frumusețea. Ne urmăresc. Sunt cu adevărat supărați. Te iau în brațe, așa o să citești mai ușor în timp ce alergăm.- Hei, e vorba de elfi! Când apa va potopi pământul, soarele va dispărea, întunericul și gerul se vor lăsa. Când ultimul dragon și ultimul elf vor rupe cercul, trecutul și viitorul se vor întâlni, soarele unei noi veri va străluci pe cer... Hei, așteaptă, mergi mai încet. Mai scria ceva, dar n-am reușit să citesc. Mai scria ceva despre unul mare și... puternic... mare și puternic se va cununa... trebuie să se cunune cu o copiliță care se numește ca luna la răsărit și care găsește înțelesul a ceea ce este ascuns și care este fiica... nu am reușit să citesc... a cui!

— Putem să nu luăm în seamă ultima parte, spuse bărbatul răsuflând din greu. În mod sigur nu va fi fiica noastră, ci a unui rege sau a vreunui mag. Cei ca noi nu-s pomeniți niciodată în scrierile de pe ziduri.

Erau deja în afara palatului. Vânătorul fugea cu elful în brațe și femeia alături. Străzile erau înguste, șerpuitoare și, din fericire, aproape pustii, dacă-i lăsăm la o parte pe ei și străjerii care-i urmăreau.

Ostașii erau într-adevăr supărați din pricina poveștii aceleia cu spânzurarea și începuseră să tragă în ei cu bastonașe din acelea cu vârf, ceea ce nu era frumos din partea lor, nu, nu, nu, nu, nu și nu, pentru că unul dintre ele îi putea chiar răni.

Micuțul elf începuse să se sature. Prea erau susceptibili: ei trei refuzaseră pur și simplu să se lase spânzurați!

Unul dintre străjeri li se postă în față și-și încordă arcul.

Micuțul elf își dori din toate puterile ca acest lucru să nu se întâmple. Imaginea prinse contur în mintea lui și zbură în mintea tuturor celor care fuseseră una cu ea. Iepurele, care în acea clipă alerga prin stufăriș, se opri năucit. Găina, care clocea sus, într-o firidă între coloane, chiar deasupra străjerului, se ridică de pe paie și, cu toată forța aripilor ei, se lăsă să cadă pe fața războinicului, care se clătină, lăsând liberă trecerea.

În fundul pieței erau cuștile cu animalele sechestrare. Câinele femeii lătră cu toată puterea. Din fericire, aici nu erau încuietori, doar un cârlig mare pe care femeia îl ridică.

O stradă, o cotitură, încă o stradă, zidul de apărare, podul mobil: erau salvați.

Nu, nu încă: le ridicară podul mobil chiar de sub nas. Vânătorul, purtându-l pe micuț în brațe, se aruncă pe treptele ce urcau pe ziduri.

Câinele, care alerga deschizându-le drumul, doborî un străjer ce li se postase în față. Odată sus, bărbatul o prinse pe femeie de încheietura mâinii și, continuând să-l țină în brațe pe prichindel, trecu peste marginea zidului și se aruncă în apa înghețată a râului. Câinele îi urmă.

— Poate că o spânzura re mică n-ar fi fost așa de îngrozitoare! comentă micuțul, dar era prea târziu.

Legea gravitației nu are nici un remediu.

Plonjară toți în apa întunecată.

Micuțul elf se întreabă dacă „Forța gravitației” ar fi un nume potrivit pentru câine, dar, dacă se gândea mai bine, nu era nici scurt și nici nu sugera ceva moale și dornic de joacă.

7

Apa îi intră în gură și în nas. Răceala era teribilă. Nu putea să respire. Micuțul elf simți frigul și disperarea ce copleșeau totul. Disperarea și teama îi pot pune stăpânire pe minte, iar magia se îneacă înăuntru.

Apoi, brusc îi veni în minte că este un pește. Se gândi, ei bine, cum se spune, la calitățile peștelui, la chintesența ființei acvatice.

Se gândi la ce simți când ai branhii, la plăcerea contactului cu apa răcoroasă, la bucuria pe care o simți când aluneci, zbori pe sub valuri, așa cum o pasăre zboară pe sub nori.

Respirația îi umplu plămânii, răceala apei se preschimbă în încântare.

Se lăsă să alunece aproape de suprafață pentru a evita bastonașele ascuțite, care „plouau” în apă, trase de soldații întregii garnizoane din Daligar. Înotă lângă ceilalți. Câinele se descurca de minune, dar bărbatul și femeia, ca de obicei, se comportau prosteste; ea băga capul sub apă, iar el încerca să i-l țină la suprafață. Micuțul elf încercă să le spună că nu era tocmai momentul să se joace de-a trânta și apoi să le explice care era metoda corectă: în minte ți se conturează imaginea unui pește, apoi atenția se concentrează asupra branhilor..., dar vânătorul nu dorea să-l asculte și, mai mult decât atât, fu incredibil de nepolitic.

Din fericire, curentul îi purtă în direcția corectă: departe, mai departe și apoi tot mai departe, mai departe de Daligar, de halebardierii săi și de spânzură-torile sale, către podiș și coline.

Peisajul devenea din ce în ce mai plăcut. Pe maluri, stâncile începeau să se rărească și se îndesea stufărișul. Apa devenea mai puțin adâncă, iar curentul era mai puțin impetuos.

În cele din urmă, reușiră să ajungă la mal și să se târască afară.

Femeia nu respira bine - aerul, în timp ce trecea, făcea un zgomot de apă: un fel de bolborosit ce-i amintea de o oală cu grăunțe pusă la fiert, cu condiția să ai o oală, foc, apă și grăunțe, dar chiar dacă nu-s boabe ci numai apă, atunci când ea fierbe face zgomotul ăsta.

Bărbatul părea disperat.

Șiroaie de apă și mâl i se scurgeau vânătoruh" pe păr pe față, și din cauza asta micuțul elf nu f dar ar fi putut jurat că și lui îi picurau ochi!

— Fă ceva, îi strigă bărbatul, dacă poți, fă ceva, te rog. Poți face ceva, nu-i așa? Moare.

— Oh, serioooooos!

Micuțul elf era înmărmurit: când mor, oamenii fac același zgomot ca grăunțele pe foc.

Întinse mâna și o așeză pe fața femeii.

Fu ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Sau mai degrabă nu, un pumn în plămâni și în gât. Micuțul elf simți apa bolborosind înăuntru, în timp ce gâtul îi ardea de parcă fusese străpuns de unul din bastonașele acelea ascuțite. Dar și mai cumplit era ceea ce se întâmpla în mintea lui: acea senzație că-și trăia ultimele minute, că totul era pe punctul de a se sfârși. Teamă era cât pe ce să-l copleșească, dar reuși să o înfrângă și fu norocos, pentru că magia se îneacă în teamă.

Prichindelul își concentrează toată puterea asupra respirației: asupra aerului ce se inspiră și asupra aceluia care se expiră, asupra parfumului ierbii ude, al trestiiilor, al ciupercilor.

Aerul este inhalat: are un miros plăcut. Plămânii se umflă. Aerul este expirat. Mintea se umple cu mireasma aerului, iar noi știm că respirația asta nu este ultima, că după ea va mai fi una și apoi alta și încă una apoi.

Femeia tuși, scuipând o cantitate mare de apă măloasă, apoi deschise ochii și respiră. Și micuțul elf tuși. Erau amândoi foarte palizi și tremurau. Vânătorul surâse fericit, apoi dădu o fugă și adună trestii și crengi uscate. Erau o mulțime; chiar dacă nu mai avea securea și trebuia să le frângă cu mâinile, acest lucru nu-i încetinea mișcările. Când strânse o grămadă frumușică, micuțul o atinse cu un deget, iar focul izbucni vesel. Erau înghețați și uzi, dar vânătorul continuă să strângă vreascuri, iar focul pâlpâia și, încetul cu încetul, frigul și umezeala începură să se domolească. Femeia adormi. Vânătorul găsi niște nuci într-un cuib de veverițe și le împărți cu micuțul.

— Nu mai avem arme, dar nici nu ne-au spânzurat, spuse bărbatul.

— Ce păcat: a trebuit să renunțăm la a fi atârnați și a ne legăna sus! Ar fi fost așa de frumos!

Bărbatul începu să râdă.

— Dacă ții morțiș, se poate face. Nu mi-au confiscat și sfoara. Privește: încă o am. Acum îți voi arăta. Ramura asta este destul de solidă. Leg aici, apoi aici. Voi dubla sfoara aici. Gata: vrei să încerci? Ține-te bine. Acum te împing.

Era minunat. Sus, jos. Jos, sus. Stufărișul, râul, cerul și apoi încă o dată cerul, râul, stufărișul. În depărtare se aflau colinele, iar în spatele lor era lumina soarelui ce apunea. Micuțul elf nu mai văzuse niciodată soarele apunând. Nu fuseseră întotdeauna decât nori. Acum totul era trandafiri, iar câțiva norișori mici, lungi și subțiri străluceau ca un șirag de aur. În ultimele raze ale soarelui se zăreau păduri de castani, ce alternau cu câmpuri cultivate.

Era cel mai frumos lucru la care poți visa. Frumos ca și cum ai zbura. Fericirea îl copleși pe micuțul elf.

Femeia se trezi zâmbind.

Micuțul râdea ca un nebun.

— Privește, asta este o spânzurătoare, îi spuse el voios omului-femeie.

— Nu, îi răspunse ea. Țsta se numește „leagăn”.

Femeia încetă să mai zâmbească.

— Afi spânzurați e un lucru oribil, continuă ea, ți se pune o sfoară în jurul gâtului și o trag folosindu-se de greutatea propriului tău corp. Sfoara se strânge, aerul nu mai intră și mori, așa cum făceam eu în apă cu puțin timp înainte.

Micuțul se blocă buimăcit.

Apoi lunecă jos din leagănul improvizat.

De groază, ochii îi erau larg deschiși.

Deveni cenușiu.

Începu să se sufoce.

Se răsuci pe jos și începu un lung șir de tânguieri sfâșietoare. Bărbatul și femeia simțiră degete de gheață pe șira spinării.

— De ce i-ai spus? bărbatul era furios. Era fericit. O singură dată era și el fericit.

— Pentru că va întâlni alți oameni și pentru că următorii oameni pe care îi va întâlni vor dori să-l spânzure, având în vedere faptul că este elf. Iar eu nu vreau să le iasă în întâmpinare plin de fericire, convins că furca spânzurătorii e un leagăn. Mai bine nefericit, dar în viață.

— Eu îl pot apăra.

— Am observat. Dacă nu erau șoarecii, acum atârnam de o furcă.

— Dacă nu ar fi fost șoarecii, acum am fi atârnat de o furcă, o corectă micuțul printre vaiete.

Femeia îl luă în brațe și-l strânse. Încetul cu încetul, tânguierile se potoliră. Primele stele începură să strălucească. Conturul dulce al colinelor se detașă pe fondul cerului, de culoarea safirului.

Îl puse pe micuț din nou în leagăn și reîncepu să-l împingă ușor.

— Te poți simți din nou fericit, dacă vrei. Trebuie doar să-ți amintești că oamenii, dacă te prind, te spânzură.

— Si apoi mă mănâncă cu rozmarin?

— Nu.

— Fără rozmarin?

— Oamenii nu mănâncă elfi. Niciodată.

— Și-atunci de ce vor să mă spânzure, dacă nici măcar nu mă mănâncă?

Nu este frumos, nu, nu, nu, nu, nu, nu, și-apoi de ce o fac?

Leagănul se mișca ușor.

— Pentru că toți oamenii urăsc elfii.

— Și de ce?

— Pentru că e vina voastră.

— Vina noastră, pentru?

— Tot.

— Tot ce anume?

— Ei bine, lucrurile care merg rău. Întunericul. Ploaia. Da, uitate, ploaia. Apa ce inundă pământul. Foametea. Copiii noștri mor de foame din cauza voastră. Satele au fost măturate de pe fața pământului de ape.

— Noi provocăm ploaia? Cum asta? micuțul era indignat. Cum asta?

— Ce știu eu? Poate că visând la ploaie.

— Dacă numai visând la ea o pot provoca, acum aș visa la un soare bun, care mi-ar usca picioarele. Și apoi, insistă micuțul, am fi chiar ridicoli, pentru că apa și mizeria ne nimicesc pe noi în aceeași măsură sau chiar mai mult decât pe voi. De ce bunica nu s-a gândit la soare în timp ce apa creștea și creștea? De ce mama nu s-a gândit să rămână cu mine în timp ce se îndrepta spre locul din care nu există întoarcere?

Micuțul se puse din nou pe plâns. O scânceană potolită.

— Bine, dar..., vânătorul părea uluit. Toți spun că este vina...

Se întoarse spre femeie, căutând sprijin.

Femeia era în picioare, lângă leagăn. Fruntea îi era ușor încruntată, dar nu era nici furioasă, nici tristă: avea doar o expresie gânditoare.

— Noi vă urâm pentru că sunteți mai buni decât noi. Insuportabili. Dar mai buni, concluzionează ea. Aveți darul vrăjilor. Cunoașteți mai multe lucruri. Ceea ce pentru noi nu-s decât semne, pentru voi sunt cuvinte... Cred că ne este teamă de voi. Deoarece nu știm cât de puternici sunteți, credem că sunteți foarte puternici. Și cum neputința noastră e aproape... totală..., încât oricine...

Micuțul încetase să mai plângă.

— În ceea ce privește știința de a face anumite lucruri, continuă femeia, cum de nimereai de fiecare dată cheia bună pe care să o vâri în încuietorie?

Micuțul păru uimit.

— Cheia bună în ce sens? Întrebă el cu vădit interes.

Acum era uimită femeia.

— Ei bine, cea care se potrivește perfect cu mecanismul încuietorii în cauză și pe care o deschide.

— Pe care să o vâr? Micuțul era uluit. Aaaaaaaaah, serios? Trebuia să o bag înăuntru? Și se proti...

— Potrivește: adică se îmbină perfect. Ai înțeles?

Micuțul era năucit. Se afundă în gânduri atât de intens, încât i se încreți fruntea. Apoi se luminează:

— Am înțeles! țipă el euforic. Există câte o cheie pentru fiecare încuietoare: aceasta se introduce și, dacă este cea bună, se potrivește cu mecanismul, iar când se rotește declanșează bucata de fier orizontal care blochează ușa. Ce ingenios! într-adevăr ingenios! Incredibil de inteligent pentru niște oameni! Chiar așa! Bunica îmi spunea întotdeauna că punctul artistic maxim la care ați putut ajunge este să puneți un capitel pe o coloană, dar că, în schimb, puteți fi și ingenioși! Ce entuziasmant!

Urmă o tăcere înghețată.

— Mulțumesc, spuse vânătorul sec.

Micuțul se legănă plin de voie în leagănul lui, mândru de noile cunoștințe dobândite.

— Dar cum ai făcut să deschizi, dacă nu știai nimic despre îmbinare? întrebă femeia.

— Puneam cheia pe încuietoare și apoi în minte vedeam ușa deschizându-se și apoi... clanc: ușa se deschidea.

Bărbatul și femeia rămaseră fără răsuflare pentru câteva momente, apoi își reveniră.

— Păi atunci tu ai știut întotdeauna să deschizi încuietorile! Fără chei, fără șoareci. Fără să ai nevoie de nimic!

Micuțul continuă leneș să se legene, fără să-și descrețească fruntea:

— Da, e adevărat! Yorsh izbucni în râs: Ce caraghios! Am riscat să fim spânzurați, în timp ce eu puteam oricând deschide încuietorile!

— Într-adevăr amuzant, comentă vânătorul. Mă sufoc de râs. Avea tonul cuiva căruia îi rămăsese o bucată de porumb în gât.

În timp ce continua să se legene, micuțul elf continuă să se gândească la evadarea lor. Dintr-odată, altceva îi reveni în minte: Profeția!

— Cercurile de pe portic?

— Da, literele în formă de spirală. A doua dinastie runică. Acum îmi amintesc:

CÂND APA VA POTOPI PĂMÂNTUL, SOARELE VA DISPĂREA, ÎNTUNERICUL ȘI GERUL SE VOR LĂSA. CÂND ULTIMUL DRAGON ȘI ULTIMUL ELF VOR SFĂRÂMA CERCUL, TRECUTUL ȘI VIITORUL SE VOR ÎNTÂLNI, SOARELE UNEI NOI VERI VA STRĂLUCI PE CER.

— Apoi mai scria ceva despre ultimul elf care va trebui să se cunune cu cineva...

Și ce vrea să însemne?

— Nu ș?iu. Eu cred că ar putea însemna...

Se întrerupse. Câinele sărise în picioare și mârâia.

— Ooooooooooh, priviți, un pom care se mișcă! spuse micuțul.

— Nu este un copac: e un trol.

— Serios? Acela este un trol? E primul pe care îl văd!

Micuțul părea euforic.

— Incredibil! Arcadele de pe timpul celei de-a doua dinastii runice și acum un trol în carne și oase, și în aceeași zi. Astăzi este o zi a descoperirilor!

— Dacă fugim în grabă, poate că ne vom salva din nou.

— Ce sunt acele două tufișuri din spatele traiului? Sunt copii troli? Și trolii au copii?

— Aceia din spate sunt cei mai mari și mai înarmați doi oameni pe care i-am văzut vreodată.

N-au fost îndeajuns de rapizi.

Cei doi giganți fură mai iuți. Îi înconjură.

Și ei păreau a fi puțin vânători: aveau aceleași straie, făcute din fâșii de piele și blană de animale, și câteva pumnale, doar că, în cazul lor, ceea ce abunda era prezența topoarelor: aveau din cele mici, întunecate, de mărimea unui pumn, satăre enorme, care ar fi retezat un cap doar dintr-o lovitură, securi cu două tăișuri, de dimensiuni diferite, cu mânere din lemn și lucrături diverse, dar toate ascuțite cu atenție.

Traiul era enorm: se înălța deasupra lor și, în ultimele raze piezișe, umbra lui ciclopică învălui copacul și leagănul în care se balansa micuțul. Mârâitul câinelui se transformă într-un schelălăit înspăimântat.

— Nu vă apropiați, porunci vânătorul amenințător. (Era întotdeauna așa de capricios!)

— De ce nu? Sunteți neînarmați! rânji cel mai mic dintre ei sau, mai bine zis, cel mai puțin uriaș dintre cei doi oameni, care oricum păreau doi pitici pe lângă trol.- Nu suntem neînarmați, replică bărbatul cu o voce fermă. El e elf, un elf în carne și oase, continuă arătând înspre micuț. Prin magia lui, poate să vă mistuie ca focul, să vă spulbere ca un uragan. Vă poate astupa gâtleurile, astfel încât să vi se taie răsuflarea ca unui spânzurat sau să vi le umple cu apă ca la înecați.

— Nu, nu este adevărat, nu este adevărat, nu este adevărat, nu este adevărat, nu este adevărat, nu este adevărat, nu, nu, nu, nu, nu, nu și nu.

De ce continua vânătorul să spună lucrurile acelea așa de înfiorătoare, oribile, înfricoșătoare, teribile, terifiante, respingătoare, dezgustătoare și false?

Neadevărate. Neadevărate. Neadevărate. Micuțul era indignat, supărat și ofensat.

— Nu-i adevărat că facem aceste lucruri! Noi nu facem rău nimănui! Noi nu am făcut rău niciodată cuiva! Noi nu putem face rău cuiva, pentru că, dacă îi facem rău, răul pe care i l-am făcut, care se află în afara minții noastre, intră în mintea noastră, având în vedere că tot ceea ce se află în afara minții noastre este înăuntrul ei și că tot ceea ce este înăuntrul ei se află în afara ei!

Micuțul se săturase să fie maltratată de toți și ca toți să vorbească de rău despre el și stirpea lui! Ei bine, când trebuia, trebuia.

Vânătorul, pentru prima dată, rămăsese fără cuvinte.

Până și cei doi uriași rămăseseră fără cuvinte.

Îl privi pe vânător, apoi pe micuț, apoi din nou pe vânător, apoi din nou pe micuț, apoi din nou pe vânător.

— Importantă armă de apărare, îi spuse cel mai mare dintre uriași vânătorului. Plătești vreo datorie dintr-o viață trecută sau ai un alt motiv pentru care însoțești un elf?

Cei doi oameni nou-sosiți păreau într-adevăr uimiți.

— Trebuie că mi-am vândut tatăl, confirmă vânătorul.

— Trol mănâncă elfi, bolborosi trolul apropiindu-se.

Căinele chelălăi din ce în ce mai înspăimântat, dar, curajos, în timp ce chelălăia, strecură și un mârâit.

— Nu-l poți mânca. E doar un pui, spuse vânătorul.

— Un copil, spuse femeia.

— Unul abia născut, preciză istovit micuțul.

— Trol mănâncă elfi, repetă încăpățânat trolul.

Micuțul izbucni în râs.

— Da, sigur, cu rozmarin. Asta se numește „ironie”, spuse el plin de însuflețire, cu o complicitate triumfătoare. Trolul fu năucit. Rămase cu privirea ațintită la fața micuțului elf, cu zâmbetul lui imprimat pe ea, de parcă ar fi privit un asin zburând sau luna coborând să se joace cu mingea.

Până și cei doi oameni de curând sosiți rămăseseră împietriți și trebuiră să facă un efort pentru a-și aminti că trebuiau să respire.

Micuțul se apropiase de trol. Fața enormă era complet lipsită de orice urmă de expresivitate, ca masca unui idol de piatră. Prichindelul era într-atât de obișnuit să se găsească în prezența unor frunți mahnite, iritate sau îngrijorate, încât rămase liniștit în fața acelei inexpressivități de granit.

Pielea trolului era solzoasă ca aceea a șopârlelor, care sunt animale drăguțe și pe care, mai mult decât orice, micuțul elf le iubea mult, pentru că șopârlele trăiau în lumina soarelui, iar soarele este frumos. Chiar și fața trolului te ducea cu gândul la o șopârlă și, în plus, ca și pielea șopârlelor, și cea a trolului avea irizații verzi și violete, care erau, dintre toate, culorile preferate

ale prichindelului, pentru că erau culorile perdeluțelor bunicii, când încă le era permis elfilor să aibă perdeluțe.

Colții mari, ce-i ieșeau în afara maxilarului conturându-se pe cer, erau strălucitori ca jumătățile de lună, dar nu-l neliniștiră deloc pe micuț, care, în convingerea lui că orice servește la mestecat se află în gură și nu în afara ei, le luă drept elemente decorative, afară doar dacă nu serveau la înșirarea covrigilor sau aveau funcția de cămară mobilă, sau aceea mai distractivă de țărăș pentru vreun joc în care trebuie să arunci cu covrigi.

Acest gând îi umplu sufletul de bucurie. Iar bucuria se învolbură ca apa ce fierbe într-o oală și apoi, întocmai cum face apa într-o oală care fierbe, dădu pe dinafară pentru ca toți să se poată bucura de ea.

— Cât ești de frumos, îi spuse micuțul elf trolului. Vocea lui era într-atât de veselă, că suna visătoare. Sunetul reverberă plin de tandrețe și voioșie, iar bucuria își găsi ecou în mințile ascultătorilor.

Tuturor celor prezenți li se transmise o clipă de veselie, de încredere în viața care crease o făptură atât de frumoasă ca trolul.

— Cât ești de mare! Știi, ești primul trol pe care îl văd! Ești... impunător. Da: impunător. Bunica nu mi-a spus niciodată că un trol poate fi într-atât de frumos...

— Fru... fru... frumos? Trolul încercă să-și revină din năucire.

Nu îndrăznește nici măcar să respire. Pentru câteva momente, păru chiar să-și schimbe expresia sau, poate mai corect spus, păru să aibă una.- Frumos. Da. Chiar dacă bunica nu a văzut niciodată unul, un trol vreau să spun. Ce-i spunea bunica? Că primul trol pe care l-ar fi întâlnit ar fi fost și ultimul. Cine știe ce înseamnă asta: în mod sigur că trolii sunt rari, astfel încât dacă vezi unul în viața ta este destul! Prin urmare, este un noroc să vezi un trol! Dar cât sunt de fericiți. FERICIT. Eu nu numai că am întâlnit unul, în plus, am întâlnit unul atât de frumos. FRUMOS.

— Fru... fru... frumos? mugi trolul.

— Este adevărat că tu călătorești mereu și că nu te oprești niciodată? continuă micuțul. Este adevărat că ai văzut lumea? Toată lumea, chiar și dincolo de coline? Este adevărat că tu ai văzut marea? Și că marea există? Știi, apa mare, apa întinsă în toate părțile ca o câmpie, numai că în loc de iarbă este apă. Trebuie să fie frumos să fii trol. Trebuie să fie încântător.

— Fru... fru... frumos? bolborosi trolul.

— Da, cu adevărat frumos. Este o onoare să facem cunoștință. Eu mă numesc Yorshkruns- quarkljolnerstrink.

— Eu nu place tu tușești. Tu mai spune mie frumos.

— Ești foarte frumos. FOARTE FRUMOS. FRUMOS. Micuțul era cu adevărat vrăjit. Vocea îi devenea din ce în ce mai visătoare. Atât de mare. Trebuie să fie așa de frumos să fii atât de mare.

Vocea micuțului elf era dulce și tulburătoare, ca o adiere de primăvară. Era o dulceață care îi pătrundea în suflet și îl încânta.

— Elfii papa bun, dar acest elf spune mie fru... fru... frumos.

— Ei, nu mai cred poveștile acestea. Micuțul elf părea cel mai puțin impresionat. Știu că nu m-ai mânca niciodată! Glumești.

Femeia era lividă. Chiar și vânătorul, care în mod normal nu se tulbura niciodată, era foarte palid.

— Era mai bine dacă rămâneam în Daligar, spuse ea, ni se cuvenea chiar și o ultimă masă înainte de a fi spânzurați.

— Ar fi fost mai bine dacă am fi rămas în Daligar, ni s-ar fi convenit chiar, etcetera, o corectă în mod automat micuțul.

— Și l-ai vândut pe o sumă frumoșică pe tatăl tău? Întrebă uriașul cel mai mic dintre cei doi.

— Proastă afacere, răspunse vânătorul dezolat.

Micuțul se apropie de cei doi uriași.

Oricine colinda cu o persoană echipată pentru transportul covrigilor, sau cu suporți pe care îi folosește pentru tragerea la țintă, nu putea fi decât pașnică și bună la nesfârșit - nu ca vânătorul ăsta care umbla încărcat cu un arc, săgeți și pumnale și în plus era atât de iritabil.

— Voi sunteți tăietori de lemne, nu-i așa? se informă el.

— Tăie... ce????- Cine, noi???? cei doi uriași erau din ce în ce mai uimiți.

— Tăietori de lemne, tâmplari! Micuțul își trecu mânuța, radiind de fericire, peste șirul ucigător de toporiști, securi și satâre. Transformați ramurile arborilor morți în lucruri pentru persoane vii. Leagăne, balansoare. Bunica mea avea un balansoar, știați? Era un balansoar de care era lipit pătuțul meu, așa că, atunci când se legăna ea, mă legănam și eu. Voi faceți balansoare?

În timp ce se gândea la balansoare și jucării, sufletul micuțului se umplu de tandrețe. Îl cuprinse o dorință infinită de normalitate, de cămin, îi reveni nostalgia pentru mama lui pe care nu o cunoscuse niciodată, pentru bunica pe care o părăsise.

Și toată tandrețea aceea nesfârșită i se transferă din suflet în voce.

Toți cei prezenți avură impresia că le curgea miere prin vene. Toți doriră să nu se oprească acea miere care îi străbătea, acel sentiment subit că sunt buni, iubiți.

— Ei bine..., cei doi tâmplari fură vagi. Mai mult sau mai puțin.

— Chiar, și jucării? Faceți jucării? Păpuși, căluți care se leagănă?

— Ju... ce?

— Cine, noi? Păpuși?

— Ați făcut vreodată un balansoar cu pătuț, dintr-o bucată?

— Hmmmm, nu, nu, nu încă, nu ne-a trecut prin minte.

— Ați putea să faceți, este o idee bună, o idee drăguță.

— Mmmmda, o idee drăguță.

— Nu tăiați deloc arborii care nu sunt încă morți?

— Hmmmm, nu, niciodată, spuse uriașul mai mare.

— Îi omorâm înainte, confirmă uriașul de statură mai mică, astfel nu le facem rău.

— Trebuie să fie frumos să fii tăietor de lemne. Chiar și să fii țăran este o meserie foarte frumoasă, întâi grație pământului și apoi a cerealelor. A fost așa de plăcut să vă cunosc. El este așa de frumos și voi sunteți așa de buni.

— Buni?

— Fru... fru... frumos?

Cei doi uriași se priviră, apoi ridicară din umeri.

Întinericul se făcea tot mai dens. Începu să plouă ușor.

În seara aceea se așezară toți în jurul unui focușor pe care îl aprinsese micuțul, dedesubtul unui fel de acoperiș improvizat din ramurile pe care cei doi „tăietori de lemne” le tăiaseră cu topoarele lor ucigătoare. Câinele și micuțul dormeau încovrigați unul într-altul, ca doua virgule îmbrățișate, apoi erau, în șir, trei munțișori: cel mai mic dintre cei doi uriași, cel mai mare dintre cei doi uriași și, în sfârșit, mare cât dublul celorlalți doi la un loc, trolul.

Vânătorul și femeia stăteau de cealaltă parte a focului.

Cei doi uriași sforăiau. Trolul mormăia în somn: Fru... fru... fru... fru... fru... fru...

— Oare va continua să fârnâie toată noaptea? întrebă vânătorul exasperat.

— Imediat ce nu mai fârnâie ne jupoaie, replică Sajra. Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş plânge.

Vânătorul încetă să se mai văicărească.

Fârnăitul traiului se contopi cu sforăitul liniștit al celor doi.

Femeia se răsuci în somn și îl atinse pe vânător,

care rămase nemișcat până în zori, temându-se să nu o trezească și să o facă să se îndepărteze din nou.

Ghemuit între labele câinelui, micuțul elf se întrebă dacă „Micul trol” putea fi un nume potrivit pentru un câine. I se păru drăguț, dar câinele nu avea suporturi pentru covrigi de-o parte și de alta a botului.

Apoi adormi și visă marea.

9

Zorii se înfățișară în tonuri de trandafiriu și auriu, ce decolorară cerul, licărirea stelelor se topi în ele, pierzându-se în lumina tot mai intensă. Cerul era senin. În peisajul constituit de coline alternau piscuri înverzite, ce străluceau în soare, și minuscule văi încă invadate de ceață.

Câteva păsărele cântau.

Primul care se trezi fu trolul, urmat de micuțul elf, care nu încetă o clipă să-i comenteze frumusețea, puterea și măreția.

Prichindelul lăudă splendoarea creștelor violacee pe care trolul le avea sub gât, pe care se așternuse roua ce strălucea acum în soare. Apoi lăudă ghearele ce păreau semilune dintr-o noapte de miez de vară și nasul rotund și roșiatic, care părea o lună plină dintr-o noapte de miez de iarnă. Apoi vorbi pe larg despre bunătatea celor doi oameni uriași care transformau arborii morți și chiar pe cei muribunzi în foc cald și în leagăne și în măsuțe și în jucării. Lacrimi de emoție străluciră în ochii traiului și ai celor doi tăietori de lemne.

Unul dintre cei doi uriași își scoase desaga pentru a oferi micul dejun întregii adunări.

Vânătorul îl privi extrem de surprins, cu o expresie îngrozită, de parcă și-ar fi întâlnit fantoma propriului tată. În desagă se aflau șase știuleți de porumb, adică astronomică cifră de unul pentru fiecare, și o bucată de suncă afumată.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink privi cu durere bucata de șuncă și gemu puțin. Fu o nimica toată față de jeluiala pentru iepure, pentru că în cazul acesta moartea creaturii survenise cu prea mult timp în urmă pentru a-i mai putea simți durerea și frica de moarte.

— Așadar, putem s-o mâncăm? întrebă vânătorul plin de speranță.

— Nicidecum! răspunse micuțul scandalizat. Se întoarse spre cei trei. Nu aveți deloc de gând să mâncați o ființă care a fost vie? Voi? Voi care sunteți așa de frumoși și de buni?

— Hmmmmmmmmmmmmmmmmmm cine, noi?

[illegible]

— Cine știe cum a ajuns în desagă.

— Noi frumos și bun nu mâncare lucrul acesta pe care nu-l dorești.

Vânătorul era tot mai uluit și înfricoșat, de parcă toată acea conversație, care prichindelului i se părea, în fine, după zile de absurdități, o conversație normală, lui, din cine știe ce motiv, i se părea ciudată.

În timp ce știuleții se coceau pe foc, micuțul elf săpă o groapă minusculă și îngropă bucata de șuncă. Acoperi totul și o decoră, în lipsa florilor, cu un buchet de bace roșii. În tot timpul acestei operațiuni, vânătorul nu-și dezlipise o clipă ochii de pe bucata de șuncă, având fața unuia ce privea înmormântarea unei rude apropiate. Poate că îl cunoscuse pe godac și acum îl emoționa amintirea... Luat pe de-a întregul, nu era chiar așa de rău.

Gândul la un știulete pentru fiecare fusese o iluzie. Traiul mănă trei, uriașii câte unul, iar bărbatul, femeia și micuțul îl împărțiră pe al șaselea, dar chiar și așa fu un festin.

La final, în timp ce soarele se înălțase, un soare adevărat care strălucea pe un cer albastru adevărat, cele două grupuri se salutară și fiecare se îndepărtă urmându-și calea.

Bărbatul, femeia, micuțul elf merseră, urmați de câine, în lumina soarelui scânteietor. Într-un mic luminiș găsiră o bucată de pergament agățată de un copac. Semnala trecerea a doi bandiți periculoși, care se întovărășiseră cu unul dintre cei mai urâți troli văzuți vreodată în memoria omenirii. Era promisă o recompensă. Micuțul se gândi că avuseseră mare noroc că ei nu-i întâlniseră! Ei, dimpotrivă, întâlniseră cei doi tăietori de lemne și trolul cel mai frumos din univers! Curios, câți troli erau în zonă!

— Îmi poate cineva explica ce s-a întâmplat și de ce mai suntem încă în viață și sănătoși? Întrebă vânătorul.

Sajra avea zâmbetul înțelept a celei care înțelese:

— Ceea ce se află în mintea micuțului trece în exterior și pătrunde în mintea celui care îl ascultă, explică ea. Când Yorsh e disperat, pentru noi este insuportabil, iar când îi este frică începe să ne cuprindă panica, dar continuăm totuși să gândim. În privința minților simple, ceea ce spune micuțul e un fel de inundare: le umple. El i-a numit „frumos” și „buni”, iar ei... cum să spun... s-au adaptat definiției.

— Minți simple? Întrebă Monser.

— Minți simple, confirmă ea.

— Minți simple, repetă el. Apoi se opri și își lovi fruntea cu mâna. Am uitat frânghia: era agățată de copac în chip de leagăn. Așteptați-mă aici: dau o fugă și o recuperez.

Femeia, micuțul și câinele se așezară în soare într-un luminiș. Soarele era o adevărată încântare.

Vânătorul fugi ca vântul. Ajunse în locul unde improvizaseră campamentul, dar groapa unde Yorsh pusese șunca fusese deja deschisă și golită. Chiar și simplitatea sufletelor simple are limite: nu fusese singurul care avusese ideea recuperării mortăciunii.

Își luă frânghia, o înfășură, o băgă în desagă și apoi își relua drumul.

În timp ce mergea, îi reveni în minte conversația neterminată. Care era povestea aceea despre profeție?

Li se alătură în luminiș și îl întrebă.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink își reaminti, scormoni prin minte și recită:

— *Când apa va potopi pământul, soarele va dispărea, întunericul și gerul se vor lăsa. Când ultimul dragon și ultimul elf vor rupe cercul... soarele unei noi veri va lumina cerul.*

— Și ce înseamnă?

— Nu știu.

— Bunica ta nu ți-a vorbit niciodată de ploaie?

— Sigur că îmi vorbea de ploaie.

— Și ce spunea?

— Spunea: „Astăzi plouă din nou” sau: „Acopere-te bine că plouă” sau: „Învelitorile se mucegă-iesc...” O dată a spus: „Acoperișul s-a găurit...” Altă

dată a spus : „Aici vor locui broaștele”. Apoi, când am răcit a treia oară, v-am povestit cum a fost când am răcit a treia oară? Se întâmpla atunci când mukul care îmi înfunda năsucul se făcuse...- Nu, vroiam să spun, bunica nu ți-a povestit niciodată de ce a început să fie atât de frig și să plouă atât de mult în ultimii ani? Ți-a spus vreodată dacă va înceta mai devreme sau mai târziu, dacă se poate face ceva pentru a pune capăt? Ceva de genul acesta.

— Aaa, asta! Nu, nu mi-a spus niciodată nimic.

— Ești sigur?

— Da.

— Bine, spuse femeia. Ce știi despre dragoni?

— Sunt mari, au aripi, zboară, au o fire dificilă, mai ales de când oamenii i-au decimat, și sunt deținătorii secretelor antice ale lumii și, ei, știu să citească scrierile runice, ceea ce nu se poate spune despre cei pe care îi cunosc eu, nu dau nume, care le confundă cu mângălituri...

— Trebuie să găsim ultimul dragon și ultimul..., bărbatul se opri, de parcă îi trecuse prin minte ceva. Îl privi pe micuț și nu îndrăzni să continue.

— Ultimul elf, termină micuțul. Sărăcuțul! Ultimul elf. Trebuie să fie groaznic să fii ultimul elf. Să fii mereu singur. În afară de acest lucru, înseamnă că elfii nu vor mai exista. Este atroce. ATROCE. Mi se face rău numai când mă gândesc. Ei, așa aș putea să întâlnesc un alt elf. Nu mă știu decât pe mine și pe bunica. Și, odată ce îl voi fi cunoscut, nu va mai fi deloc ultimul, pentru că vom fi amândoi și va fi minu..., prichindelul se opri. O umbră îi întunecă fața: Dar dacă eu sunt, el nu poate fi ultimul...

Se lăsă tăcerea. O lungă tăcere.

— Eu sunt ultimul elf.

Tăcere. O lungă tăcere. Dintr-o dată soarele dispăru și se lăsă ceața. O pasăre scoase un țipăt răgușit. Femeia se aplecă și-l cuprinse pe micuț cu brațele și-l ținu strâns, așa cum nu o mai făcuse înainte.

— E o profeție. Noi nu știm la ce epocă se referă. Poate că se va întâmpla peste mii de ani... Poate că nu-i nici măcar adevărată; iar profețiile nu se împlinesc întotdeauna, ba dimpotrivă...

Micuțul deveni pământiu. Ochii săi verzi-al- băstrui își pierdură complet strălucirea.

— Poate că în două mii de ani, confirmă bărbatul. Poate că nu se va întâmpla niciodată.

Se aplecă și el pentru a-l cuprinde pe micuț în brațe.

Rămaseră acolo, un bloc compact în ceață, începu să cadă o ploaie fină. Nici măcar atunci nu se clintiră.

Câinele li se alătură și astfel erau patru, îmbrățișați sub ploaie. Prima care se mișcă fu femeia.

— Ne putem adăposti sub copaci.

— E un turn prin apropiere. Aud susurul apei: suntem aproape de un râu, nu prea departe de orașul Daligar, cum stai cu spatele la fluviu. Știu unde suntem. Prin părțile astea trebuie să fie un turn abandonat, cu un copac deasupra.

— Cum de știi asta?

— Aud susurul apei râulețului și apoi am văzut desenul. V-am spus. Știu unde suntem.

— Dar ce desen? Despre ce vorbești?

— Vă explic pe urmă. Acum haideți să căutăm un loc unde să ne adăpostim. Prichindelul părea istovit. Privirea lui nu mai avea nici un licăr.

Trecură cu trudă printre tufișurile țepoase de mure. Râulețul exista. Apa era curată și malurile erau acoperite de iarbă verde și moale. La mică distanță de locul prin care ieșiseră din măraciniș se deschidea un mic luminiș, în care se ridica un turn, pe jumătate dărâmat. În vârful turnului creștea un stejar imens.

Se refugiară înăuntru. Camera centrală a turnului era intactă și găsiră înăuntru chiar și o legătură de nuiete aproape uscate, pe care micuțul, chiar dacă printr-o osteneală considerabilă, reuși să le aprindă.

Vânătorul își umplu bidonul cu apă și astfel fu apă îndeajuns pentru toți. Bărbatul reuși să prindă apoi un păstrăvior și îi explică micuțului că nu aveau de ales: sau murea peștișorul, sau mureau ei de foame - el, femeia și câinele.

Prichindelul încuviință. Câinele îi rămase aproape, încovrigat în jurul lui, cald și tăcut.

Își abătu disperarea pentru a-i găsi în fine un nume câinelui. „Loial” ar fi putut fi un nume frumos. Cel care nu te abandonează niciodată, nu te lasă niciodată, îți este tot timpul alături, să se lupte pentru tine. Numai să-l scurteze puțin. Loial, fidel... FIDO. În sfârșit, numele perfect. FIDO: loial, fidel - iată numele potrivit. Fidelul meu companion, câinele meu de încredere. Perfect.

Odată găsit numele pentru câine, micuțul căzu din nou pradă disperării. Nu mai rămăsese decât el. Ceilalți, hăituiți, vânați, deportați, batjocoriți, uneori spânzurați, alteori, mai simplu, lăsați să moară de foame, erau morți cu toții, alungați de pe tărâmul celor vii. Nu mai era nici unul, în afară de el. Era ultimul.

10

Bărbatul și femeia își mâncară într-un colț jumătatea de păstrăv, simțindu-se ca doi zbiri, în timp ce micuțul agoniza în colțul opus. Vânătorul îi adusese câteva ciuperci pe care le găsisese, dar prichindelul nici nu dori să audă de ele. Câinele se ghemui lângă el, iar micuțul îl luă în brațe. Apoi micuțul îi rugă pe cei doi oameni să iasă și să îngroape ceea ce mai rămăsese din

păstrăvior, departe și cât mai cuviincios. Simțindu-se pe de-o parte cei mai mari idioți, iar pe de alta cei mai mari criminali, cei doi îi îndepliniră ruga.

La întoarcerea lor, micuțul se ridică din colțul lui și scoase de sub hainele galbene săculețul brodat și ros. Îl goli răsturnându-l și din el ieșiră, pe rând: un titirez mititel din lemn vopsit, albastru și azuriu, o carte minusculă legată într-o catifea albastră uzată, cu broderii de argint ce alcătuiau caractere elfice, o bucată de pergament făcut sul și legat cu un șiret de catifea azurie.

— Albastrul este culoarea elfilor, explică micuțul, dar nouă ne-a fost interzis. Noi urâm galbenul.

Cei doi oameni încuviințară.

Micuțul desfăcu șiretul și desfășură pergamentul.

— Știți ce este asta? întrebă micuțul.

— O bucată de pergament.

— Da, de acord, dar știți ce sunt aceste semne?

— Desene? propuse bărbatul.

— Litere? încercă femeia.

— E o hartă! Când mi-a spus să plec, bunica mi-a dat și cartea de poezii a mamei. Cartea cu poezii era a mamei, iar harta era a tatălui meu. Lui îi plăcea să călătorească. Din pricina asta a murit. Elfii nu pot ieși în afara Ținuturilor Elfilor. Când a încercat să se întoarcă acasă, în Ținutul Elfilor unde locuiam noi, cei care patrulau l-au prins și i-au dat pedeapsa cu moartea. Din acest motiv, eu nu l-am cunoscut niciodată pe tata. Asta este harta întregului drum pe care l-am străbătut și a celui pe care trebuie să-l mai străbatem. Dar... nu știți să citiți o hartă? Asta este ușoară: denumirile sunt scrise și în limba elfică și în cea omenească.

Tăcere. O îndoială cumplită străbătu mintea elfului.

— Voi nu știți să citiți! Nu știți să citiți deloc! Nu numai runele antice, dar nici măcar limba curentă!

Tăcere. Bărbatul dădu din umeri. Femeia încuviință.

Era îngrozitor! Micuțul elf simți milă pentru cei doi amărâți pierduți într-o lume unde nu exista posibilitatea de a păstra cuvintele. Își aminti că trebuia să aibă răbdare cu ei, să fie politicoși și răbdători, pentru că ei erau rătăciți într-o lume în care vorbele erau pierdute în timp și se păstrau doar în memorie.

Micuțul le explică harta: de-o parte erau Munții întunecați și, dincolo de Munții întunecați, marea. În jos, în stânga, era desenat un mare grup de case, înconjurat de un zid și traversat de un râu și acela era Daligar, era scris acolo. Râul se numea Dogon, și acest lucru era scris. Cel lângă care erau ei în acel moment era râulețul din partea aceea, fără nume: era desenat în apropierea unui turn întreg care avea deasupra un mic stejar. Cel în care stăteau ei era o jumătate de turn cu un stejar imens deasupra: evident, de când trecuse tatăl său pe acolo, stejarului îi mersese bine, turnului mai puțin. Dar locul era cu siguranță același. Râulețul se unea puțin mai departe cu Dogon, râul din

Daligar, apoi continua, dincolo de Arstrid, care era ultimul sat marcat spre Munții Întunecați. Râul îi traversa într-o vale adâncă, desenată așa de bine pe hartă încât era surprinsă și stâncă ce domina trecătoarea. Era o stâncă din care se ridica un nor de fum și pe care scria HIC SUNT DRACOS, în limba celei de-a treia dinastii runice: „Aici sunt dragoni”.

După stâncă era un desen ciudat, deasupra râului.

Era de ajuns să ții linia râulețului pentru a ajunge la râu. Era de ajuns să ții linia râului pentru a ajunge la dragon.

El era ultimul elf.

El trebuia să o facă.

— Și cum de ești așa sigur? îl întrebă femeia.

— Numele meu, informația este în numele meu. Numele meu este Yorshkrunsquarkljolnerstrink: *nerstrink* înseamnă „ultimul” în elfică.

— Poate că nu înseamnă nimic. Poate că este un sunet ca oricare altul, fără o semnificație adevărată. Eu mă numesc Sajra, care este numele pe care cei din satul meu îl dau unei flori ce crește pe ziduri, dar eu nu-s câtuși de puțin o floare.

— Restul numelui ce înseamnă? întrebă bărbatul.

— Mare și puternic.

— E cu siguranță o îngrămădire de sunete, întări bărbatul.

— *Shk* e o particulă de întărire pentru superioritatea absolută.

— O ce?- înseamnă „cel mai” în mod absolut. *Runsq* înseamnă „mare” și *uarkljol* „puternic”. Cel mai mare, cel mai puternic și ultimul, acela în urma căruia nu va mai fi nici unul.

Micuțul părea schimbat. Ochii săi mari străluceau în nuanțe de verde și azur, culorile elfilor, iluminându-i chipul parcă din interior. Păru chiar mai înalt.

— Plecăm mâine, spuse calm. Mergem să căutăm ultimul dragon. Eu și el trebuie să sfărâmăm un cerc. Nu știu care cerc. Nu știu ce înseamnă. Dar, după asta, soarele se va înapoia.

Apoi micuțul își ridică ochii și privi în jur. Zidurile anticului turn îl înconjurau.

— Tatăl meu a trecut pe aici, spuse el emoționat. Privi îndelung pietrele străvechi și le atinse ușor cu mâna. Și tatăl meu a atins aceste pietre, adăugă el. Apoi privi din nou harta. Este un desen ciudat pe hartă: de parcă ar indica ceva ce se află mai jos.

Indica ceva ce se afla mai jos. Arăta că în subsol, sub picioarele lor, turnul continua îngropat în pământ. Legăturile de nuiel mascau un chepeng ce dădea într-o celulă ascunsă, unde erau păstrate o spadă, o secure și un arc. Erau toate încrustate cu argint, rotunjit în spiralele unor cuvinte misterioase.

— Cum se numea tatăl tău? întrebă bărbatul, când îi reveni vocea.

— Gornonbenmayerguld.

— Ce înseamnă?

— „Cel care descoperă calea și o arată celorlalți”.

În tolbă se mai afla un săculeț de catifea albastră, care conținea trei monede de aur.

— Tatăl tău ți-a lăsat o adevărată moștenire, concluzionă bărbatul.

Micuțul elf nu se mai simți într-atât de orfan. Era o senzație ciudată. De parcă singurătatea ar fi fost un zid de sticlă, la care, pentru întâia dată, erau vizibile crăpăturile și defectele.

Era ultimul dintr-o stirpe distrusă, dar din trecut i se mai transmitea o frântură din afecțiunea pe care prezentul i-o refuza.

Își trecea și răstrecea degetele peste obiecte: fuseseră făcute pentru el; îi fuseseră lăsate.

Cineva simțise o iubire profundă pentru el, în timp ce le lucra, în timp ce i le lăsa.

Spera ca Moartea să fie un loc de unde tatăl lui să-l fi putut vedea.

11

Ceața se ridică în zori. Porniră la drum repezitor, urmând torentul. După câteva ore, începu o ploaie ușoară, ce nu le încetini marșul.

La sfârșitul dimineții, ajunseră în apropierea râului. Tufelor de mure luaseră locul castani imenși, ceea ce însemna că puteau merge în grabă și cu burțile pline. Mâncau castanele crude, din mers, pentru a nu se opri să le coacă.

Râul se măria. Cerul se limpezi. Ploaia încetă, într-un golfuleț dădură peste un grup de câteva case așezate lângă un câmp de porumb și o vie. Nu putea fi decât Arstrid, ultimul sat consemnat. Se vedeau pășuni, o pădure de castani, iar pe fundal începeau să se ridice crestele. Munții întunecați nu erau departe. Între case se aflau împletituri de nuiel, pe care se afuma câte o duzină de păstrăvi, așezați deasupra unui ceaun. În jurul caselor, o livadă de meri gema de fructe. În mijlocul golfulețului, legate cu funii groase de niște pari zdraveni, trei bărcuțe se legănau pe valuri. Răspândite printre șirurile de pomi, în mijlocul pajiștilor și al castanilor, erau vreo zece oi grase și câteva capre. Fiecare casă avea câte un coș din care se ridica fumul.

— Înainte de ploile nesfârșite, toată lumea trebuie să fi fost la fel de bogată și de frumoasă, spuse femeia.

Locuitorii, o duzină, socotind bărbații și femeile, plus un grup nedefinit de copii, se strânseseră la sosirea lor. Purtau haine făcute din lână groasă, neprelucrată sau vopsită într-o culoare liliachie.

Priviră tunică galbenă a micuțului și arcul elfic pe care-l purta vânătorul, dar nu se arătară nici înspăimântați, nici ostili.

Vânătorul vorbi primul. Îi salută politicos, își spuse numele, întrebă dacă era posibil să cumpere hrană, o barcă și haine.

Grupul nu răspunse imediat. Urmă un lung conciliabul, apoi cel care părea cel mai în vârstă din grup, un bărbat înalt cu o barbă scurtă, albă, întrebă cu ce plăteau.

— O monedă veritabilă, din aur veritabil, oferi vânătorul.

Urmă o negociere interminabilă. Nu era nimic de făcut: referitor la monede, bătrânul vroia trei. Vânătorul fu nevoit să cedeze. În final încheiară târgul. Barca aleasă era mică, dar solidă. Vânătorul o încărcă cu un burduf de lapte de capră, un sac mare de mere, unul mai mic de porumb și alți doi, și mai mici încă, cu păstrăvi afumați și cu stafide. Apoi cumpără o tunică, o pereche de pantaloni și un mantou mare de lână, de culoare azurie, pentru Yorsh, astfel că se putea lipsi de zdrențele galbene, roase și aspre.

Yorsh se luminează la vederea lor.

— Și celălalt elf era îmbrăcat în albastru, spuse bătrânul. Cel care a trecut pe aici acum câțiva ani. Cel care ne-a vândut, pe aceste trei monede de aur, Oala abundenței și a concordiei.

— Ce anume?

— Oala abundenței și a concordiei, explică bătrânul arătând înspre ceaunul de afumat. Era o oală stranie, cu un fel de fund dublu, unde se puneau manganul, și cu găuri sus, prin care ieșea fumul. Cât timp oala funcționează, noi suntem protejați de sărăcie și de conflicte. Plouă cât trebuie și de când a trecut elful pe aici n-au mai fost încăierări: înainte erau cel puțin trei, în fiecare zi. Și nu se terminau deloc bine: prin părțile astea, toți ne pricepem să mânuim pumnalele. Cele trei monede erau chiar astea. Una puțin ovală și o alta cam deformată într-o parte. Micuțul elf este fiul lui, nu-i așa? Ei bine, a fost o plăcere să fac afaceri cu voi. Nu numai că am recuperat aurul satului, dar, dacă și voi răspândiți concordie și abundență, e bine că v-am ajutat.

— Nu crezi că dacă am avea una din cele trei monede ne-ar ajuta ulterior? Îl încercă vânătorul.

— Sunt sigur că sunteți în măsură să vă descurcați chiar și așa, răspunse bătrânul senin. Lecția referitoare la comerț și negociere am învățat-o de la celălalt elf înainte să plece. Era o ființă cu totul extraordinară.

Plimbarea cu barca fu minunată. Nu trebuia decât să stea tolăniți pe spate, în timp ce curentul făcea toată treaba, purtându-i în direcția corectă. Barca era încântător de confortabilă. Avea un mic acoperiș sub care se puteau adăposti de ploaie și un vas de jărat din fier, unde puteau păstra aprins focul, pentru a-și încălzi picioarele și a coace știuleți de porumb. Dimineața și seara coborau pe mal, ca să lase câinele să alerge și să strângă mărăcini și vreascuri. Malurile erau uneori pietroase, alteori mărginite de plaje înguste, dar întotdeauna plăcute și pustii. Pentru întâia dată în viață, tovarășa lor constantă, foamea, îi părăsise. Micuțul elf le permise celor trei carnivori să ia câteva

îmbucături de păstrăv afumat. Munții se apropiau cu fiecare zi care trecea: acum călătoreau din ce în ce mai mult în umbra piscurilor, pe parcursul zilei. Prichindelul stătea tăcut lângă vasul cu jărat, ținându-și cărticica în mână.

— Tatăl tău trebuie să fi avut puteri magice foarte mari, îi spuse Monser într-o dimineață.

— Bunica spunea că nu. Puterile magice nu-s la fel pentru toți: unii sunt mai puternici, alții sunt mai puțin puternici. Bunica spunea că tata era în mod cert elful care avea cele mai mici abilități magice pe care le întâlnise vreodată. Spunea că tot ceea ce putea face folosindu-și magia era numai să aprindă focul. Și asta când nu era nici o problemă, iar vântul bătea în direcția corectă, în timp ce bunica putea să facă să fiarbă apa fără a se folosi de foc și să vindece negii cu ierburi.

— Și atunci cum a reușit tatăl tău să readucă în ținutul acela abundența și armonia? Cum a putut să rărească ploile?

— Nu știu. Se pare că nimic nu are sens!

Acum umbra îi înconjura din toate părțile. Râul curgea pașnic prin mijlocul unei trecători enorme.

Pereții coborau perpendicular pe apă din înălțimi vertiginoase. Deasupra lor, cerul devenise un coridor paralel cu râul, în mijlocul a două ziduri imense de stânci ce îi flancau.

Sus de tot, pe cel mai înalt dintre cei doi pereți, deveni vizibil un conglomerat de stânci, ce-ar fi putut fi un pisc, dar poate că era o construcție. Ceea ce ștergea orice urmă de dubiu era un nor imens de vapori, care domina totul, și inscripția, sculptată dedesubt cu caractere enorme:

HIC SUNT DRACOS

Aici sunt dragoni. Caractere din cea de-a doua dinastie runică. Acesta era locul indicat de micuț.

Curentul era puternic, dar bărcuța era dotată cu o vâslă și bărbatul reuși să se apropie de mal și să o lege agățând un vârf de stâncă cu frânghia. Frânghia se întinse, bărcuța viră brusc în unghi și se roti cu rapiditate în spatele vârfului de stâncă. Prora se implantă într-un tufiș. Mascată de tufișuri se afla o mică plajă, cu puțin mai lungă de un pas sau doi. Era singurul loc unde se putea acosta din toată trecătoarea și se deschidea spre o scară extrem de îngustă și abruptă, săpată în stânca dură.

Micuțul scoase harta și o examinează.

— Am înțeles ce înseamnă acest semn: o cascadă. Deslușesc puțin vuietul. Înapoi nu-i cale de întoarcere, în față este cascada. Nu ne mai rămân decât scările! Porniră. Treptele erau înguste și abrupte. Pe alocuri erau frânghii. Pe altele, mușchiul le făcea să fie primejdioase și alunecoase. După primele ore de mers, apărură soarele. Ajunseseră destul de sus încât să vadă cascada: era un zid imens de apă, ce forma în soare culorile curcubeului. Oboseala devenea tot mai greu de suportat. Se opreau din ce în ce mai des. Când, în sfârșit, ajunseră

la capătul scării, erau deja primele ore ale după-amiezii. Dincolo de Munții întunecați era o câmpie vastă și dincolo de câmpie se afla o lungă fâșie azurie, pe care orizontul o separa de cer. Marea! Vedeau marea! Micuțul elf își recăpătă curajul. Îi pieri chiar și oboseala. Văzuse marea, ca și tatăl lui. Deasupra lui se înălța inscripția

HIC SUNT DRACOS.

Apoi drumul făcea o curbă și ajungea la vârful de piatră care, acum se putea distinge, era o stâncă enormă scobită pe dinăuntru, astfel încât să alcătuiască o construcție. Vârful stâncii se pierdea în stratul extrem de dens de nori joși, care, în permanență, învăluiau piscul. Reușise. Ajunsese.

Bărbatul ținea în mână arcul cu săgeata potrivită deja. Femeia strângea securea micuță. Chiar și câinele nu părea în apele sale: adulmeca în jur circumspect.

Micuțul ajunsese lângă construcție. Avea o ușă imensă, flancată de inscripții. Erau litere din prima dinastie runică.

— Ce scrie? întrebă bărbatul.

Micuțul începu să descifreze scrierea.

Spaima îl strângea ca un clește și, în același timp, simțea oarecum că jubilează. Destinul lui era pe punctul de a se împlini. Soarta se afla în fața lui.

— Proi... betur proibetur... sputaz... zel... lis. E interzis scuipatul.

— E interzis să scuipi? Nu-i posibil. Ești sigur?

— Da. Chiar și Yorsh era năucit.

— Hei, așteaptă, am străbătut jumătate de lume, ne-am scos plămânii pe scara aia blestemată...

— Nu era chiar atât de groaznică scara!

— Nu era groaznică pentru că te-am ținut în brațe! Am urcat mai multe trepte decât toate picăturile din mare, pentru a veni să citesc că-i interzis să scuipi? Nu trebuia să fie un cerc, viitorul, soarele unei noi primăveri? Uită-te dacă mai e scris ceva, văd că mai sunt acolo niște mângălituri.

— E interzis să se scuipe, să se alerge, să se facă firimituri și să se vorbească tare, confirmă micuțul elf.

— E obligatorie spălarea mâinilor înainte de a intra, adăugă el.

În acel moment ușa se deschise și apără dragonul.

12

Dragonul părea vlăguit.

Era cu adevărat bătrân și nu-i ușor să descifrezi expresia unui dragon, dacă este foarte bătrân și mai ales dacă este pentru prima dată când întâlnești unul, dar era evidentă starea lui de oboseală.

Canatul de lemn era gigantic, înalt cât o jumătate de duzină de troluri așezați unul pe umerii celuilalt. Se deschisese cu un zgomot impresionant și lăsa să se vadă o sală, o sală imensă, unde ciorchini de stalactite și de stalagmite se prelungeau și se întâlneau, creând infinite împletituri de lumini și umbre. Dragonul stătea în centru. Lumina venea de sus, filtrată de zeci de ferestre mici, închise de fine plăcuțe de ambră, ce răspândeau peste tot o strălucire aurie.

— Ce rău ați pățit, o, străini imprudenți, de ați ajuns la ușa mea și faceți zarva aceasta necuviincioasă și deranjați pacea acestor ținuturi liniștite?

Vocea dragonului îi luă, oarecum, prin surprindere. Șușotiră între ei. Apoi se uitară unul spre celălalt, încercând să se hotărască din priviri care dintre cei trei era cel mai potrivit să-i răspundă.

Monser fu întâiul care-și recăpătă curajul:

— Iată, nobile domn, eu sunt un om, iar el este un elf...

— Nimeni nu este perfect în lumea aceasta, comentă mărinimos dragonul, care nu păru impresionat de informație. Cu atât mai puțin cu cât nu toate ființele se pot naște dragoni, care sunt cea mai reușită creație a naturii, concluzionă el condescendent.

Vânătorul rămase pentru o clipă perplex în urma întreruperii, înghiți, respiră adânc, apoi reluă:

— El, micuțul elf vreau să spun, se numește Yorshkrunsquarkljolnerstrink. Nici această informație nu păru să-l impresioneze pe dragon.

— E indicată clar interdicția de a scuipa, spuse sentențios dragonul.

— Nu am scuipat: acesta este numele lui. Tatăl său se numea Gornonbenmayerguld.

— Fiecare are numele său, își reluă ideea dragonul, tot mai puțin impresionat.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Destinul părea nesigur, iar soarta în mod evident trebuie că se rătăcise de-a lungul drumului.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink încercă să reia discuția:

— Am citit o profeție, care se referea la voi, imb... nu, excelență.

— Și cine a făcut această profeție?

— Oamenii de pe vremea celei de-a doua dinastii runice, în orașul Daligar.

— E dificilă foarte arta viitorului a prezice și nu s-a auzit niciodată ca oamenii să o nimerească, dar un neghiob întotdeauna s-a găsit, care să creadă-n mângălelile de pe un zid. Acum, domnilor, vă invit să vă deranjați a vă îndepărta, ceea ce înseamnă că trebuie să plecați, concluzionă dragonul.

Ușa imensă se închise. Huruitul fu atât de asurzitor, că niște pietricele se rostogoliră din înaltul stâncii, iar ei fură nevoiți să se dea într-o parte. Apoi, urmă din nou tăcerea.

— Dar cum dracu' vorbește? Ce a spus? întrebă Monser.

— A spus că profeția e o prostie și că trebuie să plecăm, traduse istovit micuțul.

Se lăsă să cadă pe o piatră mare. Câinele veni să-i lingă fața.

Și bărbatul încremenise. Se ghemui direct pe pământ și își cuprinse capul cu mâinile.

Femeia rămase în picioare gânditoare.

— Cum de era atât de sigur că profeția era scrisă pe un zid? Întrebă ea în fine. (Era singura rămasă în picioare.) Mult mai probabile pot fi un pergament, o masă de lemn, un scut, o icoană: lucrurile pe care în mod normal se scrie.

Femeia se aplecă, luă o piatră și o aruncă cu toată forța în ușă.

— Hei, tu, urlă ea cât o țineau plămânii, deschide ușa, dacă nu vrei să o doborâm cu pietre!

— Ai înnebunit? Vrei să mori?

— Nu, din contră, nu vreau să mor. Suntem pe culmea unui munte unde se poate ajunge doar venind pe un râu care e mult prea iute pentru a putea fi străbătut contra curentului și care se îndreaptă spre cea mai periculoasă cascadă imaginată vreodată. Dacă e vreo cale de scăpare, trece prin vizuina din chestia aia, prin urmare merită să încercăm sau rămânem aici pe vecie, să ne mănânce corbii. Și apoi, în punctul ăsta, nu mai există cale de întoarcere. Am ajuns până aici și, într-un fel sau altul, îl vom înfrunta pe dragon.

— Nici nu prea are nevoie să se lupte mult ca să ne facă bucăți! E de ajuns să ne dea una!

Femeia nu îl ascultă. Se îndreaptă din nou spre ușă, căreia, de data asta, îi arse o lovitură cu securea elfică. Zburară așchii în toate părțile.

— Hei, țipă ea din nou, cu tine vorbesc!

Ușa se redeschise, de această dată de-o palmă.

— Cum îndrăznești..., începu dragonul.- Cunoșteai și tu profeția, nu-i așa?

— Mi-a ajuns ceva pe la urechi, admise vag dragonul, dar lucrul acesta nu are nici un sens.

— Ți-e teamă? Întrebă femeia. E ceva legat de sosirea noastră care-ți inspiră teamă, care te poate pune în primejdie? Ceva de care noi nu avem cunoștință. E foarte ciudat că tu nu ești măcar puțin curios...

— Să nu fii, o corectă în mod automat micuțul.

Femeia îl săgetă cu privirea.

— E foarte ciudat ca tu să nu fii nici măcar puțin curios. Și cum rămâne cu mitica ospitalitate a dragonilor? Nu ne-ai invitat nici măcar să intrăm!

— Vârsta înaintată, începu să se justifice dragonul, durerea pe care mi-o provoacă oasele picioarelor mele...

— Nu-ți fie teamă, îi spuse femeia.

— Nu-ți fie teamă? bombăni vânătorul. De cine? De noi? E de ajuns să tușească și sfârșim pe jăratric precum știuleții.

Urmă o lungă tăcere.

— Dar nu înțelegeți? E bătrân, obosit, singur și slăbit. Lui îi este teamă de noi. Chiar e posibil să nu înțelegeți niciodată nimic? Femeia era într-adevăr enervată.

— Nu-ți fie teamă, îi repetă ea bătrânului dragon.

Urmă din nou o tăcere îndelungată. Singurul zgomot care se auzea, de foarte departe, era murmurul cascadei.

Apoi dragonul începu să plângă. Urmă o serie de suspine convulsive, care se transformară într-un smiorcăit de cățeluș înspăimântat.

— Încep să înțeleg de ce au pierit dragonii, mormăi Monser. Evită în ultimul moment o lovitură iminentă de călcâi în fluierul picioarelor și, în sfârșit, ușa se deschise de tot.

Sala era imensă. Printre stalactite și stalagmite, valuri și pânze de păianjen reflectau lumina de ambră care pătrundea prin ferestre, dând tuturor lucrurilor un aspect magic. Un abur dens acoperea totul, căldura era sufocantă și o vegetație viguroasă de mazăriche aurie se întindea pe pardoseală, urcând chiar pe ziduri. În spate se aflau miriade de alte deschizături, ce dădeau în alte săli, și ele căptușite cu valuri și valuri de fine pânze de păianjen, deasupra cărora se unduiau volute de aburi, printre păstăile încărcate.

— De unde iese aburul acesta? întrebă micuțul elf.

Lamentările dragonului crescuseră în intensitate și volum, iar stalactitele începuseră să tremure datorită vibrațiilor țipetelor mai ascuțite. Vânătorul începu să privească în jur îngrijorat și, pentru întâia dată de când intrase în grotă, femeia păru și ea înspăimântată. Câinele rezolvă însă problema: se apropie de dragon și îl linse, scâncind cu dulceață, așa cum fac câinii atunci când vor să consoleze pe cineva. Dragonul încetă să mai plângă. Își ridică încet capul uriaș și schimbă priviri îndelungi cu câinele. Câinele se gudură. Dragonul se liniști. Respirația îi redeveni normală. Stalactitele încetară să mai tremure.

Loial. Fidel. De fiecare dată când era nevoie de el, își făcea datoria. Fido: era fără doar și poate numele perfect pentru câine.

Micuțul elf începu să hoinărească prin încăpere și să privească în jur. Totul era cu adevărat așa de neobișnuit! Dragonul era imens, solzii săi formau complicate, somptuoase volute trandafirii și aurii, care pe alocuri erau jupuite și în altele păliseră. Multe lipseau, smulse de răni vechi, care se cicatrizaseră în brazde adânci, în care mâinile s-ar fi pierdut. Labele aveau gheare care trebuie să fi fost cândva enorme și care acum erau tocite și aplatizate. Capul dragonului era sprijinit pe labele anterioare și, când acesta îl ridică, fu străbătut de un ușor tremur.

Era bătrân.

O biată creatură lipsită acum de puteri.

Femeia avea dreptate!

Yorsh continuă să se plimbe încoace și încolo. Se apropiase de partea cea mai profundă a grotei aurii.

Ceea ce văzu îi tăie respirația. Jos era un crater mastodontic, din care se ridica un fum intens cu viteza fulgerului, înspre tot atât de mastodonticul orificiu din tavanul cavernei, proiectându-se astfel afară și formând norul de aburi. Era un vulcan! Un vulcan de abur! Bunica îi povestise despre ei.

Micuțul își aminti de după-amiaza în care bunica îi povestise despre miezul cald al lumii, despre vulcani, despre cutremure. Îi făcuse desene în țărâna colibeii, deoarece de mult nu mai aveau pergament, și-i arătase cum miezul cald al lumii încălzește vulcanii. Încălzise chiar, cu o lumânare, o sticlă pe jumătate plină cu apă și îi arătase cum căldura făcea să sară dopul de lemn, scoțând un mic plop și o scurtă pufăială de aburi. El se prăpădise de râs, răsese chiar și bunica și apoi a scos trei nuci pe care le ținea la păstrare pentru evenimentele importante și-i spusese că atunci când cineva râde este întotdeauna un eveniment. Fusese o idee bună pentru că, după aceea, nuci n-au mai avut, dar, chiar și așa, bunica n-a mai râs și, prin urmare, nu a mai fost nimic de sărbătorit.

Micuțul se smulse din amintiri și privi coloana de vapori pe care o avea în față. Știa ce era: un puț adânc, care comunica cu miezul fierbinte al lumii, centrul Pământului, unde anticul foc din care a luat naștere viața ardea încă. Nu era un vulcan cu lavă și pietre. Era un vulcan de aburi. Râuri antice din adâncuri întâlnesc masa de căldură și se transformă în vapori, ce se ridică și se ridică până când ies din pământ ca o coloană de nori. Iată de ce un nor imens staționa întotdeauna în vârful muntelui. Se naștea din munte. Mai precis din centrul Pământului și străbătea doar muntele. Apoi vaporii atingeau cerul și acolo se eliberau dispersându-se până când acopereau stelele. Nori. Apoi iar nori și nori și nori. Stelele erau acoperite de ani. Nori și iar nori. Ploaie și iar ploaie.

— Acesta este un vulcan, nu-i așa? Micuțul elf păru să-și fi regăsit dintr-o dată glasul. Un vulcan de aburi. Vaporii ajung din centrul Pământului, ies pe aici, se ridică spre înălțimi și întunecă cerul, apoi devin nor, care devine ploaie.

Îi privi pe ceilalți. Fața i se luminase: acum știa.

— Iată de ce e prea întuneric și plouă! explică el plin de mândrie. Ar fi de ajuns să mutăm piatra aceea imensă aici și să blocăm deschizătura și totul ar fi ca înainte. Soare și ploaie ce se succed. S-ar termina cu noroiul. Pe de altă parte, această stâncă pare să fie făcută pentru a se enc... cum se spune? aa, da: încastra în crater. Are proeminențe și scobituri ce se potrivesc.

Micuțul continua să analizeze, dând roată craterului imens și stâncii gigantice.

— Hei, se potrivesc într-adevăr. Până și straturile stâncii se potrivesc!!

Apoi micuțul rămase fără cuvinte. Interesului științific îi luă locul indignarea.

— Stânca asta era aici de la început ca să acopere craterul și tu ai mutat-o!!! îi spuse el dragonului. Tu ai deschis vulcanul! Acum tonul micuțului era cu

adevărat indignat. Cum ai putut face un lucru atât de stupid? Ne-a costat ani întregi de noroi și de ploaie! Ne costă ani de noroi și de ploaie!

— Altul care a făcut școala de diplomatie, bombăni Monser. Feriți-vă din fața fălcilor, le spuse celorlalți doi. Înțelegeți că, dacă scuipă, ne face frigărui?

Dar dragonul nu dădea semne cătuși de puțin că intenționa să-i extermină. În mod evident, dragonii sunt înspăimântători doar când sunt tineri, iar acesta era foarte bătrân. Extrem de bătrân, de istovit și de disperat. Reîncepu să se vaite și să se tânguiască și câteva stalactite tremurară în mod periculos. Câinele scânci consolator.

Femeia rămase calmă. Se apropie de dragon și îndrăzni chiar să-i atingă o labă:

— Nu-i nimic, nu-i nimic, rezolvăm acum totul. Nu-ți fie teamă. Dar trebuie să ne explici bine sau nu vom înțelege nimic. Explică-ne totul de la început.

Suspinele începură să se mai domolească. Stalactitele încetară să mai oscileze. Dragonul se mai smiorcăi puțin, apoi își începu povestea.

13

Eu știu locul acesta de acum mult timp, de pe când eram copil, începu dragonul.

— Pui, îl corectă vânătorul.

— Unul abia născut, îndreptă micuțul.

— Era în perioada când încă aveam un nume. Acum mi-a pierit din memorie, pentru că de secole și secole nu l-a mai pronunțat nimeni niciodată. Eu am ajuns aici pentru că în acest loc se afla cea mai prețioasă comoară de pe întreg pământul, continuă dragonul.

— Serios? întrebă Monser interesat într-un mod entuziastic. O comoară? Și unde e?

— Chiar aici în jur.

Vânătorul privi în jur: văzu doar stalactite și pânze de păianjen.

— Păienjenii, în timpul celei de-a doua dinastii runice, erau considerați de valoare? se informă el dezamăgit.

— Admiră, spuse dragonul. Își umflă obrajii și suflă ușor. Secole de praf și pânze de păianjen zburară, lăsând la vedere milioane de tomuri. Aceasta este marea bibliotecă din cea de-a doua dinastie runică. Acesta era templul cunoașterii și aici se ședea așa cum se stă într-un templu, pe tăcute și fără să se scuipe, cu mâinile curățite și încălțările șterse de praf. Și ca să nu fie nici un dubiu că ar fi fost cineva moșic, aici s-au aflat dintotdeauna dragoni și datorită

acestui lucru există și inscripția că aici sunt dragoni. Aceasta era cea mai mare colecție de cunoaștere.

Apoi oamenii au pierdut darul scrierii. Au uitat să citească. Barbaria a cuprins lumea. Chiar și amintirea acestui loc s-a șters. Mulți nu au crezut niciodată în existența sa, dar eu, cu aripile mele, l-am găsit în fine. Și când am ajuns, mare mi-a fost bucuria. Toate cărțile din lume erau ale mele. Și acum îmi vin lacrimi în ochi când îmi amintesc. Când am simțit că mă ajunge bătrânețea și-mi răpește forțele, încât focul nu mi se mai aprinde, iar aripile nu mi se mai întind, că nici măcar numele nu mi-l mai amintesc, atunci până aici am ajuns și aici m-am instalat.

Eram prea vlăguit, prea îmbătrânit să mai zbor.

Tot ceea ce aveam ca să nu sucumb de foame era un pumn de păstăi aurii pe fundul desagii mele, pe care le culesesem departe, din locurile unde soarele strălucește puternic, iar ploaia cade des. Nu-mi rămânea altceva de făcut, ca să nu mor, decât să cultiv păstăile; acestea însă au nevoie de mai multă căldură și de mai multă apă decât pot fi în vârful acestui munte. Dar acest munte e un vulcan. Am dat la o parte pietroiul și o căldură plăcută și un abur plăcut mi-au încălzit oasele și păstăile, astfel că oasele nu mă mai dor, iar păstăile cresc foarte frumos.

Apoi mi s-a făcut teamă că tot acel abur care se ridică la cer va întuneca soarele și va răci pământul, dar îmi era așa de greu să acopăr craterul și să rămân închis aici, crăpând de frig și de foame, înghețat și fără nimic de mestecat...

— Dar din cauza ta există foamete și mizerie! spuse micuțul indignat, în timp ce vânătorul încerca să-l scoată din traiectoria nărilor dragonului.

Dragonul reîncepu să plângă. Plânse liniștit și ușor. Stalactitele rămaseră la locul lor.

— Oare toți cei pe care îi întâlnim noi își petrec timpul plângând? întrebă Monser.

— Nu, nu chiar toți, îi răspunse femeia cu veselie. Numai cei care nu-și petrec timpul încercând să ne spânzure.

— Poți pune la loc pietroiul acela imens? întrebă micuțul pe un ton ferm, dar politicos.

— Și apoi să mor de frig, de slăbiciune și de foame?

— Nu, spuse micuțul curajos, din ce în ce mai ferm, mai calm și mai hotărât, eu nu te voi lăsa să mori. Jur că voi sta tot timpul cu tine și te voi hrăni. Voi încălzi lăcașul acesta arzând legături de lemne și voi strânge legăturile căutând vreascuri în pădure. Dacă nu vor mai crește păstăile, voi planta porumb, îți voi alunga foamea. Te voi încălzi. Jur pe onoarea mea de elf.

Urmă o lungă tăcere. Yorshkrunsquarkljolnerstrink era calm și serios. Lăsa impresia că era chiar mai înalt.

Dragonul vorbi primul:

— Bătrân sunt și slab foarte. Nu mai știu să zbor, nu mai știu să arunc flăcări. Nimic nu mai pot face dacă tu mă înșeli, decât să mor înghețat și cu burta goală.

Se întinse pe jos, cu botul imens pe pământ.

Închise ochii.

Urmă o tăcere prelungă.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink se apropie de dragon; îi puse mâna pe frunte: solzi mari, aspri îi trecură pe sub buricele degetelor. O oboseală infinită. Micuțul o simți în mintea lui, prin degete. O oboseală totală, absolută.

— Eu te voi proteja de tot, spuse micuțul, dar acum pune din nou lucrurile în ordine.

Dragonul încuviință. Își așază botul în partea de mijloc a pietroiului și împinse cu toate puterile.

Mutarea fu lentă, pas cu pas, dar înainte de căderea serii craterul era blocat.

Vânătorul și micuțul împinseseră și ei. Femeia copsese păstăi o dată cu știuleții de porumb. O mireasmă de mâncare de-abia scoasă din cuptor și bună se răspândise peste tot. Câinele se așezase pe un covoraș de frunze de la păstăi, moale precum catifeaua, și dormita liniștit.

Yorsh reîncepu să vorbească. Pentru întâia dată din întreaga lui viață se simțea puternic, știa ce să facă, cum să facă și de ce.

— Voi rămâne cu tine și voi merge să-ți caut ceva de mâncare, promise micuțul. Îți plac știuleții de porumb? Da. Bine. Am câțiva în buzunar. Până terminăm păstăile, plantăm boabe de porumb și facem un câmp de porumb aici în față. Crește și fără să fie cald și umezeală. Și apoi citim. Ai să vezi, va fi frumos. Cred că acesta este cercul pe care trebuia să-l sfărâmăm: apa ce devine vapori, ce devin nori, ce devin ploaie, ce devine apă. Acum cercul este rupt: eu voi rămâne cu tine și nu te voi lăsa să mori de foame.

Dragonul părea încântat.

Încuviință fericit.

Ceru să i se arate din nou știuleții de porumb și să i se explice povestea cultivării lor. Apoi plânse din nou puțin, dar de data asta de bucurie, iar la final veni cu istorisirea cea mai ciudată din ziua aceea. Zise că și celălalt elf, cel înalt, cel care trecuse pe acolo cu mult înainte, îi spusese să păstreze închis craterul, întrucât îi era teamă că acela ar fi fost motivul pentru care era întunecat și ploua, se oferise și el să-l ajute să-și potolească foamea. Dar, după câteva zile, elful plecase vesel, spunându-i că putea să lase craterul și descoperit, dacă dorea, era bine pentru creșterea mazărichii. Ba dimpotrivă, era încă mai bine, cu norul de vapori deasupra, drumul era mai ușor de găsit pentru fiul său, care urma să treacă și el pe acolo, mai devreme sau mai târziu, pentru a-și împlini destinul. El, bietul dragon, îl crezuse. Redeschisese craterul

și se reîntoarce la aburul cald. Când ei au bătut însă la ușă, toată povestea aceea revenise pe neașteptate, teama de a fi învinuit, totul... și astfel...

Tăcerea care urmă fu teribilă.

Singurul zgomot perceptibil era cel provocat de neastâmpărata coadă a câinelui, care bucurându-se să se găsească în sfârșit la căldură și pe un covoraș de frunze de la păstăi, nu contenea să o izbescă de o stalagmită, ridicând în aer norișori minusculi de pânze de păianjen și praf.

Micuțul elf nu mai avea nici măcar puterea să respire.

Tatăl lui fusese acolo.

Tatăl lui fusese acolo, avusese posibilitatea de a pune capăt întunericului, de a opri ploaia, de a reda lumii soarele, de a face să înceteze foametea și mizeria din lume și nu o făcuse.

Era îngrozitor, oribil, atroce, inimaginabil, inexprimabil, incredibil...-însălmântător, spuse femeia.

— Înfricoșător, confirmă bărbatul.

Micuțul elf încercă unul din sentimentele cele mai dezolante pe care le poate avea un urmaș: să se rușineze de propriii străbuni.

Fața i se lăsă.

Ochii i se stinseră, sufletul i se umplu de rușine, iar magia i se înăbuși pe dinăuntru. Nu ar mai fi fost în stare să învie nici măcar o musculiță.

— De ce? întrebă femeia.

— Ei bine, cum se pot vinde ceaune care aduc vremea frumoasă cu trei monede de aur bucata într-o lume unde strălucește soarele? Elfii au fost întotdeauna motivați de afaceri, nu? răspunse vânătorul. O furie rece îi cuprinsese vocea și chipul, începu să măsoare cu pași mari peștera. Lovi cu piciorul focul, făcând să zboare porumb și păstăi în toate direcțiile. Câinele încetă să mai dea din coadă și schelălăi însălmântat. Ani de mizerie, ani de foamete, de întuneric, de disperare din cauza unui dragon idiot și a unui elf care... care..., vânătorul căuta în minte o insultă îndeajuns de dură. Apoi o găsi pe cea mai drastică: Din cauza unui elf care s-a comportat ca elfii.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink scoase un oftat ușor. Dar de data asta veni să-l consoleze numai câinele.

— Există vreo posibilitate de a pleca? întrebă bărbatul pe un ton ce părea deopotrivă sec și obosit. Vreau să spun: fără să ne omorâm coborând cascada și care să fie practicabil și pentru cei care n-au aripi? adăugă el.

Era. Evident, cei care în cea de-a doua dinastie runică veneau să consulte tomurile, după ce își spălaseră mâinile, își șterseseră de praf încălțăările și-puseseră zălog onoarea că nu vor scuipa pe jos și cu atât mai puțin pe pergamente, tot treceau pe undeva. La capătul luminișului, neștiut de nimeni, netrecut pe vreo hartă, se întindea un drum antic ce șerpuia prin Munții întunecați pe versantul meridional și care se îndepărta de râu și cascadă, pierzându-se apoi în desișul pădurii, la nord de Munții întunecați.

Când au ieșit, noaptea se lăsase deja, dar era așa de limpede, plină de stele atât de luminoase, iar luna era atât de strălucitoare pe deasupra, că oricum deciseră să plece.

Drumul începea exact în partea opusă celei dinspre care veniseră. Nu se vedea, așa cum era ascuns printre cedri și în parte invadat de hățșuri de mici margarete, dar era încă ușor de recunoscut datorită faptului că, la timpul său, fusese pavat și ceva din vechea pavare încă se mai păstra. Dalele erau mici, hexagonale, prinse unele într-altele precum celulele de fagure de albine în stupi. Ascunse printre margarete se aflau colonașe, care în trecut trebuie să fi susținut balustrada ce ajuta la urcat și coborât. Din loc în loc, drumul se deschidea în mici terase, pentru a putea întrerupe călătoria și a lua o mică pauză de odihnă.

Pe măsură ce mergeau, cedrii fură înlocuiți de zade și apoi de castani enormi și de câțiva stejari.

Noaptea era așa de limpede încât, chiar și la ora aceea înaintată, Sajra se opri să culeagă castane. Le puneă în desagă, una câte una, încercând să nu se înțepe în spini. Culese cu zecile, umplându-și mâinile de ghimpi, apoi izbucni în plâns.

— Ei bine, tot e mai bine decât să fim spânzurați! bombăni vânătorul.

Plânsul n-o ținu mult. Sajra se ridică din nou în picioare. Se întoarse și se reîndreptă spre vârf.

— Mă duc la micuț, spuse ea hotărâtă. Dulce, calmă, dar hotărâtă. Avea tonul cuiva care nu avea să revină asupra hotărârii luate. Nu era deloc vina lui. Dimpotrivă. Își sacrifică viața pentru dragon, pentru ca soarele să strălucească din nou. Salvează lumea. Iar noi nici măcar nu i-am mulțumit! Ei bine, poate că tatăl lui a fost un nemernic, și ce dacă a fost? Asta nu înseamnă că micuțul nu e bun. Și apoi, cu atât mai puțin a fost tatăl lui cel care a cauzat epoca mlaștinilor. Pur și simplu nu a evitat-o. E altceva. Nu a vrut să-și sacrifice viața rămânând lângă dragon pentru a salva clima. Poate că nu a putut. Poate că era bolnav. Poate că trebuia să facă altceva. Să se întoarcă la fiul lui, poate să încerce să-l avertizeze de ceva? Ce știm noi? Dar cum ne permitem noi să judecăm? Dintotdeauna toți i-au acuzat elfii pentru toate, iar noi nu ne-am alăturat corului datorită convingerii că nu era adevărat. Și, în orice caz, nu a adus el întunericul. S-a limitat doar la a nu ne salva...

Vânătorul o urmă tăcut. Din timp în timp, scotea câte un sunet de dezaprobare, dar nu numai că nu încetini pasul, chiar îl lungi, așa cum putea, în pofida oboselii pe care o resimțea în picioare. Ajunseră din nou printre cedri când luna apusese, se iviseră nori ce acoperiseră stelele, iar întunericul se înstăpânise absolut. Întoarcerea devenise imposibilă. Cei doi se strânseseră unul într-altul, alături de câine, într-una din terasele ce erau folosite drept loc de odihnă pentru vechii drumeți, și așa trecu restul nopții.

La primele licăriri ale zorilor, se ridicară și se grăbiră pe drumul de întoarcere, cu neliniștea celui care comisese o nedreptate, cu graba celui care nu și-a controlat furia și trebuie să îndrepte lucrurile făcute în pripă, pentru că făcuse rău unui prichindel, unui copil, unei ființe abia născute.

Când în sfârșit ajunseră la bibliotecă, soarele strălucea cu toată puterea, iar cascada, în depărtare, scânteia în toate culorile curcubeului. Poarta eradeschisă: dragonul dormea în lumina aurie a peșterii sale. Biblioteca fusese ștearsă de praf cu grijă: toate pergamentele, ordonate, străluceau de curățenie.

Micuțul elf stătea într-una din camerele din interior. Era înconjurat de pergamente acoperite de inconfundabilele caractere elfice argintii, în care se aflau desenele ciudate ale unor sfere și cercuri.

Era fericit ca un pui de vultur care de-abia învățase să zboare. Se găsea în mijlocul unui șir de sfere ce se învârteau în cercuri inegale, oblice și alungite, în jurul unei sfere centrale, care la rândul ei se învârtea în jurul propriei sale axe.

— Mi le-a scris tatăl meu, spuse micuțul fericit arătându-le scrierile și desenele. Pe-acestea, în schimb, le-am făcut eu! adăugă el euforic, arătând înspre toate sferele ce se roteau pe la jumătatea încăperii. Am folosit o veche piele lepădată de dragon - știți, și-o schimbă ca și șerpilor - pentru a fabrica globurile, iar acum simulez planetele. Dacă sunt mici și se învârt în jurul lor însele, reușesc să le fac să rămână în aer, chiar împotriva gravitației.

Urmă o lungă și dificilă explicație.

Existau pergamente peste pergamente despre mișcările stelelor în camerele laterale. Dragonul însă nu ajunsese niciodată la ele. Datorită dimensiunilor deschizăturilor dintr-o sală și alta, tot ceea ce nu se afla în camera centrală era pentru el de neatins ca aerul liber de afară. Dacă dragonul nu putuse niciodată să studieze mișcările astrale, tatăl micuțului elf, Cel care descoperă calea și o arată celorlalți, Gornonben-mayerguld, reușise și înțelesese. Și lăsase explicații atât de limpezi că el, Yorsh, înțelesese ușor totul în răstimpul unei singure nopți!

Concluzia era că schimbarea climei se produsese de la sine, fără a fi vina nimănui, și se schimba acum din nou pentru că venise momentul să revină la normal, fără a fi meritul nimănui. Vulcanul nu avea nimic de-a face cu asta. Nu era într-atât de puternic, cu norșorul lui de vapori albi, încât să transforme toată regiunea într-un ținut mlăștinos! Micuțul elf utiliza o grămadă de cuvinte fără înțeles: meteoriți, variații ale axelor terestre; numi din nou legea gravitației, chiar dacă acolo nu era nimic ce putea să cadă și nici măcar cineva care trebuia să fie spânzurat. Esența poveștii era că anii de ploaie și mocirlă fuseseră cauzati de întâmplare, din pricina unui pietroi uriaș care străpunsese cerul pe unde nimeni nu putea să-l vadă, și acum îl părăsea, pentru că pietroiul se îndepărta și asta aducea cu sine ceea ce se cheamă „unghiulația axelor

Pământului" într-o poziție unde clima este optimă. Sau cel puțin nu prea meschină. Pe scurt: ca de obicei. Cu puțin soare, cu puțină ploaie, din când în când câte o zi frumoasă cu o adiere ușoară, în care poți înălța zmeie și sădi grâu.

Vânătorul și femeia nu înțeleseseră prea mult. Însă nu-l întrerupseră nici măcar pentru a-l întreba ce era aceea o planetă și dacă „glob” era tot una cu „sferă”. Micuțul ajunsese chiar să susțină că pământul este rotund și că soarele nu se învârte în jurul lui, ba din contră, și dintre toate lucrurile absurde ce fuseseră spuse acesta era cel mai absurd, este de ajuns să ai ochi și să privești în jur ca să-ți dai seama, dar cei doi oameni, din politețe, hotărârea să nu-l ia în seamă și să nu comenteze.

De fapt, a trebuit să recunoască faptul că în ultimele două luni timpul începuse, pentru prima dată în ani, să se amelioreze. Reapăruseră azuriul, soarele, stelele. Frânturi de apusuri. Fărâmițe de zori își făcuseră loc, după ani, printre nori și ploi torențiale.

Ceea ce li se păru mai clar în explicația astronomică fu explicația lingvistică. Limba celei de-a doua dinastii runice este extrem de precisă. Profeția spunea:

CÂND ULTIMUL DRAGON ȘI ULTIMUL ELF VOR SFĂRÂMA CERCUL, TRECUTUL ȘI VIITORUL SE VOR ÎNTÂLNI, SOARELE UNEI NOI VERI VA STRĂLUCI PE CER.

Când. Nu când. În timpul celei de-a doua dinastii runice, când însemna în același timp, contemporan. Când indică o causalitate: în consecință. Pur și simplu s-ar fi întâmplat în aceeași perioadă. Nu în consecință. Cercul pe care prichindelul și dragonul trebuia să-l rupă nu era ciclul apă, abur, nor, ploaie, apă, ci celălalt, cel al orizontului care ți se închide în jur și înăuntru nu rămâi decât tu. Cercul singurătății. Micuțul elf trebuia să întâlnească dragonul pentru a uni trecutul și viitorul: să recupereze cunoștințele trecutului glorios al oamenilor, când știința și cunoașterea umpleau viața, să le recupereze pentru viitor. Totul era așa de clar... așa de frumos... și tatăl lui înțelesese totul și trasase un drum pentru a fi urmat, ca un șir de pietricele ce strălucesc în lumina lunii....

— Și ceaunul care aduce vremea bună? întrebă vânătorul.

— Este un ceaun normal de afumat. Ameliorarea ploii urma să înceapă din ținuturile cele mai apropiate de Munții Întunecați, care sunt protejate de vânturile ce vin din est. Tatăl meu a prevăzut acest lucru.

— Să vinzi un ceaun de afumat pe trei monede de aur, în limba omenească, se numește „înșelăciune”, comentă sec bărbatul, evitând în ultima clipă să fie lovit în fluierile picioarelor și așezându-se comod pe un jilț sculptat în stânca golașă.- în limba elfică se numește talent, replică micuțul foarte fericit, nu numai pentru că astfel tatăl meu mi-a oferit mijlocul prin care să ajung până aici, dar și pentru că, vânzându-l la un preț mare, le-a oferit

concordia. Ei, locuitorii satului, crezând într-o vrajă redutabilă, care pe lângă timpul frumos aducea și pacea, au încetat să se mai măcelărească între ei și asta valorează cu mult mai mult decât puținel aur. Regula esențială a comerțului este aceea că, atunci când plătești scump ceva ce nu are preț, ai făcut totuși o afacere. Căpetenia satului cred că a înțeles până și el!

Urmă o tăcere lungă, apoi omul începu să râdă. Un lung hohot eliberator. Femeia începu să plângă și-l îmbrățișă lung pe micuț, strângându-l cu putere, ca mai târziu să-și amintească.

— Poate ne vom mai întâlni, speră din toată inima micuțul.

Poate că-i va mai întâlni, dar acum trebuia să se despartă. Trebuia ca ei să-și trăiască viața, ce consta în câmpuri, ogoare și găște de crescut, poate copii de avut, și nu în cărți și păstăi aurii. El jurase să rămână lângă dragon. Tristețea îl copleși, iar sferile ce se roteau în mijlocul încăperii se rostogoliră ușor pe pământ. Câinele urmări câteva.

— Mai devreme sau mai târziu se va întâmpla, spuse femeia.

Rămaseră îmbrățișați îndelung, în timp ce soarele se ridica tot mai sus, iar biblioteca era inundată din ce în ce mai mult de lumina aurie. Păstăile străluceau precum nestematele în mijlocul dulapurilor vechi.

— Aș vrea să dau un nume câinelui, spuse Yorshkrunsquarkljolnerstrink.

Sajra îl strânse mai tare.

— Desigur.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink era emoționat. Își umflă pieptul cu mândrie.

— FIDO, spuse el triumfător.

— Fido? Întrebă vânătorul. Fido? Câinii se numesc Codiță sau Pată sau Lăbuș sau pur și simplu Câine. Fido e un nume caraghios pentru un câine. Va fi, fără doar și poate, primul și ultimul câine care se numește...

Nu avu timp să continue. Obișnuitul șut în fluierul piciorului îl făcu să-și înghită vorbele.

— E un nume foarte frumos, spuse Sajra, i se va potrivi de minune.

Rămaseră îmbrățișați puțin și, apoi încă puțin și apoi încă puțin. Apoi se dezlipiră din îmbrățișare. Se priviră pentru ultima dată și se salutară pentru totdeauna. Și dragonul se trezise între timp. Căscă de vreo jumătate de duzină de ori, după care fu informat că putea să-și redeschidă vulcanul și să-și încălzească bătrânele și dureroasele oase, înconjurat de tufele de păstăi aurii pentru tot timpul ce va să vină. Bucuria-i fu atât de puternică, încât vârstnicul dragon se scutură, doborând cu bătrâna-i coadă trei stalagmite și câteva dulapuri. Fericirea, printre altele, îi răscoli memoria, așa cum amesteci cu lingura prin supă, și ceva ieși la suprafață. Nu era numele său, căci acela era acum pierdut pentru totdeauna, ci altceva. Își aminti că dedesubtul ușii mari se afla o casetă cu lucruri dintre acelea care semănau cu păstăile aurii, dar care-ți fărâmau dinții dacă încercai să le mănânci. Oare cum se numeau? Da, lucrul acela care se folosea la fabricarea sceptrelor și a coroanelor, a monedelor

importante: înțeleseseră, nu-i așa? Erau puține: vreo sută de bucăți. Știau ce să facă cu ele? Ei bine, atunci puteau să-i facă favoarea să i le ia din picioare, pentru că se împiedica de ele.

În timp ce coborau drumul, ce se întindea la nesfârșit, urmați de câine, vânătorul o ajută deseori pe Sajra în porțiunile mai dificile întinzându-i mâna. Apoi continuă să o țină de mână, chiar și atunci când nu mai era nevoie să se proptească sau să se cațere. Ea nu și-o retrase. Câinele îi urmă fericit.

— Dacă vrei, cu aurul pe care ni l-a dat dragonul, am putea să ne cumpărăm o bucată de pământ și să trăim fericiți, spuse bărbatul.

Femeia nu răspunse.

— Cu o vie, cu ceva grâu, ceva porumb, adăugă el.

Femeia se opri.

— Cu câteva găini, propuse ea.

Bărbatul surâse fericit și-i strânse mâna.

Continuară drumul în tăcere.

Ajunseseră aproape de sfârșitul coborâșului când omul reîncepu să vorbească.

— Știi, în dimineața asta, când s-au ivit zorile și te-au luminat, ei bine, iată... eu... vroiam să-ți spun... să-ți cer... ei bine... că eu... tu... adică, hmmmmmm, noi... noi am putea, mă gândeam.... Observi cât e de frumos când cerul devine roz, în zori vreau să spun... dacă o să avem o fată am putea să o numim Rosalba.

Nici acum femeia nu-și retrase mâna.

— E un nume frumos, aprobă ea cu un surâs puțin timid.

Apoi el se gândi la cele spuse:

— Dacă am avea o fată, am putea să o numim Rosalba, se corectă el.

Evită o lovitură de picior ce-i țintea fluierul piciorului.

Începu să râdă.

Apoi se îmbrățișară. Și rămaseră îndelung unul în brațele celuilalt. Simțind căldura plăcută a corpului celuilalt în brațe. Simțind părul celuilalt atingându-le fața.

Rămaseră îmbrățișați îndelung sub cerul ce-i lumina, pentru că își doriseră lucrul ăsta încă din primul moment în care se văzuseră.

1

Robi se așeză pe un trunchi. Respiră aerul proaspăt. Privi copacii de pe fundul văii. Frunzele începuseră să se îngălbenească. Pe pajiște străluceau în lumina soarelui de dimineață ultimele flori ale toamnei timpurii. Erau florile alea micuțe și galbene pe care mama ei le numea „năsturașii împăratului”, apoi

florile azurii care par clopoței și cele care-s un soi de minge căreia, dacă suflă, îi zboară toate bobitele și floarea se destramă.

Venea toamna. Asta însemna că după ea urma să vină iarna. Întâi toamna, apoi iarna. Asta era regula.

Toamna: castanele sunt puține, mămăligă aproape deloc, mere câteva, picioarele sunt reci și îți curge nasul.

Iarna: castanele nu mai sunt, mămăligă aproape deloc, mere deloc, picioarele sunt înghețate, nasul curge înfiorător, iar mucusul se scurge în jos, acolo pe unde respiri, și se transformă în tuse; te-ai putea *încălzi cu lemnele de foc. Nu în sensul că puteai să le arzi, era interzis, doar că le tăiai cu toporul: după un trunchi, un alt trunchi și apoi un alt trunchi și apoi te dureau spatele și brațele și făceai bășicuțe la mâini, dar pentru scurt timp nu crăpai de frig. Apoi frigul revenea, iar bășicuțele de pe mâini rămâneau.*

Dacă scăpai, venea primăvara și atunci trebuia să mergi prin jur, pe la gospodării, și să dai de mâncare la animale, să repari țarcurile și să duci vacile la păscut și asta era un lucru bun, pentru că puteai șterpeli câte un ou sau puțin lapte, dar trebuia să fii priceput, pentru că acum toate gospodăriile aparțineau comitatului Daligar și un furt în comitatul Daligar, chiar și un ou, însemna douăzeci de lovituri de ciomag. Ei nu știau să numere, dar douăzeci însemna câte o lovitură de ciomag pentru fiecare deget al copilului, întâi cele de la mâini, apoi cele de la picioare. Cala nu avea un deget, din cauză că în timp ce tăia lemne cu toporul greșise ținta: când o băteau pe ea, îi administrau o lovitură în plus.

Vara trebuia să-ți aperi propriul sânge de păduchi și țânțari, dar era atâta mâncare care se putea fura, că toți reușeau să șterpească ceva fără a fi prinși, chiar și cei mai tonți, aceia de curând sosiți, cei care mai plângeau încă.

Ea era pricepută. Nu a fost prinsă niciodată. Nu în ultimul an cel puțin. Cu doi ani înainte, când abia sosise în Casa orfanilor, o prinseseră de trei ori, dar atunci era mică. Toantă cum sunt toți copiii mici. Și-apoi nu-i stătea mintea la altceva decât la tatăl și mama ei. Ca să fii un hoț bun trebuie să te concentrezi. Când te gândești doar la tatăl tău, la mama ta, la fosta ta casă, nu te concentrezi îndeajuns. Chiar și atunci când încerca să și-i scoată din minte pe tatăl și pe mama ei, era suficient să-și amintească bărcuța ei de lemn verde și roz sau păpușa din cârpe că-i veneau lacrimi în ochi. Acum totul era în ordine. Acum se concentra. Nimeni nu o mai prindea.

Pe neașteptate mintea-i fu cuprinsă de amintirea merelor mamei ei, atât de repede încât aproape că le simți aroma. Mama tăia merele felii și le puneă să se usuce în magazia de lemne. Se prefăcea supărată atunci când Robi fura câteva și o urmărea prin toată încăperea, dar atunci când o prindea o acoperea de sărutări și-apoi râdeau amândouă ca nebunele. Mânca merele uscate cu lapte cald, lângă focul din vatră, în timp ce-și ținea păpușa în brațe, iar afară zăpada se așternea în straturi mari și lumea devenea albă ca aripile găștelor

sălbatică când trec prin soare. Apoi seara se întorcea tatăl ei, cu ceva de mâncat într-adevăr bun. Tatăl ei era vânător mai mult decât țăran, cioban, cultivator de mere, crescător de porci, văcar, tăietor de lemne, reparator de acoperișuri, constructor de case sau pescar, și aducea întotdeauna lucruri gustoase pentru cină. Iarna aducea păstrăvi, pentru că erau ușor de prins: făcea o gaură în gheața ce acoperea râul și aștepta puțin. Amintirea păstrăvilor rumeniți cu rozmarin îi copleși chinuitor mintea și stomacul. Robi alungă amintirea. Dacă o prindeau acum, de data asta nu o mai pedepseau cu sărutări. Își alungă lacrimile. Sunt lucruri de copii. Ea nu mai era o copilă.

Soarele se ȳși și o lumină. Aerul deveni mai călduț. În spatele luminișului erau doi nuci mari. Nucile-s bune tot anul, după ce au fost puse în saci, și minunate la începutul toamnei, când sunt încă în copaci, pentru că sunt fragede: se curăță pielicica amară cu unghiile și dedesubt este miezul, alb ca laptele proaspăt muls într-o ulcică. Nucii însă se vedeau de la ferestrele căsuței din lemn și piatră ce străjuia hâda Casă a orfanilor: prea riscant. În spatele nucilor se aflau desigurile de mure, care nu se puteau compara deloc cu nucile, dar care totuși erau ceva. Murele însă erau în văzul arcașilor care stăteau de veghe în gherete. E adevărat că la ora aceea probabil că gardienii încă dormeau, dar nu merita să riște pentru chestiile acelea apoase, care nu-ți umpleau stomacul nici măcar cât ȳți trecea durerea pricinuită de zgârieturile spinilor.

Robi închise ochii și sub pleoapele închise renăscu visul, cel pe care-l avea de fiecare dată când putea sta liniștită cu ochii închiși într-un locșor călduț de când ȳși părăsise casa. Visa un dragon și un prinț, cu pletele atât de blonde încât păreau de argint, care îl călărea: un dragon enorm, cu două aripi imense verzi, care acopereau cerul și prin care străbătea lumina. Prințul avea un veșmânt de un alb strălucitor ca aripile găștelor sălbatică ce survolau cerul, când migrau. Prințul zâmbea. Veneau să o ia. Să o ducă departe de locul acela. Pentru totdeauna. Era un vis ce lua naștere singur. La început fusese neclar: ceva albicios deasupra a ceva verde. Cu fiecare zi ce trecea, visul devenea tot mai clar. Era ca și cum prințul și dragonul ar fi zburat prin ceață și zi de zi se apropiau de ea. Nu era un vis pe care îl ȳtesea ea: ȳi lua naștere în minte, ca prin vrajă.

Robi alungă visul. Era o prostie. Dragonii nu mai existau: fuseseră niște animale crude și ticăloase și fuseseră exterminate de secole. Chiar și prinții binevoitori trebuie să fi dispărut sau poate că plecaseră în alte ȳinuturi, pentru că și ei pieriseră din amintire de mult timp.

Robi redeschise ochii. Un stol de potârniche se ridică în zbor pe dinaintea-i în lumina aurie a începutului de toamnă. Fâlfâitul de aripi umplu pentru o clipă cerul cu un turcoaz închis: se ridicaseră din tufișurile de păducel în partea joasă a luminișului, cea care nu era vizibilă nici dinspre Casa orfanilor, nici dinspre gherete. Tatăl ei fusese vânător. Dacă ar mai fi trăit, și-ar fi scos arcul, iar ea și

mama ei ar fi mâncat potârnicchi rumenite cu rozmarin. Numele tatălui ei fusese Monser. Avea părul negru ca al ei și fusese înalt și puternic ca un stejar. Mama ei ar fi curățat de fulgi potârnicchile; penele ar fi fost cusute, una câte una, pe hăinuța ei, pentru a o face minunată și foarte călduroasă. Numele mamei ei fusese Sajra. Robi încercă să-și tragă peste glezne fusta murdară din cânepă aspră, cenușie, pentru a se încălzi puțin, dar nu reuși: nu era suficient de lungă. Mama ei avea părul blond închis și făcea cele mai bune clătite cu mere din toată valea. Robi se ridică. Nu avea arcul și săgețile tatălui ei, dar, în orice caz, potârnicchile turcoaz însemnau mâncare. Își depuneau ouăle la începutul toamnei, când erau frumoase și grase, după ce-și petrecuseră vara prinzând fluturi, viermi și gândăcei. Și fluturii, gândăceii și viermii se pot mânca, dar numai când într-adevăr nu există altceva mai bun, pe când ouăle sunt printre lucrurile cele mai gustoase ce pot exista pe lume. Când ai un ou în stomac, nu numai foamea, dar și frigul și teama dispar pentru puțin.

Robi privi în jur circumspectă. Se trezise prima: toți ceilalți mai dormeau încă. Auzea somnul zgomotos al celorlalți copii înăuntrul dormitorului: se auzeau tuse și gemete ca de obicei, iar dinspre căsuță se auzea sforăitul obișnuit al celor doi supraveghetori, „iluștri patroni ai Casei orfanilor”, Stramazzo și Tracarna, soț și soție, numiți fără afecțiune „Hienele”, ei, care dormeau într-o casă adevărată cu un cămin adevărat. Dinaintea ei se deschidea sub soare valea largă, iar munții în depărtare păreau albaștri. Pe piscuri strălucea întâiul strat de zăpadă. Gheretele străjerilor erau departe, iar partea joasă a luminișului era în afara văzului lor. Străjerii, după cum spuneau Hienele, aveau rolul de a proteja copiii din Casa orfanilor, în cazul în care vreo persoană rău-intenționată ar fi venit să facă nu se știe ce, poate să le fure păduchii, unicul lucru pe care îl aveau din belșug. În realitate, dacă nu ar fi fost străjerii din gherete, nici unul dintre copii, nici măcar cei mai mici și mai prostuți, nu ar mai fi rămas în acea cocioabă oribilă, în compania Hienelor și a ciomagului lor, să-și dispute măcăligă plină de viermi, să muncească până când nu se mai putea ține pe picioare, să fie burdușit de șuturi, să crape de frig sau să fie mâncat de viu de țânțari, în funcție de anotimp.

Robi nu se mișcă până când nu fu sigură ca toți dormeau și că nu o privea nimeni. Chiar dacă o luai dintr-un cuib de potârnicchi din landă, dintr-un nuc ce nu aparținea nimănui sau dintr-un tufiș de mure din mijlocul măcăcinilor, mâncarea trebuia să fie predată în întregime. Dacă o măncai de unul singur, se considera furt. Furt și egoism. Iar egoismul era un delict grav. Părinții lui Iomir, fetița cea mai apropiată de Robi, fuseseră egoiști, EGOIȘTI, e-go-iști, așa cum silabisea Tracarna de fiecare dată când o spunea. Egoiști însemna că încercaseră să plătească mai puține taxe decât trebuia, evocând scuza caraghioasă că, în caz contrar, copiii lor ar fi murit de foame și pretextul ridicol că fasolea și grâul pe care le recoltaseră de pe pământul lor, cocoșându-și

spatele și scuipându-și sângele, ar fi fost bunurile lor și nu ale comitatului Daligar.

În ceea ce-i privea pe ai ei părinți... Robi preferă să nu se gândească la ei. Alungă gândul. Nu în dimineața asta. Nu după ce descoperise unde-și aveau cuibul potârnicile.

Se apropie încetișor, fără să meargă în linie dreaptă, astfel încât, dacă ar fi descoperit-o cineva, să dea impresia că hoinărea nevinovată, fără vreo preocupare anume. Nu era sigură că ar fi fost credibil ca o fetiță, pe jumătate moartă de foame, să hoinărească prin landă în zori, dar Tracarna și Stramazzo nu străluceau de istețime și le putea oricând povesti că s-ar fi trezit din pricina unui vis urât, pe care dorea să-l uite. Visele urâte erau frecvente. Iarba deveni mai înaltă. Robi merse în patru labe, pentru a se face nevăzută în ea. Lunecă până la tufișuri. Cuibul era la înălțimea nasului ei: aproape se lovi de el. Înăuntru sa aflau două ouă: două momente în care nu avea să-i mai fie foame. Erau ouă mici, cu coaja împetrițată, de o culoare maronie delicată, ce devenea aurie în părțile mai deschise. Robi prinse un ou în mână și-i simți netezimea și căldura pe piele. Închise ochii pentru o clipă: când o strângea în brațe, mama-i spunea că, atunci când suntem fericiți, persoanele care ne-au iubit mult și care nu mai sunt printre cei vii se întorc din împărăția morților pentru a ne fi aproape. Acum poate că tatăl și mama ei erau acolo cu ea. Robi redeschise ochii: mai privi o dată comoara incomensurabilă, constituită din cele două ouă de potârniche, și apoi o știrbi. Mâncă imediat oul pe care îl avea în mână: îi făcu o găurice izbindu-l de o creangă și apoi îl supse cu o fericire feroce: întâi partea albă și apoi pe cea mai bună, cea galbenă, care se prelinse lent, picătură cu picătură, cu o plăcere ce friza bucuria de a trăi.

Problema era celălalt: prima idee care-i veni fu să-l spargă imediat. Nu poți pierde ceea ce ai în stomac și nici nu ți se poate fura. Dar două ouă înseamnă mult: uneori burta, atunci când e obișnuită să fie pe jumătate goală, nu mai poate digera mâncarea și te doare, apoi vomți. Iar după aia, oricât ai mânca, după o jumătate de zi burta ți se strânge din nou de foame. Mai bine să mănânci puțin de fiecare dată. Robi băgă celălalt ou într-un bulgăre mare de pământ, înfășurat la rândul lui cu o mână de iarbă și nu îl ascunse în buzunarul mare de la fustă, în care-și punea ustensilele de lucru, ci în celălalt, cel ascuns.

Sub fusta de iută gri, murdară, își confecționase singură - folosindu-se de ghimpi în loc de ace și de o bucată de sfoară groasă, pe care o furase din sacii în care se păstra mălaiul - un fel de pliu, unde putea să ascundă diverse.

O zi fără să-i fie foame. Robi respiră aerul dimineții: putea fi o zi frumoasă.

Soarele scaldă cu lumina sa zorile. Anticele ferestre de ambră filtrară lumina și biblioteca deveni aurie. Yorshkrunsquarkljolnerstrink, tânărul elf, se trezi și-și întinse brațele lungi de adolescent.

Dragonul continua să doarmă. Plăcuțele de chihlimbar vibrau în sforăitul său liniștit, făcând ca pe pereți lumina să se miște ușor, ca briza pe suprafața unui lac. Tânărul elf se ridică și se scutură de sutele de fluturi albaștri și aurii, care îl acopereau în timpul nopții și îl învăluiau în căldura lor plăcută.

Rămase câteva momente în fața plantelor agățătoare, gemând de fructe, care tapetau anticele arcade, pentru a decide ce i-ar fi plăcut într-adevăr să mănânce la micul dejun. Dulceața plăcută a căpșunelor și acreala accentuată a portocalelor? Nu, nu la micul dejun. Mai bine dulceața puternică a smochinelor, alături de dulceața proaspătă a unui strugure trandafiriu. Cu siguranță mai bine. Chiar și din punct de vedere cromatic, efectul era mai plăcut. Trandafiriul deschis și verdele închis se potrivesc. Pe farfuria de ambră formau un contrast grațios.

Avusese noroc să descopere într-o carte semințele și instrucțiunile de cultivare a plantelor fructifere agățătoare. Parfumul lor se răspândea ușor, minunat. Tânărul elf suspină. Totul era așa de perfect. Perfect în mod plăcut. Impecabil de perfect. Incomparabil de perfect. Inegalabil de perfect. Inevitabil de perfect. Ridicol de perfect. Insuportabil de perfect.

Dragonul părea un munișor sforăitor, care ocupa cu dimensiunile sale întreaga sală enormă. Solzii cenușii și trandafirii se alternau, formând desene complicate și spirale. Coada îi era răsucită ca un rulou de sfoară pe un dig. Tânărul elf trecu pe lângă el, apoi se apropie de antica ușă de lemn intarsiat care închidea peștera: o deschise cu delicatețe. Nu reuși să nu facă zgomot, dar dragonul continuă să doarmă.

Afară sufla vântul. În depărtare, orizontul se sfârșea într-o mare adâncă, albită de spumă. Pescărușii zburau. Băiatul simți parfumul mării ajungând până la el. Se așeză și privi pescărușii. În spatele lui, Munții întunecați se înălțau până dincolo de nori. Mireasma mării se contopea cu cea a pinilor.

Tânărul elf închise ochii și visă că putea atinge marea. Că-i putea simți spuma pe chip. Gustul sării.

Visă că vedea valurile frângându-se. Visă că naviga pe mare, că urca munți, că străbătea orașe, că privea râuri. Visă că simțea pământul sub picioare pas cu pas, în timp ce mergea să vadă cum este alcătuită lumea.

Vocea dragonului sfâșie dimineata și-i bubui în timpane:

— Tu, tânăr rău, cum poate face un lucru așa de crud ca acesta, să ții ușa ceea deschisă, care mă îngheață pe mine, bătrân dragon bolnav într-atât, și toate oasele mele reumatice? Sau ce, ai uitat, oh fără-de-inimă, că atunci când aerul face curent durerea ce-mi încleștează craniul se înrăutățește?... Tu nu îți

amintești, tu atât de fără de milă, cât rău îmi poate face aerul care trece prin ușa și mă îngheață... Aer de groapă, aer de mormânt...

Tânărul elf redeschise ochii. Suspină. O dată, cu trei ani înainte, îi expusese ideea de a coborî scările pentru a vedea marea îndeaproape. S-ar fi dus și s-ar fi întors într-o jumătate de zi. Tânguirile au durat unsprezece zile. În graba marelui plâns, pricinuit de oroarea anunțatului abandon, dragonul făcuse și sinuzită, care apoi s-a complicat cu o boală la ambele urechi, care au cauzat stări de amețală extrem de plictisitoare, care nu s-au mai vindecat niciodată pe deplin și care se înrăutățeau în zilele în care bătea vântul. Iar când stările de amețală îl cutremurau, simțea de parcă stomacul i-ar fi urcat spre gât și urechea dreaptă, câteodată și cea stângă, dar dreapta era cea mai frecvent...

Yorsh suspină din nou.

Pe când era copil, jurase că îl va veghea. Pe dragon. Pentru totdeauna.

Îl întrebă politicos pe dragon dacă îi era foame.

Îi răspunse un lung urlet de suferință sufletească. Întrebarea îl indignase pe dragon. Foame? Foame? El? Nu-și amintea răul că el, dragonul, suferea de halenă, aciditate la stomac, ghiorăială, eructații, dureri în al doilea, al treilea și al șaselea spațiu intercostal drept, ca să nu mai pomenim de sughiț? Cum putea, suferind de toate acele nenorociri, să-i fie foame? Numai gândul acesta i se părea iresponsabil și ciudat.

— Atunci nu vrei să iei micul dejun? Întrebă Yorsh.

De astă dată, urletul făcu să tremure vitraliile de ambră, iar lumina se undui pe pereți ca valurile în mare. Cum putea, cu câtă cruzime, cu câtă răutate putea îndrăzni să nu-i aducă micul dejun?

De fiecare dată când stătea nemâncat două douăsprezecimi de zi, i se producea în stomac și esofag o serie de contracții de parcă ar fi fost minuscule bule, ca să nu mai vorbească despre junghiurile din cel de-al cincilea, unsprezecelea și al douăzeci și șaselea spațiu intercostal stâng...

Tânărul elf obiectă spunând că i se părea că, în ceea ce privește coastele, dragonii nu aveau decât douăzeci și patru. Dragonul începu să plângă din cauză că nimeni nu-l iubea.

Tânărul elf se lăsă să cadă pe pământ și-și cuprinse capul cu mâinile. Apoi își aminti jurământul: îl va îngriji pentru totdeauna! Se ridică, așeză o felie de pepene trandafiriu alături de un ciorchine de struguri rozalii, pe un strat de fragi roșiatici, sperând să-i placă. Plânsetele se întrerupseră. Reușise. Rozul mergea de fiecare dată. Vântul intră prin ușa rămasă deschisă: angulația îl potoli într-o briză, trestiile agățate de tavan vibrară și o muzică încântătoare se răspândi.

Totul era blestemat de perfect.

După micul dejun, dragonul adormi din nou, iar sforăiturile acoperiră muzica.

În sfârșit putea citi în pace. De treisprezece ani, Yorsh era închis, practic închis în bibliotecă alături de o puzderie de fluturi și de un dragon care era chintesența unei plictiseli abisale, ca să nu mai vorbim de faptul că mintea lui se risipa cu fiecare zi în cele mai întunecate meandre ale unei fragilități tot mai ranchiunoase.

Măcar putea citi. Toată cunoașterea umană și elfică, istoria anticelor regate, numele marilor regi, invazia distrugătoare a orcilor, sfârșind cu botanica, astronomia și fizica, se aflau în bibliotecă. Volum cu volum, raft după raft, Yorsh le citise, le studiasse, le ordonase și *catalogase, sală după sală, stalactite după stalactite. Probabil că nici o altă creatură în viață, nici dintre elfi și, în mod evident, niciodată dintre oameni, nu atinsese nici măcar pe departe nivelul lui de cunoștințe. Probabil că nici măcar în timpul îndepărtatei și fericitei epoci de aur, când înțelepții o vizitau în număr așa de mare, încât era interzis să se scuie pe jos, biblioteca nu fusese atât de ordonată. Mai avea de citit un ultim raft din sala mică, aceea din capătul de sud, cea mai îndepărtată de sala mare din inima bibliotecii, unde sforăia dragonul: era o cameră mică, strâmbă, unde stalactitele și stalagmitele erau așa de dese, încât cu greu te puteai strecura.*

Yorsh porni într-acolo prin mijlocul plantelor agățătoare încărcate de flori, ridicând nori de fluturi la trecerea sa. Pe unicul raft se aflau o carte de istorie, a mia biografie a marelui Arduin și o carte de zoologie aparent fantastică, având în vedere că pe ea erau desenate un fel de vacă slăbănoagă, cu un gât foarte lung, cu pete galbene și maronii, și un animal ciudat, de culoare cenușie, mare cât o casă și cu un nas extrem de lung, cu care-și scărpină dosul urechilor. Apoi obișnuitele cărți de astronomie elfică, un text de astrologie umană și un fel de pergament foarte vechi, tocit, pe care mucegaiul îl transformase într-un singur bloc ilizibil, care nu se mai putea nici măcar desface, în cei treisprezece ani în care făcuse pe bibliotecarul, Yorsh devenise priceput la restaurarea pergamentelor antice: era nevoie de timp, aburi și ulei de migdale dulci. Avea totul din belșug: aburul vulcanului încălzea biblioteca, migdalele dulci tapetau latura estică, iar timp avea într-atât, încât nu știa ce să facă cu el. În plus, orice lucru care reușea să i-l mai umple era o binecuvântare. Yorsh se întrebă ce ar mai putea face acum, când tot ceea ce se putea citi citise, tot ceea ce era de studiat studiasse și tot ceea ce era de arhivat arhivase, ca zilele să treacă fără să-l copleșească nostalgia. Erau zile în care trebuia să evite ca gândul să-i lunece la vânător și la femeie. Cine știe dacă mai trăiau, cu siguranță se căsătoriseră! Poate că aveau copii și poate că le vorbiseră despre el. Poate că așteptau ca aceștia să mai crească pentru a putea porni la drum și a veni să-l întâlnească. Poate că nu puteau spune nimănui că întâlniseră un elf și ar fi fost prea periculos să se întoarcă. Poate că nu va mai afla niciodată nimic despre ei.

Nu trebuia să se gândească la ei. Era prea dureros.

Tânărul elf se apucă de lucru: după ce-l scufundă în uleiul de migdale, așează legătura de mușgai pe băț și o întinse deasupra craterului. Nu legă pergamentul de băț. Nu era nevoie: nu putea să facă să plutească în întregime un obiect, dar reușea să-i controleze echilibrul cu gândul. Norul de vaporii îl învăluia. Acum nu mai trebuia decât să aștepte.

Se așează comod sub ploaia de petale și strânse bățul în mâini. Era aspru, cojit și noduros. Aparținuse vânătorului: Yorsh închise ochii și amintirile îl copleșiră. O dată cu amintirile veni și dorul. Avea o vagă amintire a mamei lui, o clipă a unui surâs, un ecou a vocii sale. Bunica în schimb îi era vie în memorie, cu toată tristețea ei și tot ceea ce-l învățase. Apoi se aflau ei, Sajra și Monser, cu veselie lor, curajul lor...

Yorsh surâse amintindu-și, dar apoi nostalgia îl cuprinse și zâmbetul îi dispăru ca ultimele firisoare de iarbă la venirea gerului. Îl copleși dorul prieteniei lor, a tandreței, având în plus un sentiment suav și impalpabil, pe care îi fu imposibil să-l definească. Era, cum se spune, incertitudinea lucrurilor, imprevizibilitatea lor. Te trezeai dimineața și nu știai cum va fi. Totul și contrariul acestuia s-ar fi putut întâmpla oricum.

Teama, speranța, disperarea, foamea, fericirea și bucuria subzistaseră în acele zile. În timp ce acum, pe tot parcursul zilelor, de dimineața și până seara, an de an, anotimp după anotimp, într-o infinită serie de anotimpuri toate la fel, nu existau decât petale și perfecțiune trandafirilor în nuanțe de rozaliu.

Speranța imperfecțiunii devenea în fiecare zi un miraj tot mai îndepărtat. Îl umpleau de nostalgie până și noroiul, ploaia și foamea. În realitate, simțea dorul față de ei: Sajra și Monser, femeia și bărbatul care-l luaseră de pe drumuri, îl salvaseră, îi ținuseră tovarășie, pe care-i iubise. De fapt, dacă se gândea mai bine, nu ducea dorul imperfecțiunii.

Îi era dor de Monser și de Sajra.

Îi era dor să fie liber.

— Ce face tu? se informă dragonul.

— Nimic important, răspunse elful.

— Atunci, poate tu veni să-l faci aici? Astfel eu nu stat solitar, iar noi pot citi carte bun, chiar dacă noi am citit-o deja, carte despre buna prințesă care se încăsătorește cu prințul fascinant, cel care fusese pierdut de copil și despre care toți credeau că era un altul...

Era evident, creierul dragonilor, după cel de-al doilea mileniu, începea să prezinte erori grave. Dragonul nu-și mai amintea propriul nume. Dintre toate lacunele posibile, aceasta i se păruse tânărului elf cea mai insuportabilă nerozie. Asta la început, dar atunci nu cunoștea încă pasiunea dragonului pentru romanele de dragoste. Nu pentru toate romanele de dragoste. Doar pentru cele absolut ridicole.

— Termin aici și vin, promise tânărul elf.

Până în acel moment, aburul trebuia să fi înmuiat mucegaiul. Yorsh începu încetul cu încetul să desfacă pergamentul. Acționează fără grabă, să nu-l rupă, ungându-l cu ulei de migdale înainte de a dezlipi cu delicatețe foile unele de altele.

Titlul urma să fie de îndată descifrabil.

Pierzându-și răbdarea, dragonul îl întrebă din nou ce făcea și, în timp ce-i răspundea, Yorsh descifră titlul: *Drăcos*, în limba celei de-a treia dinastii runice: *Dragonii*. O carte despre dragoni! Era întâia dată când vedea una. În toată biblioteca, în total cinci sute douăzeci și trei de mii opt sute douăzeci și șase de cărți, nu exista nici măcar una în care se pomenea de dragoni. Cinci sute douăzeci și trei de mii opt sute douăzeci și șase de volume, de la astronomie până la alchimie, trecând prin meteorologie, geografie, manuale de pescuit și conservarea afinelor în alcool, care includeau o mie o sută cinci cărți de rețete pentru prepararea ciupercilor și optsprezece mii patru sute treizeci și șase de romane de dragoste, toate aflate în competiția pentru titlul „Cel mai prostesc al mileniului”, și nici măcar un tratat referitor la dragoni?

Apoi înțelese. Colecția ce conținea cărți despre dragoni trebuia să fi avut zeci, dacă nu sute de volume, dar dintr-un motiv obscur dragonul nu dorise să fie citite și le distrusese.

Dragonul începu să protesteze încetișor că-i singur, că avea un spasm la stomac și un junghi în al cincilea spațiu intercostal stâng, ce-i dădea dureri într-o sută cincizeci și șaptea vertebră..., apoi ațipi și sforăitul său liniștit umplu biblioteca.

Dragonii (Dragosaurus Igniforus) au o sută cincizeci și șase de vertebre, începea cartea. Yorsh citea puțin mai lent caracterele celei de-a treia dinastii runice, dar oricum se descurca.

3

Robi se strecură în dormitor: era o sală mare, care servise în trecut drept stână. Printre scândurile prost îmbinate pătrundea lumina dimineții: nu existau ferestre, iar drept poartă era o veche blană de oaie. Înăuntru persista un iz în care se contopeau mirosul de mucegai, de ființe umane nespălate și o modestă putoare de oaie, care era, de fapt, partea cea mai decentă a întregului. Pe jos era un strat uniform de fân, care separa corpurile copiilor de pământul gol. Praful dansa în razele soarelui de răsărit. Robi își regăsi locul, între lomit și peretele nordic, acela al cărui lemn era puțin mai umed și mai putred. Se acoperi cu mantaua, care pe timpul nopții îndeplinea funcția de pătură, atinse ușor cu degetele minuscula protuberanță pe care o făcea oușorul sub jachetă și închise ochii fericită. Imediat se formă imaginea prințului și a dragonului și de

data asta ea nu o mai alungă, ci o lăsa să-i învăluie mintea și inima și rămase să o contemple.

Era atât de prinsă în visările ei, încât sunetul clopotului de deșteptare, deși prevăzut și așteptat, o făcu să tresară. Nu fu singura: era normal pentru copii să se trezească tresărind din visele lor zbuciumate. Imediat, tot dormitorul fu în picioare. Speranța unui mic dejun, fie el cât de sărăcăcios, și neîncrederea în toleranța Hit-nelor în ceea ce privea întârzierile îi făceau pe toți mai rapizi, ba chiar agitați. Mantalele fură împăturite și așezate pe podeaua din pământ bătătorit, după o ordine precisă, care respecta locul copilului în timpul apelului. Fânul fusese îngrămădit în colțuri pentru a lăsa descoperit pământul podelei, iar copiii se așezară în picioare, păstrând în continuare ordinea culcușurilor. Totul se întâmpla în tăcere, în grabă, de teamă că nu vor termina totul la timp. Blana de oaie de la intrare fu dată la o parte și Hienele intrară în dormitor: ultimii întârziați veniră în fugă, ciocnindu-se între ei înspăimântați. Tracarna zâmbea întotdeauna. Era frumoasă sau poate ar fi mai corect să spunem că trebuie să fi fost frumoasă cu ceva timp în urmă și-i rămăsese impresia că încă mai era, chiar dacă nu mai era într-adevăr așa. Era micuță, cu fața ovală. Avea o pieptănătură complicată, cu codițe strânse la ceafă cu agrafe de argint cu pietre verzi. În ziua aceea purta o jachetă trandafirie, pe care broderiile de un roz mai închis alternau cu șiruri de periute de sticlă.

Fusta era de o culoare puțin mai închisă decât jacheta: relua culoarea broderiilor. La gât avea un somptuos guler din dantelă albă, care se încrețea puțin și ale cărui capete se încrucișau apoi într-un nod voluminos. Stramazzo era cu mult mai vârstnic decât ea. Poate că în trecut avusese o față inteligentă sau poate spusese sau făcuse ceva inteligent, dar lucrul acesta se pierdea în negura timpului. În momentul acela părea o imensă broască râioasă, care înghițise un pepene gigantic fără să-l mestece și care mai avea încă pe față satisfacția că reușise - asta era unica lui expresie, care alterna cu o plictiseală dintre cele mai cumplite și abisale.

— Bună dimineața, copii iubiti, spuse Tracarna. Stramazzo încuviință vag.

— Bună dimineața vouă, doamnă Tracarna și domnule Stramazzo, spuseră la unison copiii.

Unul dintre copiii cei mai mici nu termină cu bine fraza că-l întrerupse tușea. Preț de o clipă, Tracarna își încruntă fruntea cu severitate: micuțul se strădui imediat să-și revină.

— Sunt zorii unei alte zile minunate, în care puteți cunoaște bunătatea, mărinimia, generozitatea și blândețea binefăcătorului vostru. A binefăcătorului nostru. Binefăcătorul nostru al tuturor. Conducătorul nostru. Cel care ne apără. Noi îl iubim pe...

— Guvernatorul administrator al Daligarului și al ținuturilor limitrofe, răspunseră din nou copiii într-un singur glas.

Micuțul acela nu reuși din nou să termine pentru că tușea îl întrerupse. Era în spatele lui Robi, care nu îndrăznea să se întoarcă pentru a vedea cine era. În bogata și variata listă de greșeli a Tracarnei, să te întorci în timpul „dialogului” era categorisit drept „nerușinare” și se pedepsea cu un anumit număr de palme peste față, care varia de la o lovitură până la șase, după circumstanțe. Robi avu impresia că lomir era cea care tușea, dar nu era sigură.

— Noi suntem toți..., reluă Tracarna.

— Recunoscători, completară copiii.

— Iubitului nostru....

— Guvernator administrator al Daligarului, comitatul nostru îndrăgit, unicul lucru bun din lume pentru care merită osteneala să trăiești și să mori...

Mai cu seamă să mori: mult mai ușor și mai probabil. Să trăiești în comitatul ăsta devenise o adevărată aventură și, pe zi ce trecea, erau necesare mai multe abilități și mai mult noroc, indispensabile doar pentru a supraviețui.

Tușea îi întrerupse din nou. Acum Robi era sigură: era vorba de lomir.

— Fără el voi ați fi..., continuă Tracarna sever.

Mintea lui Robi fu din nou copleșită de amintirea *mamei și a tatălui ei: dacă n-ar fi fost Guvernatorul administrator al Daligarului și al ținuturilor limitrofe, ai ei ar fi fost încă în viață, iar ea ar fi dormit acum sub păturile de lână de acasă, apoi s-ar fi trezit pentru a-și lua micul dejun alcătuit din lapte, pâine, mere, puțină miere, din când în când chiar puțină brânză.*

— Rătăciți și disperați, răspunse corul, fii ai unor părinți nefericiți.

Fericiți și cu burta plină, se gândi Robi; ea, cu siguranță, și lomir, și apoi toți aceia care erau fiii unor părinți morți de extenuare. Înainte ca Guvernatorul administrator al Daligarului și al ținuturilor limitrofe să ajungă să reorganizeze viața tuturor, urmărind curioasele sale proiecte de Dreptate și Dragoste față de Comitat, era chiar greu să-ți fie într-adevăr foame într-un ținut ce gemea de bunătați, unde grădinile de zarzavat alternau cu viile, iar vacile umpleau pășunile alături de flori. Nici măcar în timpul Marilor Ploi, în timpul cumplitilor ani de întuneric, comitatul nu fusese atins de foamete. Acum foametea însemna ceva obișnuit, normalitatea, regula. Căruțe și căruțe cu grâne și fructe părăseau câmpurile și se îndreptau spre orașul Daligar, unde poate pavau străzile cu mâncare, pentru că nu era omeneste posibil ca ei să reușească să folosească toată hrana aceea.

Dacă nu ar fi existat Guvernatorul, nu ar fi fost nici orfani. Dacă nu ar fi existat Guvernatorul, ar fi trăit într-o lume unde oamenii ar fi considerat just că lucrul pentru care merita să trăiască și să moară erau propriii fii.

— Sau mai rău, reluă Tracarna.

În acel punct corul tăcu.

— Vlăstari ai unor ființe egoiste, continuă singură vocea lui lomir, dar din nou tușea îi curmă ultimele silabe.

Robi își trase răsuflarea - era rândul ei să fie solistă:

— Sau egoiști și protectori ai elfilor, adăugă în grabă, cu speranța că era una dintre acele dimineți când totul se termina repede. Speranța îi fu înșelată. Era una dintre acele dimineți când se prelungea totul și când se intra în detalii. Tracarna se apropie, iar zâmbetul său se îmblânzi.

— Chiar așa, începu ea să detalieze, părinții tăi erau...

— Egoiști, bombăni Robi, preferând să se limiteze la chestiunile mai puțin grave, deoarece faptul că părinții ei fuseseră capabili vreodată să protejeze un elf i se părea atât de respingător, încât îi provoca groază numai gândindu-se la asta.

— Mai tare, dragă, mai tare!

— E-go-iști, scandă Robi.

— Și ce înseamnă?

— Că erau atașați de bogăția lor.

Robi se gândi iar la bogăție: merele uscate ale mamei ei, rațele tatălui ei, livada din spatele casei.

Tatăl și mama ei începeau să muncească înainte de venirea zorilor, se opreau la miezul nopții, iar rezultatul era o cămară plină și rânduri întregi de varză în grădină.

Apoi veniseră soldații.

— Este adevărat, dragi copii, explică Tracarna în timp ce Stramazzo încuviința plictisit, e un lucru oribil, o-ri-bil: să nu-ți împărți propriile bunuri, să-ți păstrezi pentru tine bogățiile.

Tracarna se opri iritată: privirea lui Robi se ațintise asupra încălțărilor ei din catifea violetă, cusuți cu fir de aur, cu câte o minusculă perlă ce strălucea acolo unde cusăturile se întretăiau. Sincer, era greu să privești în jos și să eviți încălțărilor; în plus, încă își mai amintea de singura dată când încercase să-i vorbească Tracarnei fără să-și plece privirea.

— Încălțărilor aurite nu sunt pentru mine, șuieră Tracarna pe un ton înghețat, sunt pentru funcționarul orașului Daligar, pe care eu îl reprezint. Eu, ființă modestă și umilă, îi port doar, explică ea silabisind așa cum se vorbește retardaților.

Tracarna suspină și contemplă copiii. Și Robi aruncă o privire în jur, dar nu i se păru cine știe ce spectacol: erau toți desculți, îmbrăcați într-o iută de culoarea nămolului, cu părul nespălat și nepieptănat ce le cădea pe fețele supte și murdare. Odată, Robi îi împletise codițe lui Iomir, dar lucrul acesta fusese categorisit drept „comportament extravagant și frivol”: pedeapsa a fost o oră de muncă în plus și nimic la cină pentru amândouă...

Iomir reîncepu să tușească și Tracarna o privi cu tristețe, parcă îndurerată de manifestarea aceea de iresponsabilă ingratitudine.

— Azi ne-ai întrerupt de o grămadă de ori, Iomir, spuse ea blând apropiindu-se de copilă.

Iomir încercă să-și contenească tușea și aproape se înecă.

— Nu vei primi micul dejun, adăugă Tracarna cu un suspin de tristă deziluzie.

Apoi se întoarse și dădu ordine celor doi băieți mai mari, Creschio și Moron, să împartă câte un măr și un boț de mămligă pentru fiecare. Porția lui Iomir puteau să o împartă între ei. Creschio și Moron schimbă o privire triumfătoare.

Apoi, adăugă Tracarna, trebuiau să-i însoțească pe copii la câmp ca să cosească ultimul fân și să strângă ceva lemne, Iomir reuși să aștepte până când Hienele ieșiră, înainte de a izbucni în lacrimi. Copiii se îngrămădiră afară ca să se așeze ordonați în rând, toți cu excepția lui Robi, rămasă lângă Iomir, care se ghemuise într-un colț al dormitorului și suspina.

Robi se gândi la oul pe care-l avea în stomac - în ziua aceea își amăgise foamea.

Privi la Iomir, micuță și deznădăjduită, care-și acoperea fața cu mânuțele.

În timp ce copiii ceilalți ieșeau în lumină, Robi rămase în umbră, scoase din buzunarul ascuns oul de potârniche și-l curăță de pământ, apoi se apropie de copilă și i-l strecură în mâini:

— Să nu te oprești chiar acum din plâns! o sfătuiea ea în șoaptă. Și să mănânci și coaja, ca să nu rămână pe aici.

Apoi se duse să stea la rând pentru a-și primi tainul. I se nimeri un măr zbârcit și cam stricat, iar mămliga era mai puțină decât de obicei, dar în timp ce mânca auzea cum plânsetul lui Iomir devenea cu voioșie tot mai fals. Urma să fie într-adevăr o zi bună.

4

Dragonul îi ceru să-i citească de la început povestea prințesei măzăriche. Acum trebuie că o știa deja pe de rost. Prințesa fusese pierdută, încă din scutece, într-un câmp de măzăriche și crescută apoi de țărâna cea rea, astfel încât, atunci când o întâlnește regina, neștiind că este mama ei, nu o recunosc. În acest punct, lectura se întrerupea pentru a da timp dragonului să plângă pe săturate, apoi era reluată. La pasajul în care prințesa, care credea că este săracă, îi spunea prințului cel rău să-și păstreze bogățiile, trebuia făcută o altă pauză, în care dragonul acoperea de lacrimi covorul de petale trandafirii așternut pe pardoseală. Punctul culminant era recunoașterea: tânăra prințesă-măzăriche și regina mamă se aruncau una în brațele celeilalte: lacrimile fuseseră atât de multe, că nu numai petalele, dar și fluturii fuseseră inundați. Sfârșit. Tăcere.

Tulburat de atâta plâns și de bucuria nemărginită a regăsirii, dragonul zăcea cufundat în somn. Sforăitul său liniștit antrena petalele și fluturii într-o mișcare regulată ca valurile unei mării.

Dragonii au o sută cincizeci și șase de vertebre, douăzeci și patru de perechi de coaste, patru plămâni și două inimi. Între epigiotă și tiroidă se află glandele inflamabile, care conțin glucozalcool-sintesis, substanță care transformă glucoza în alcool. Când vreo emoție crește temperatura dragonului, alcoolul se aprinde și o masivă emisiune de flăcări îi însoțește expirația. Inhalarea apei amestecată cu o infuzie de flori proaspete de aconitus albuș, digitale purpurea și amica montana reduce emisia focului, care este lipsită de control la dragonii nou-născuți. Dar trebuie să fie o cantitate mică, deoarece în cantitate prea mare ar fi otrăvitoare și letală. Doar inhalarea unei simple...

Inhalarea simplă ce anihila flăcările dragonului fusese roasă de mușgai și se ștersese în timpul dezlipirii pergamentului. Nu părea a fi o informație importantă. Dragonul lui nu scupase niciodată nimic, nici măcar o scântie: poate că flăcările care ieșeau din gură nu erau decât o regulă ce avea excepții.

Dacă se inhalează izmă-bună, se poate ameliora și mirosul respirației.

Unde putea oare planta puțină izmă-bună? Un câmp sau două, poate chiar trei.

Și sufletul dragonului este foc pur, *continua manualul*. Curajul lor nu are egal, generozitatea lor este fără seamăn, cunoașterea lor este vastă precum marea, înțelepciunea lor atinge înaltul, unicul lucru comparabil cu infinitul este intelectul lor și nesfârșita dragoste de libertate și de zbor.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink fu așa de surprins, încât mai citi o dată titlul: da, tema trata dragonii. Spaima provocată de curenții de aer părea să se potrivească prea puțin cu temeritatea lor inegalabilă. Inteligența de dimensiuni maritime părea să distoneze cu lacrimile vărsate pentru soarta prințeselor preschimbate, ca să nu mai vorbim despre faptul că-și uitase propriul nume.

În mod sigur, toate regulile sunt supuse excepțiilor.

Un singur cuvânt poate descrie un dragon: MĂREȚIA.

Ei bine, totul în lume nu-i decât o chestiune de opinii. Probabil că autorul scrierii era un împătimit al jeluirilor, un pasionat al chiorăiturilor intestinale. Sau poate că tot ceea ce era scris în cărțile de dragonologie era valabil pentru toți dragonii și mai puțin pentru al său.

Poate că mai existaseră și alte manuale de dragonologie în bibliotecă, iar dragonul le distrusese temându-se că, prin comparație, anormalitatea lui ar fi fost evidentă. Poate că încă de mic copil, adică de pui, fusese luat peste picior de ceilalți dragoni pentru că preferase poveștile despre prințese vrăjite și nu să se prindă în horă deasupra vulcanilor sau să se joace de-a v-ați ascunselea printre fulgere și nori.

Inima elfului se înduioșă. Trebuie să fie groaznic să fii plângăreț, insuportabil și neîndemânatic într-o lume de genii sclipitoare.

Desfășură pergamentul la pagina următoare, cu mai puțin succes față de precedenta: în mai multe locuri, scrisul se ștersese și rămăsese ilizibil.

La sfârșitul vieții, toți dragonii depun câte un ou.

Limba celei de-a treia dinastii runice nu era un punct la care excela. Yorsh citi de trei ori pentru a fi sigur. La sfârșitul vieții, toți dragonii depun câte un ou. Toți? Dar dragonii sunt masculi sau femele? Și dragonul lui? El socotise întotdeauna că era mascul.

Asemenea unor pești marini, dragonii se nasc masculi, apoi devin femele.

Interesant. Dar nu era menționat nici numele științific, nici cel comun al peștilor în cauză: ca tratat, era nepermis de incomplet.

Clocitul durează treisprezece ani, trei luni, opt zile sau, câteodată, nouă.

Treisprezece ani de clocire? Plus trei luni și opt zile și jumătate?

În timpul docirii, dragonul își pierde capacitatea de a mai scoate flăcări, își pierde curajul, dorința de a zbura și pe aceea de a fi liber. Totul este copleșit de dorința chinuitoare a unui loc calduț, unde să fie lăsat în pace.

Cunoștințele dragonului se pierd într-un vid ce absoarbe totul: întâi matematica, apoi geometria, astronomia, capacitatea de a prezice viitorul, istoria, biologia și arta de a prinde fluturii: totul este absorbit de neant. Penultimul lucru ce dispare este gramatica, iar dragonul vorbește o limbă obscură, ce se aseamănă cu limba acelor care au suferit o serioasă leziune cerebrală și, asemenea celor care au suferit o serioasă leziune cerebrală este și firul gândirii lor. În ultimii treisprezece ani își uită chiar și numele, care este cunoașterea supremă, pentru că propriul nume reprezintă chiar sufletul lor, mai cu seamă în cazul dragonilor care își aleg singuri numele, când sunt în apogeul puterilor, și mai puțin în cazul acelor care-și primesc numele de la cei care îi cresc.

Yorsh înghiți în sec. Avu senzația că tocmai căzuse într-o apă înghețată.

Cât clocesc, au nevoie de multă căldură. În vremea în care dragonii erau numeroși și înțesau lumea, așa cum fac în zilele noastre tăunii și lăcustele, înainte de a începe să clocească, un dragon își găsea un alt dragon, care să-i istorisească povești. Erau povești încărcate de sentiment și emoție, deoarece aceasta era unica metodă prin care îi creștea temperatura, iar oul era clocit bine. Dragonul prieten al dragonului ce clocea, în afară de a-l distra și a-l face să-i crească temperatura citindu-i povești cu copii schimbați și prințese răpite, urma să aibă o altă sarcină mult mai importantă: să crească puiul dragonului, deoarece acesta nu supraviețuiește perioadei de clocire decât puține ore, atât cât îi este necesar să mai zboare pentru ultima dată, cât să mai simtă o dată tăria vântului în aripi și să se îndepărteze, astfel încât vlăstaru-i, proaspăt ieșit din găoace, să nu-și vadă părintele decedând.

Decedând? Murind? Dragonul său era pe moarte? Tânărul elf simți de parcă un fier ars îi trecuse prin inima.

Acesta este motivul pentru care dragonul care clocește este deosebit de plângăreț, plicticos, neinteresant și insuportabil, în scopul de a pune la încercare, mai presus de orice dubiu pe care mintea îl mai poate avea, răbdarea viitorului tutore al propriului vlăstar, cel care va trebui să-l iubească, să-l protejeze și, mai mult decât orice, să-l învețe să zboare, pentru că numai atunci când știe să zboare dragonul încetează să mai fie un prunc.

Dar de ce nu-i spusese? De ce îi tăinuise acest lucru? Probabil că distrusese toate tratatele despre dragoni, numai pentru ca el să nu-l descopere.

Dragonul care clocește se teme de tot.

Îi tăinuise lucrul acesta de teamă. Să nu fie abandonat? Că i-ar fi abandonat prețiosul ou?

Dar acum că dragonii aproape au dispărut, este tot mai greu pentru un dragon să găsească un loc liniștit, cald și cu ceva hrană, care să nu necesite să se îndepărteze nici măcar pentru un zboruleț scurt- scurt - altfel oul se răcește și moare. Și apoi dragonul are nevoie de povestiri care să-i crească temperatura suficient pentru a cloce. Chiar dacă dragonul a găsit soluția pentru aceasta, tot are nevoie de cineva care să-i crească micuțul orfan - iată motivul pentru care dragonii sunt tot mai puțini și vor fi din ce în ce mai puțini. Dragonul care clocește știe că trebuie să-și ascundă starea cu orice preț, deoarece creșterea unui dragon nou-născut e teribil de... (*mucegai*) și nimeni nu și-ar asuma o asemenea sarcină. Aceasta și pentru că....

Pentru ce anume, nu-i fu dat să afle. Restul scrierii era ros de mucegai.

Stomacul tânărului elf se strânsese de emoție și de groază. Și de un sentiment de vinovăție. N-ar fi putut fi mai amabil? Desigur, dragonul era stupid, plângăreț, dictatorial și insuportabil, dar asta numai pentru că clocea!

O perioadă de clocire teribilă, îndelungată, într-atât de lungă și de obositoare încât nimicea spiritul, înăbușea mintea, anihila curajul. Ultimul act al vieții sale. Apoi urma moartea.

MOARTEA.

Yorsh lăsa să cadă pergamentul, care ateriză producând un zgomot ușor. Nu avu timp să facă nimic altceva: un îngrozitor trosnet se produse, de se cutremurară și pereții peșterii.

Urmă un ciudat zgomot - fâl, fâl, fâl -, ca pergamentul care căzuse pe jos, dar mult mai delicat și amplificat. Ca niște aripi enorme ce bat în cer.

Și, în fine, un ucigător squeeeeeeeeeeeeeeeeeek- eeeeeek, foarte ascuțit, ce prefăcu în cioburi jumătate din plăcuțele de ambră ce încadrau ferestrele.

Tânărul elf se grăbi spre sala cea mare. În centru se afla un ou imens, pe care verdele smarald și auriul se întreceau formând aceleași arabescuri care se regăseau în succesiunea de trandafirii și cenușiu-pal de pe pielea dragoniței. Era sfărâmat într-o parte și din el ieșea capul disperat al unei versiuni micșorate, verde smarald, al celei care îl clocise. Era de culoare verde și auriu

ca și oul, ciufii de sub ochi erau de un verde mai închis, așa ca fundul mării atunci când marea este limpede. Ochii erau enormi, rotunzi, zgâțiți și disperăți. Toate cărțile de pe rafturile din nord, opt sute patruzeci și șase de cărți de geometrie analitică și rețete despre prepararea conservelor de afine și ardei, fumegau. În mod evident, squeeEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE- eeeeeeeeeeeek-ul fusese însoțit de un jet de flăcări. Yorshkrunsquarkljonerstrink mai reuși doar să realizeze că nu fusese o idee bună să așeze cărțile ce tratau un singur subiect pe același raft. Acum analiza geometriei plane dispăruse din numărul total de materii ce puteau fi studiate, iar umanitatea trebuia să o redescopere de la început, asta doar dacă el nu ar fi reușit să-și găsească puțin timp, cincizeci sau șaiszeci de ani, mai mult sau mai puțin, pentru a rescrie măcar fundamentele. În ceea ce privește conservele de afine și ardei, puse toate împreună la macerat cu cimbrușor, dispăruseră pentru totdeauna, dar, cu puțin noroc, pe acestea nu le va mai descoperi nimeni niciodată.

Trosnetul însoțit de un cutremurat relativ al pereților fusese provocat de deschiderea bruscă a mastodonticei porți. Cele două canaturi erau larg desfăcute, iar briza mării intra antrenând petale, fluturi și resturile de cenușă ale celor trei secole de studiu al geometriei în mici vârtejuri pe pardoseală.

De cealaltă parte, pe cer, aripile imense ale marelui dragon băteau deasupra mării. Cerul se umpluse de zborul său. Lumina soarelui de amiază pătrundea prin arabescurile aripilor sale. Ochii lui de aur și cei azurii ai tânărului se încrucișară. În acei ochi se oglindea toată tandrețea lumii și toată mândria, toată dragostea posibilă și toată forța, demnitatea și aroganța.

Toată măreția.

MĂREȚIA.

MĂRETIA.

MĂRETIA.

MĂREȚIA.

MĂRETIA.

MĂRETIA.

MĂREȚIA.

MĂRETIA.

— Erbrow, strigă dragonul, în timp ce o limbă de foc îi țâșni din gâtlee și despică cerul colorându-l în portocaliu.

Yorsh înțelese că acela-i era numele. Încuviință, apoi făcu o plecăciune adâncă.

Dâra de foc rămase pe cer, împărțindu-l în două, în timp ce uriașele aripi ale dragonului coborau înspre linia orizontului, unde valurile agitate se întâlneau cu cerul.

Valurile se deschisă și cuprinseră lent aripile mari, ce rămaseră mult timp suspendate, chiar la hotarele orizontului, sub nori de pescăruși.

Apoi valurile se ferecară, iar din dragon nu mai rămase nimic.

Ochii lui Yorsh rămăseseră fixați în ultimul punct unde aripile străluciseră sub soare.

Inima tânărului elf fu cuprinsă de durere. Iar durerea îi străpunse sufletul ca o lamă și acolo întâlni o altă durere: cea pentru mama care plecase spre tărâmul fără de întoarcere atunci când el era prea mic să și-o mai poată aminti, pentru bunica lui ce rămăsese în apele care creșteau atunci când el era prea mare pentru a mai putea uita.

Inima tânărului elf era copleșită de mâhnire.

Își dori să-l mai poată avea pe marele dragon, să-i mai poată citi pentru ultima dată povestea prințesei boabelor de mazăre sau mazărice sau ce o fi fost. Își dori din toate puterile să fie muștrat ca ultimul dintre criminali pentru că încercase să se cațere în stejarul din fața porții sau să mai audă istoria tuturor simptomelor otitei externe, ca să nu mai vorbim de gastrită, de sinuzită, de urticarie și de junghiul din cea de-a treizeci și doua vertebră caudală sau din cea de-a șaisprezecea sau din cea de-a patruzecea.

Apoi un alt squeeeeeeeeeeeeeeeeeek teribil îi răsună în spate.

Micuțul dragon plângea din nou.

Și fizica sfârși în rotocoale de cenușă pe pardoseală. Umanitatea trebuia să redescopere de la început termodinamica și legile pârgheiei. Le vor trebui milenii, dacă totul mergea bine!

În timp ce Yorsh se gândea disperat ce să facă și cum să facă, îi veni în minte unul dintre proverbele lui Arduin, Stăpânul luminii, fondatorul Daligarului: „Când nenorocirile amenință, nimeni nu mai are timp să se gândească la singurătatea și disperarea sa și, prin urmare, nu mai este disperat și singur.”

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l scoată pe micuțul dragon din găoace. Coaja era groasă de trei degete. Yorsh încercă să o rupă, dar era ca și cum ar fi încercat să zdrobească o piatră cu mâinile. Întinse ci băgare de seamă o mână, având grijă ca mișcarea să fie cât mai lentă posibil, pentru a nu-l speria pe micuțul dragon.

Mișcarea nu fu îndeajuns de lentă.

Se auzi un alt squeek slab, însoțit de obișnuita flăcăruie: din fericire, printre cărțile cu rețete de gătit ciuperci și manualele de construit mașini zburătoare se afla și un manual de tratare a arsurilor.

Yorsh încercă din nou, de data aceasta cu mâna stângă, având în vedere că dreapta arăta precum o mânătarcă din *Cum să gătiți ciupercile pe jar*, de pe cel de-al patrulea raft din latura de sud a celei de-a treia săli. Își încetini și mai mult mișcarea, pentru a evita creșterea asemănării feței sale cu una din figurile din *Cum să nu carbonizați ciupercile pe jar, aflată pe cel de-al treilea raft din latura de sud din cea de-a treia sală*.

Mișcarea fu îndeajuns de lentă.

De data asta, Yorsh reuși să pună mâna pe capul micuțului. Arabescuri din minuscule solzi verzi alternau cu fâșii de blană moale ca și catifeaua, care

erau de un verde mai închis, cu irizații de aur. Totul era neted, pufos și cald, dar, prin mână, elful simți frica disperată a micuțului, o spaimă explozivă și totală, așa cum numai spaima unui nou-născut poate fi, o spaimă ce stăpânește un creier unde încă nu se află nimic altceva și, prin urmare, stăpânește totul.

Se mai aflau, înăuntrul căpșorului cald al imensului pui de dragon, o neliniște nesfârșită și teama de ceva infinit mai chinuitor decât foamea și infinit mai înfricoșător decât întunericul.

Yorsh risca să fie cuprins de teama aceea oarbă, abisală, și-i veni în minte propria-i imagine, singur sub ploaia nesfârșită, cu nimeni alături în afară de el însuși până la marginea orizontului.

Teamă că ești singur.

Teamă că nimeni nu te iubește.

Înțelese ce trebuia să facă. Se gândi, cu toate puterile, la el și micuț împreună. Se imagină pe sine ținându-l pe dragonaș cu capul pe genunchi în mijlocul unei câmpii infinite, smălțuită cu minuscule margarete. Apoi își imagină cum el și micuțul dormeau îmbrățișați. Apoi cum își împărțeau migdale dulci și păstăi, câte o jumătate de fiecare. Apoi, din nou, cum micuțul îl ținea cu capul pe genunchi într-o câmpie infinită de margarete.

Micuțul se calmă, trăsăturile i se destinseră, ochii i se însenină.

— Totu-i bine, puiule, totu-i bine.

Micuț este un mod de a spune. Dragonelul era cât un munișor. Dar nu-i venea în minte nici un alt apelativ. Era mic. Ochii îi erau mari și umezi, verzi și aurii ca un lac de munte în care strălucește soarele.

Fraza „Totu-i bine, puiule, sunt cu tine” dădea rezultate. Ochii verzi ai dragonului se pierdură în cei albaștri ai elfului.

— Micuț, micuțule frumos. Ești micuțul meu frumos. Ești puiulețul meu frumos. Puișor, micșor, dragonaș frumos, dragonaș mititel, puiuleț frumos.

Micuțul dragon se luminează la față. Pentru întâia dată în viața lui zâmbi.

Era cu mult mai puțin colțos decât un dragon adult și avea un zâmbet extrem de tandru, deși aproape știrb: nu se vedea nici urmă de colți posterolaterali, posteromediali, caudali și cranieni inferiori, doar aceia centrali se schițau puțin.

Pentru întâia dată în viață dădu din coadă, iar ciclopul ou se fărâmă, lată cum ieșeau din ou. În carte nu era scris: ar fi trebuit să adauge el asta. Bucățile de coajă zburară în toate direcțiile, ca o explozie de focuri de artificii verde-smarald și aurii.

— Erbrow! Iată cum te vei numi. Erbrow, repetă elful triumfător.

Micuțul, literalmente, nu-și mai încăpu în piele de bucurie. Tropăi fericit. O lovitură teribilă a cozii zdrobi o antică stalactită și câteva roci se prăvăliră din tavan. Urmă un squeeEEEEEEEEEE încărcat de încântare și, din fericire, Yorsh reuși să se aplece la timp pentru a-și salva fața, dar părul îi fu transformat în

rotocoale micuțe de cenușă, ce dansară pe podea alături de ceea ce mai rămânea din *Arta meridianelor*. Umanitatea nu va mai reuși să afle nici măcar ora exactă timp de secole ce urmau să vină. Chiar și o amărâtă de previziune a trecerii unei comete sau a unei eclipse ar fi fost o acțiune însemnată.

Yorsh se așeză pe pământ: dragonașul zâmbi din nou. Surâsul îi era în întregime știrb, iar ochii i se luminau și mai mult când zâmbea. Micuțul își puse capul pe genunchii lui și adormi imediat, sfârșit.

Pace.

Yorsh simțea cum îl arde mâna dreaptă. Și fruntea îi fusese atinsă de foc.

Încercă să alcătuiască repede un plan cu lucrurile pe care trebuia să le facă în regim de urgență: să aranjeze toate cărțile și pergamentele, îngrămădindu-le în camera centrală, protejându-le astfel de micuțul dragon, dar și de intemperii. O altă urgență: trebuia să-și caute plante de arnică montană, omag și digitale purpurea și să găsească modalitatea de a-i da infuzii micuțului dragon, astfel încât să-l facă să fie puțin mai, cum se spune, manevrabil. Ce înseamnă să ai noroc: plantele de arnică montană servesc și la tratarea arsurilor. Ar trebui să le planteze peste tot. Mișcându-se încetîșor pentru a nu-l deranja pe micuț, care-i dormea în poală, Yorsh se alungi pe podeaua peșterii, în mijlocul unui covoraș de micuțe margarete, întinse mâna stînga, unica neatinsă, și, lungindu-se cât putea, recupără manualul de dragonologie, cea mai importantă carte din bibliotecă în momentul acela.

Margarete? O câmpie de margarete acoperea podeaua peșterii.

Multe informații utile despre dragoni nu erau cuprinse în manual.

Nici măcar faptul că mintea unui dragonaș îndeplinește visele atunci când acesta este fericit nu era menționat.

Sau, cine știe, poate că fusese menționat, dar acum era ros de mucegai.

5

unceau încă de dimineață la culesul strugurilor: cea mai frumoasă muncă din lume. Nu exista modalitate de control prin care puteau fi numărați toți ciorchinii dintr-o vie, toate boabele dintr-un ciorchine. Trebuiau să cânte neîncetat pentru a demonstra că nu au nimic în gură, dar era imposibil să-ți dai seama când lipsea o voce. Notele melodiei

... noi toți pe Guvernator îl iubim, și în el ne încredem recunoscători îi suntem pentru toată dragostea saaaa....

răsunau neîntrerupt printre vițele de vie. Copiii învățaseră să mănânce pe rând, câte unul singur o dată, cel care se afla în acel moment cel mai departe de Tracarna, care trecea mereu printre rânduri, în timp ce Stramazzo sforăia grav la picioarele povârnișului pe care se aflau vițele de vie, la umbra

unui smochin. Când dormea, gura i se deschidea, iar saliva i se prelingea pe barba sură, astfel încât avea un aer mai puțin tâmp decât atunci când era treaz.

Nici măcar Creschio și Moron nu reprezentau un pericol: erau mult prea preocupați să înfulece cât mai mult posibil.

Soarele strălucea deasupra șirurilor. Vara fusese uscată: strugurii erau minunați. În depărtare, deasupra Munților întunecați, strălucea întâia zăpadă. Se spunea că de cealaltă parte a Munților întunecați se afla marea, un fel de râu imens ce nu se sfârșește niciodată și care se continuă în toate părțile, până când orizontul îl desparte de cer. Robi se gândi la tatăl ei, care-i povestea că mai devreme sau mai târziu o va duce să vadă marea, pentru că spiritul ființelor libere le împinge inevitabil înspre locurile unde orizontul nu este întretăiat de nimic, iar cerul își afla hotar cu lumea de-a lungul liniei orizontului.

Iomir se afla lângă Robi și, până și ea, avea un aer aproape fericit, iar între o boabă de strugure și alta striga cât o ținea gura

...pentru toată dragostea saaaa...

Apoi, dintr-o dată, fața lui Iomir se crispă, fetița își duse mâinile la gură și aproape că scăpă pe jos ciorchinele pe care tocmai îl culesese. Pe față i se oglindiră în ordine: cea mai mare uluire din lume, cea mai mare fericire din lume, cea mai cruntă nefericire din lume, cea mai groaznică spaimă din lume și cea mai mare oroare din lume. Robi se întoarse să se uite în aceeași direcție a privirii lui Iomir și zări o umbră pitulându-se printre rânduri. Înțelese din zbor: era unul dintre părinții lui Iomir (sau poate amândoi), care venise să-și ia fiica, iar micuța era terorizată la gândul că Tracarna sau Stramazzo sau unul dintre copiii abandonați ar fi putut să-l vadă.

În Casa orfanilor se putea ajunge numai dacă erai într-adevăr orfan, adică să fii copilul unor părinți morți, sau dacă erai abandonat, adică să fii copilul unor părinți care plecaseră să-și vadă de treburile lor, lăsându-și propriile vlăstare în grija Hienelor.

Acest fapt forma două tabere deosebite, în mod inevitabil ostile, în consecință dușmane. Abandonații manifestau o solidă obișnuință a abandonului: supraviețuiseră într-un fel sau altul foamei și cruzimii de la vârste foarte fragede, scăpaseră din toate și le interiorizaseră drept constituenți fundamentali ai propriilor persoane și ai vieții în general, arătând un dispreț consecvent și inevitabil, mai mult decât ură, oricui mai tănuia în memorie reminiscențe de tandrețe și belșug. Alungații îi cunoșteau pe Tracarna și Stramazzo dintotdeauna și erau tratați de aceștia aproape cu bunăvoință, în limita îngustă a bunăvoinței de care erau capabili cei doi. Abandonații reprezentau, prin însăși existența lor, dovada că prelungitele cure ale Hienelor puteau fi compatibile chiar cu supraviețuirea: erau, într-un anumit sens, floarea de la butoniera Casei orfanilor.

Alungații erau călăuziți de un vis nedezevăluit: într-o zi, cineva avea să vină să-i ia, un rege sau o regină avea să bată la ușa Casei orfanilor în căutarea vlăstarului pierdut în urma unor evenimente teribile: dispărut în timpul unui cutremur, furat de ape într-un coș de răchită în timpul unei revărsări, răpit din simplă răutate de orei, troli, elfi, vârcolaci și ființe asemănătoare și apoi abandonat.

Zi după zi, la ușă nu bătea absolut nimeni. De fapt, nu exista nici măcar o ușă la care un rege, o regină sau chiar un oarecare ar fi putut să bată și să întrebe dacă iubitul său copil, fiica sa preaiubită era din întâmplare acolo. Nu era decât o blană de oaie care se ridica numai pentru a lăsa să treacă Hienele și eventualii „tutori temporari”, care veneau să contracteze munca micuților și negociau cu Tracarna prețul. În acest timp, Stramazzo stătea așezat sub o salcie, cu unul dintre copii făcându-i vânt, alungând astfel zăpușeala și muștele, iar plictiseala îi alungea fața într-o expresie fără echivoc de cruntă idioțenie.

Dar nu se știe niciodată. În adâncul minții lor, abandonații, toți, chiar și cei mai mari, cei mai lipsiți de cele mai elementare forme de candoare și de credință, nutreau visul că un rege sau o regină va ajunge într-o zi în fața blănii de oaie, într-o caleașcă de aur încărcată cu bucate.

Orfanii ajungeau în Casa orfanilor și în grija Hienelor fără o pregătire adecvată, ba dimpotrivă, deseori cu o pregătire devenită ulterior inadecvată din cauza dorului și a amintirilor. Acestui fapt se adăuga prezența Hienelor, ce aveau printre sarcinile lor de baza obligația de a smulge din mințile tinere orice sentiment de afecțiune care nu era pentru Daligar.

Și nu era numai asta. Orice făptură umană, chiar și cea mai rea, mai ales cea mai rea, simte o dorință feroce de a fi iubită, cel puțin de a nu mai fi atât de detestată. În privirea disperată, goală a copiilor care se treziseră că mama și tatăl fuseseră înlocuiți de Hiene, că pâinea și brânza fuseseră înlocuite cu mămăliga cu viermi, ascunsă îndărătul fricii și a foamei, implantată între dezolare și umilință, se află ura.

Deseori, plecarea părinților copilului respectiv nu era cauzată de sărăcia lucie, de epidemii sau de foamete, ci de o intervenție cât se poate de directă a Guvernatorului administrator, o persoană care față de poporul său, pentru binele său, nu s-ar fi zgârcit niciodată să aplice sfânta pedeapsă cu spânzurătoarea. Acest fapt sporea pe de-o parte ura din privirile copiilor și, pe de alta, bucuria lividă a Hienelor în aplicarea pedepselor, micșorarea rațiilor, înmulțirea sarcinilor.

Intervențiile directe ale Guvernatorului puteau consta într-o condamnare la spânzurătoare sau într-o condamnare la exil, aceasta din urmă fiind însoțită și de un ordin de a părăsi copiii, considerați a fi proprietatea comitatului.

Era ceea ce li se întâmplase părinților lui Iomir, care, dacă s-ar mai fi întors vreodată pentru a încerca să-și ia fiica, ar fi comis infracțiunea de răpire de minori, ce atrăgea pedeapsa cu moartea.

Ca un comandant militar ce studiază strategia unei ciocniri armate, Robi localizează rapid poziția Tracarnei și pe cea a reprezentanților cei mai răi ai taberei abandonatilor, în principal Creschio și Moron, dar și Cala, fetița care avea un deget lipsă și care o detesta pe Iomir din tot sufletul. Creschio și Moron erau departe, de cealaltă parte a viei; Tracarna se afla la aproximativ mijlocul distanței dintre Robi, Iomir și umbra ascunsă, dar întoarsă spre acea parte a colinei unde unul dintre copiii cei mai mici căzuse și poate se rănisese - lucrul cel mai grav era că răsturnase coșul cu strugurii pe care îi culesese.

Pericolul era Cala: se afla la câțiva pași de umbra pitulată. Din fericire, era distrasă de isprava răsturnării coșului, acompaniată de injuriile Tracarnei, dar n-ar fi durat prea mult. Robi chibzui frenetic, încercând să găsească o idee, apoi o rupse la fugă ca nebuna, cât mai departe posibil de umbra ascunsă:

— Șarpele, ajutor, un șarpe! începu ea să strige cât o ținea gura.

— Încetează imediat și întoarce-te la muncă, fetiță neroadă! țipă Tracarna drept răspuns. În cel mai rău caz poate fi o năpârcă.

Prea târziu: panica se răspândise printre rânduri sau poate că nu era decât o scuză pentru a cânta mai puțin și pentru a mânca mai mulți struguri. Copiii încetară culesul. Se auzeau strigăte de panică din toate părțile și toți alergau ciocnindu-se unii de alții. Robi continua să alerge prefăcându-se înspăimântată, agitându-și mâinile și scoțând strigăte îngrozite. Se împiedică în mod autentic și plonjă peste unul dintre coșurile imense unde panerele pe care le umpleau copiii erau deșertate treptat. Coșul oscilă de câteva ori, apoi se dezechilibrează definitiv și căzu pe pământ, unde începu să se rostogolească în vale, pierzându-și o parte din conținut, dar nu prea mult: restul rămăsese acolo neatins. De fapt, când, după o ultimă săritură peste un bolovan, își luă zborul pentru a ateriza pe Stramazzo, era aproape plin. Izbucni o adevărată zarvă. Toți țipau. Tracarna se grăbi să-și elibereze tovarășul, dar dimensiunile coșului păreau reproduse după Stramazzo, care rămăsese prins înăuntru. Creschio și Moron îi veniră în ajutor, adăugând scenei - ei doi ce trăgeau dintr-o parte, Tracarna de cealaltă și la mijloc Stramazzo care țipa dinăuntru coșului, împrăștiind suc de struguri - un aer nedorit de caraghios. Între rânduri, cineva începu să râdă tare. Cu coada ochiului, Robi o întrevăzu pe Iomir dispărând printre rândurile de viță de vie, în brațele umbrei întunecate.

Plecaser.

Problema era acum ea. Încercă să găsească o altă idee pentru a scăpa din încurcătură, dar mintea îi era goală, nimic nu fremăta înăuntru, ca suprafața goală a bălții mici din spatele casei, după ce rațele migraseră spre sud să-și petreacă iarna.

Stramazzo, eliberat în sfârșit din coș, șiroind de suc de struguri ca o bute toamna, se ridicase și se îndrepta spre ea, arătându-și o a treia expresie, în afară de cea de satisfacție tâmpă și de cea de prostie pură și crudă: cea de furie. Nu avea un aer inteligent nici măcar așa, dar izbutea să fie înfricoșător.

— Tu... tu, începu el să strige arătând cu degetul arătător spre Robi, tu... tu, apoi vocea i se frânse.

Robi nu încercă nici cea mai mică dorință să știe ce ar fi urmat după „tu”. Se întrebă câte posibilități avea să încerce și ea să fugă: nici una. Creschio și Moron îi blocau calea.

Se întrebă câte lovituri urmau să-i administreze și de câte ori avea să fie scoasă din rând pentru a nu primi mămăligă și mere, iar teama de suferință o cuprinsese, împreună cu un sentiment de disperare cauzat de foame.

Pentru întâia dată simți că-i este teamă: poate că nu va reuși să supraviețuiască până la primăvară.

Robi rămase nemișcată, copleșită. Pentru întâia dată în viață, până și cea mai vagă urmă de speranță părea că dispăruse.

Brusc, lumea deveni verde. Cineva zbieră de spaimă. Robi își ridică privirea. Ceva enorm, de culoarea smaraldului, se afla pe cer, iar lumina îl străbătea. Robi înțelese prima, deși ar fi mai corect să spunem că recunoscuse ceea ce se întâmpla:

aripile unui dragon acoperiseră soarele.

6

yorsh se trezi și se întinse. Arsurile de pe brațul drept și cele de pe frunte erau practic vindecate și aproape că nu le simți, în timp ce acelea de pe spate îl făcură să vadă stele verzi. Se ridică șchiopătând. Ultima stalactită pe care coada dragonului o făcuse să se prăbușească peste el îi lovise gleznele. Pe amândouă. Era anchilozat, înțepenit și îl durea tot corpul. Frigul îi amortise membrele, iar genunchii nu-l mai ascultau.

Se simțea precum un rac ce dormise într-un ghețar.

În Arstrid, ultimul sat semnalat, vânătorul îi cumpărase haine calde și comode din lână cenușie și azurie, dar hainele nu cresc, în timp ce copiii da, fără să mai socotim restul: descusături, rupturi și locuri unde stofa pur și simplu nu mai exista, de cât se tocise. Acum tot ceea ce-i mai rămăsese era doar o zdreanță în jurul șoldurilor și în rest crăpa de frig.

Își amintea de vremurile bune când dormea la o temperatură perfectă, sub un strat perfect de fluturi care îl încălzeau. Și chiar se plânsese! Un destin cu destul de mult simț al umorului îi îndeplinise toate dorințele. Imperfecțiunea și nesiguranța abundau acum, ba mai mult, dădeau pe dinafară: ce n-ar fi dat

să mai aibă câteva zile în mod previzibil și plictisitor de asemănătoare celorlalte.

Își aminti de sine când era mic, când avea aproape trei ani, în timp ce murea de frig, de frică și de foame, prin întuneric și ploaie: ceruse destinului puțină căldură și îndeustare și timp de treisprezece ani avusese într-atâta încât să se îngrețoseze. În mod evident, destinul nu cunoștea jumătățile de măsură.

Micuțul dragon continua să doarmă. Un strat subțire de zăpadă acoperea păduricea de zadă unde-și petrecuseră noaptea. Era mai bine să nu stea în bibliotecă: nu numai pentru a mai salva astfel din știința umană, dar și pentru că micuțul era o ființă fericită, întotdeauna veselă: nu înceta niciodată să-și agite coada, iar stalactitele doborâte din cauza loviturilor puteau fi chiar letale.

Tânărul elf se îndreptă spre ieșire, în luminiș. La hotarul cu ghețarul creștea amică montană. Yorshkrunsquarkljolnerstrink făcuse tot posibilul pentru a reuși să-i comunice micuțului dragon conceptul de câmp de amică montană, cu speranța de a-l vedea luând naștere la picioarele sale. Tot ceea ce obținuse fusese un squeeEEEEEEK dezolat, în semn de neînțelegere, însoțit de inevitabilele și ucigătoare flăcări: umărul îl mai durea încă numai când se gândea.

În mod evident, materializarea se producea numai atunci când avea emoții grandioase: fericire cu grămada și snopi de sentimente de afecțiune care-i țâșneau prin pori. Simpla nevoie de a avea puțină amică pentru a-și vindeca arsurile nu-i provoca efluviul de bucurie necesar.

Mai mult, micuțului îi creșteau colții: cei din mijloc se înălțaseră ceva, iar cei posterolaterali dădeau semne că ies. Acest fapt îi provoca o mâncărime a gingiilor, iar el o alina prin ros. Între cărțile sfârșite pe rug și cele ce sfârșiseră tocate, cunoașterea generațiilor viitoare risca să se împuțineze. Era ca și cum ai fi avut în casă un șoarece de o mie șase sute de livre.

Yorsh reuși să ajungă șchiopătând până la amică: erau puține plante, dar îndeajuns pentru spate și umăr. Pentru a anula flăcările micuțului dragon sau măcar pentru a le domoli puțin, i-ar mai fi fost necesare omagul și degețelul roșu, dar problema era că manualul nu dezvăluia doza. Recomanda ca în infuzie să se pună puține flori, pentru că mai multe ar fi fost toxice. În mod letal toxice. Cât însemna puține și cât însemna multe?

Având acest dubiu, continuă seria arsurilor. Trebuia doar să le limiteze puțin, evitând ca micuțul să încerce orice fel de emoție neașteptată.

Yorsh terminase. Se ridică în picioare. În spatele lui creștele înzăpezite ale Munților Întunecați se zugrăveau albi pe cerul albastru, iar dedesubtul lui se deschidea valea largă.

Privirea îi rătăci fără țintă. Peste păduricea de brazi roșii, unde o vulpiță se ivise pe neașteptate sperându-l pe Erbrow - păduricea fumega încă. În schimb, tufișurile de lângă lac, unde Erbrow descoperise un roi magnific de fluturi, se stinseseră acum. Yorsh se îndreptă șchiopătând spre pădurea de

zadă. Dacă Erbrow se trezea și își dădea seama că era singur, s-ar fi speriat și, din nou, un număr frumușel de arbori s-ar fi transformat în cărbuni aprinși.

Între zăde, micuțul dragon încă dormea. Yorsh se așează, apoi îl mângâie. Degetele îi trecură ușor prin puful moale, călduț, de culoarea smaraldului. Un dragon nou-născut cântărește o mie șase sute de livre, scria în carte.

O mie șase sute de livre de dezastre și de distrugerii. O mie șase sute de livre de puf călduț și de tandrețe.

O mie șase sute de livre de catastrofe și de arsuri. O mie șase sute de livre de solzișori transparenți și de afecțiune.

Micuțul dragon se trezi, se întinse și căscă larg, fapt ce transformă în cenușă creasta pinului secular de la marginea rariștei.

Apoi Erbrow observă prezența elfului, îl privi fericit și izbucni în râs, bucuros să-l regăsească. Yorsh reuși să se ferească la timp: acum avea reflexe de felină, dar o tufă de rozmarin fu cuprinsă de flăcări. Yorsh continuă să-l mângâie pe micuț, care dădea din coadă încântat. Yorsh și micuțul dragon se strânseseră unul în celălalt, alături de tufa de rozmarin care ardea încălzind aerul și dând sclipiri aurii ceții. Micuțul îl privi extaziat, iar tânărul elf îl sărută pe vârful nasului. Era ca și cum ar fi avut un frățior mai mic. Erbrow se simți cu adevărat fericit, dădu din coadă și mai abitir, iar o zădă, retezată în două, se prăbuși la pământ. De data aceasta, Yorsh reuși să o evite: da, în mod sigur, devenise agil ca o felină. Da, în mod sigur, era de parcă ar fi avut un frățior nou-născut. Un frățior nou-născut cântărind o mie șase sute de livre.

O mie șase sute de livre, dintre care cel puțin o jumătate de duzină erau numai glandele ce generau focul.

Nu mai era singur până la marginea orizontului, dar, fără nici o umbră de îndoială, destinul, cel puțin destinul său, nu avea deloc înclinația spre jumătăți de măsură. Măcar de nu l-ar mai fi durut atât spatele!

Yorsh își luă vechea desagă brodată: o purta pe umăr. O deschise și scoase pergamentul și o mână de păstăi pe care le dădu micuțului. Era înnebunit după ele, așa că începu să le mănânce vesel și liniștit una câte una, foarte lent, precum toți puii de dragon.

Dragonul depășește stadiul de nou-născut numai când învață să zboare. Numai atunci infinita lor înțelepciune începe să se dezvăluie, numai atunci el învață să vorbească, să scrie și să facă legătura între focul generat de el și răul pe care îl provoacă acesta...

„Cînd” și nu „când”. După aceea denotă consecința. Efectul faptului că învață să zboare; după primul zbor, dragonul depășește stadiul de nou-născut. Era chiar și un desen care ilustra conceptul. Emoțiile provocate de zbor, însumate mișcărilor mușchilor pectorali și dorsali, permit micuțului dragon maturizarea definitivă a creierului.

Prin urmare, tutorele dragonului trebuia să-l învețe să zboare. Și cât timp nu reușea, era mai bine să-și procure din abundență amică montană.

Problema era: cum? Zborul se învață prin imitare.

Yorsh nu știa să zboare. Maximul experiențelor sale de acest gen se reducea la o după-amiază petrecută în leagăn. Prima idee ce-i trecu prin minte lui Yorsh fu simplă și genială. Își puse mâna pe căpșorul imens al micuțului dragon și apoi se concentrează din răspuțeri asupra unui stol de pitulici ce se tot roteau. Fără efect. Micuțul dragon avu câteva tentative de a ciripi (astfel fură distruse opt plante de mandarin rozalii, iar lui Yorsh asta îi provocă o arsură pe brațul drept) și petrecu jumătate de zi țopăind de parcă era convins că ar fi cântărit doar un sfert de uncie, dezrădăcinând trei arbuști agățători de grepfruit roșu (încercase să țopăie pe crengile lor în două picioare).

Cea de-a doua idee fu mai pragmatică. Yorsh își fabrică două aripi mecanice cu frunzele celor doi arbuști de grepfruit doborâți, pe post de pene, și încercă o demonstrație directă. Micuțul îl privise cu o uimire lipsită de interes, în timp ce elful alerga în susul și-n josul luminișului, agitând două aripi imense din frunze.

Cu puțin înainte ca Yorsh să se prăbușească lovit de un atac de cord, datorită extenuantei curse, Erbrow găsi o broscuță. La început se sperie, având în vedere că era prima pe care o vedea, iar flăcăruia ce urmă distruse un prun sălbatic din apropiere, apoi începu să se joace plin de veselie, săltând și el încoace și încolo.

Văzând că nu are nici un succes, Yorsh încercă să-și îmbunătățească prestația cățărându-se pe niște stânci și planând apoi spre pământ. Cert este că trecuse ceva timp de când citise manualul despre construirea mașinilor zburătoare, iar acum nu-l mai putea reciti, dat fiind că fusese carbonizat la cel de-al doilea strănut al micuțului, în timp ce scrierile despre montgolfiere și zmee fuseseră distruse de primul.

Aripile, evident, nu erau suficient de mari și probabil că și angulația frunzelor ce serveau drept balansier față de a celor care suportau impactul cu aerul nu era cea corectă. La prima tentativă se prăbușise jalnic, într-un nor de frunze de grepfruit roșu, pe o pajiște acoperită de gențiane. Expresia micuțului dragon trecuse de la uimire la disperare: un perete al muntelui urma să poarte multă vreme dovezile plânsului său disperat. Yorsh învățase cum să stingă focul: aplica inversul transferului de energie cu care reușea să-l aprindă. Cert este că energia era transferată, nu anulată. Se regăsea astfel în capul tânărului, îndărătul frunții, deasupra nasului mai exact, unde mai stăruia arzând pentru puțin, dând senzația, pe de-o parte, a unei arsuri interne, iar pe de alta a unei ucigătoare dureri de cap, ceea ce ar fi fost totuși suportabil, dacă nu s-ar fi adăugat contuziilor gleznelor, arsurilor de pe spate, julturilor de pe genunchiul stâng, ca să nu mai vorbim despre vânătăile din coate și scrântirea degetului mare de la piciorul stâng.

Degetele și ochii tânărului parcurgeau anticele *pergamente pe care, acum, le știa pe de rost. Ținea în mână florile de arnică montană și zăpadă proaspătă,*

pe care și le trecea peste toate punctele dureroase:

arsuri, tăieturi, contuzii, excoriații, luxații, julituri și vânătăi. Tresări dintr-o dată. Ultima pagină, pe care nu o putuse dezlipi, se desprindea acum, devenind lizibilă.

Arnica montană pe care o ținea în mână, alături de zăpada proaspătă adăugată aburului de rozmarin, acționa cu succes împotriva mucegaiului de pe pergamente. Era o descoperire interesantă. Ar fi putut să o adauge la *Manualul despre păstrarea și salvarea pergamentelor antice*, asta dacă micuțul nu-l rosesese deja.

Erau puține rânduri.

Dacă dragonul nu are pe nimeni care să-i spună povești despre prințese schimbate și prinți preafrumoși, mai rămâne încă o posibilitate: să i se citească. Există o nouă rasă de creaturi vii, născute prin îmbinarea speciei elfice și a celei umane. Ele nu sunt precum elfii, ce adoră cărțile de știință și pe acelea care descriu cum se fac lucrurile, nici precum oamenii, căroră nu le place nici un gen de carte, deoarece, după prăbușirea imperiului și venirea pestrițelor populații barbare (care creșteau animale), au devenit sălbatici sau poate chiar mai rău.

Yorsh citi, apoi reciti și mai citi o dată, iar apoi continuă să recitească, până când fu sigur, până dincolo de orice posibilitate, până când fiecare cuvânt, fiecare literă sau silabă i se întipăriseră în minte ca fierul încins pe piele.

Erbrow terminase de mâncat păstăile și venise fericit să fie mângâiat.

Ființe născute din rasa elfică și cea umană. Prin urmare, căsătoriile dintre elfi și oameni nu fuseseră întotdeauna pedepsite, nu existase dintotdeauna condamnarea la arderea pe rug. De fapt, acum că se gândea mai bine, tocmai pentru că fuseseră interzise însemna că erau posibile.

El se imaginase întotdeauna singur. Un băiețandru singur. Un tânăr singur, un bărbat singur, un bătrân singur, ce moare singur înconjurat de cărțile sale. Singur sau în compania unui dragon.

Dar nu era așa: s-ar fi putut însoți cu o tânără umană. Numai gândindu-se, i se strânse inima. O tânără umană ar fi fost umană, adică, de fapt, da, se putea spune „cu caracteristicile oamenilor”. Plânsul care se manifestă prin apa ce picură din ochi și din nas. Un non-elf poate chiar să nu aibă părul blond și ochii albaștri. Dinți cariați. Ar fi o persoană care consumă carne moartă și strivește țânțarii în palme. Mai mult decât inima, i se strânse stomacul.

Și, ca și cum asta n-ar fi fost îndeajuns, fiii ce s-ar fi născut ar fi bătut câmpii povestind despre prințese pierdute prin câmpuri de mazăriche și regăsite în cele de fasole.

Pe de altă parte, dacă nu distrugea biblioteca acum, arzând-o sau făcând-o să se dărâme, și dragonul său ar fi putut avea unde să clocească. Un loc adăpostit, fructe și dezgustătoarele romane stupide la discreție.

Brusc își aminti despre profetia din Daligar.

Spunea ceva despre un elf care era cel mai puternic și ultimul. Acum știa că este el. Elful cel mai puternic și ultimul ar fi întâlnit ultimul dragon. Yorsh se cutremură la gândul ăsta. Ultimul? Ultimul în sensul că dragonii existau doar câte unul, pe rând, sau în sensul că nu avea să mai reușească să-și depună oul și o dată cu el rasa lui urma să se stingă?

Îl se părea chiar c-ar mai fi fost scris că destinul lui era să se căsătorească cu o copilă ce purta numele luminii dimineții, fiica bărbatului și a femeii care... Mai urmau patru cuvinte, dar el nu reușise să le citească. Nu erau simple caracterele celei de-a doua dinastii runice, mai ales dacă stătea în brațele unei persoane care aleargă. Dacă ar fi putut să citească doar acele patru cuvinte, cele de după „care”... Dacă vânătorul care-l purta în brațe ar fi încetinit puțin! Ar fi avut timp să citească, iar acum nu ar mai fi avut îndoieli în privința destinului său. Dar ar fi fost prinși și spânzurați, dacă ar fi fost mai înceți... De fapt și spânzurarea ar fi împiedicat destinul: mai bine era să se limiteze la îndoială. Dacă ar fi înțeles cel puțin de ce se supăraseră atât pe ei oamenii aceia în Daligar! El era un elf, este adevărat, dar tot ceea ce realizase cu magia lui în Daligar nu fusese decât să învie o găină. Era o găină foarte frumoasă, cu penele într-o nuanță caldă de maro.

Nu putea să fie decât el cel care trebuia să se căsătorească cu o copilă ce avea în nume lumina dimineții.

Trebuia să-l învețe pe dragon să zboare. Trebuia neapărat să-l învețe pe dragon să zboare.

Mai avea o idee pe care nu o pusese în practică și care ar fi putut funcționa.

Yorsh se îndreptă spre crestele înzăpezite. Erbrow îl urmă tropăind, încălzit sub pielea și solzii verde smarald.

Elful se cutremură de frig. Concentrându-și toate forțele pe senzația de cald, reușea doar să nu degere, dar frigul era teribil. Vegetația era din ce în ce mai rară. Zăpada se făcu mai adâncă. Ninsoarea slabă din ultimele zile se depozitase jos, în vale, pe iarbă, și acolo sus, peste zăpada veche din iarna precedentă.

Găsise un loc perfect. Îl văzuse din vale: o rocă mare ascuțită, deasupra unui pinten de stâncă, douăzeci de metri mai jos. Și mai jos era prăpastia: o cădere verticală de mii de picioare, în mijlocul unor vârfuri de granit înalte cât zeci de turnuri însumate. În capăt se deschideau văile cu păduri de zadă, ce alternau cu luminișuri și, dincolo de ele, în toată splendoarea ei, era marea.

Frigul era insuportabil. Locul era perfect. Ideea era să înceapă să se joace cu micuțul dragon și să-l facă să-l urmeze pe rocă. În ultima clipă, Yorsh s-ar fi

aruncat sub margine: era un loc unde se afla un fel de nișă făcută parcă special. Erbrow, în elanul de a-l urmări, ar fi căzut în gol și, odată aflat în aer, și-ar fi deschis aripile pentru a plana apoi spre pintenul de stâncă douăzeci de metri mai jos. Pintenul era mare. Nu exista nici un risc pentru micuț să sfârșească în prăpastie: un plan simplu și genial.

Yorsh începu să alerge. Își agita brațele, râdea și-l striga pe micuț. Erbrow nu-și mai încăpea în piele de fericire. Scâncea de încântare. Flăcări mici de bucurie topeau din loc în loc zăpada, încălzind aerul.

„Acum”, își spuse elful. Începu cursa. Simțea în spate pământul cutremurându-se sub pașii de elefant ai micuțului. Ajuns la marginea rocii, se aruncă în nișă și se ghemui, având inima cât un purice. Erbrow nu avu timp să se oprească, depăși marginea, se trezi în gol, porni în jos înspăimântat, fără să-și deschidă aripile, și se prăbuși pe pintenul de stâncă, douăzeci de metri mai jos.

Rămase acolo împietrit, deoarece i se întâmpla pentru întâia dată în viață să se rănească și încă într-o asemenea măsură. Pielea și solzii care-l protejau de toate îi erau juliți, învinețiți, năclăiți de sânge. Micuțul dragon nici măcar nu începu să plângă. Ridică încet capul și-l căută cu privirea pe Yorsh. Cel mai rău fu când îl văzu. Rămase cu ochii ațintiți la el.

O mie șase sute de livre de stupoare. O mie șase sute de livre de disperare, suferință și dezamăgire. Chiar și creierul său de nou-născut pricepea că-i făcuse acest lucru într-adins. Cum de putuse să-i facă așa ceva? Dar de ce îi făcuse așa ceva?

Apoi micuțul dragon își lăsă capul în jos. De data aceasta începu să plângă: se tângui un minut. Nu scoase nici măcar o flăcăruie, de parcă focul i s-ar fi stins.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink se simțea îngrozitor. Capul îi alunecă spre piept. Simți că nu mai poate.

Își simți îngrozitoarea singurătate ca un înveliș de oțel ce îi tăia respirația.

Singur se târâse prin nămol și prin ploaie. Un bărbat și o femeie îl salvaseră, dar nu îl consolaseră, pentru că ei erau oameni, iar el elf, și un zid de înstrăinare și neînțelegere fusese tot timpul între ei.

Timp de zece ani trăise alături de un dragon pierdut în angoasele cauzate de perioada lui de clocire, până să ajungă să-i perceapă prezența și gândurile, iar acum, din nou, nu avea pe nimeni. Dorea să fie consolată de cineva, care să-l îmbrățișeze și să-i spună: „Ai fost extraordinar, fiul meu, ai făcut tot ceea ce ai putut, tot ceea ce ai știut. Acum nu-ți mai face griji: rezolv eu”.

Cuvintele „Nu-ți mai face griji, rezolv eu” nu le auzise niciodată în toată viața lui.

Dorea să fie strigat de cineva, care să-i spună că era gata cina.

Dorea să fie învelit de cineva seara.

Dorea să apară cineva într-atât de mare și de curajos, încât să-l salveze pe micuțul dragon, cineva care să fi știut ce să spună și ce să facă pentru a-i alina suferința.

Nu era nici țipenie. Numai el. Și un mic dragon disperat.

Trebuia să se descurce singur. Își aminti că vindecase un iepure și o găină, răniți atât de grav că nu supraviețuiseră. Că ajutase plămânii Sajrei să elimine apa. Nu se afla nimeni mai mare și mai puternic decât el, iar el se afla totuși acolo. Mai bine decât nimic.

Era acolo. Trebuia să fie de ajuns. Trebuia să se ducă la micuțul dragon, să-i vindece răul cauzat de răni, să le cicatrizeze. Nu putea să-și lecuiască propriile răni, dar pe ale altora da.

Apoi trebuia să-l consoleze pe micuț și să se consoleze și pe sine. A se consola este unul dintre puținele lucruri pe care cineva îl poate face și singur, dar în doi este mai bine: dacă poți să consolezi pe cineva, ești și tu consolată.

Și apoi trebuia să-l învețe să zboare. Va reuși. Numai că dragonul era prea mic.

În câteva luni urma să încerce din nou, iar micuțul va înțelege totul. Sigur, așa era: calculase greșit timpul. Yorsh își îndreptă capul, spatele îl durea, și se ridică pentru a merge să-l salveze pe micuț. Din neatenție își prinse piciorul într-o creangă căzută, iar glezna nu-i rezistă și se clătină: își pierde echilibrul și căzu în afara rocii. Zbură aproape douăzeci de metri și ateriză prăbușindu-se pe micuțul dragon. Tânguiala liniștită se transformă într-un urlet convulsiv. Însăpăimântat Erbrow tresări, iar tresărirea îl făcu pe tânăr să zboare cât colo: un zbor prelung într-un semicerc perfect, ca arcadele din timpul primei dinastii runice.

Yorsh ateriză pe marginea pintenului, unde stânca se sfârșea lăsând loc golului.

Reuși să se agațe de un tufiș de mure. Restul corpului i se balansă în gol. Sub el - o cădere de o mie de picioare și apoi granitul.

— Ajută-mă, îi strigă micuțului dragon. Ajută-mă, repetă el cu tot aerul din plămâni. Coada. Întinde-mi coada. Mă poți salva.

Micuțul îl fixă imobil, înfricoșat. Era împietrit.

O mie șase sute de livre de împietrită neînțelegere.

— Coada, țipă încă o dată tânărul, aruncă-mi coadaaaaaa!

Mâinile i se răniseră în timpul căderii. În plus, mai avea încă arsurile vechi, care nu i se vindecaseră și, mai mult, se înțepase în spinii tufișului de mure.

Elful încercă să se țină agățat cât putu, dar mâinile îi cedară.

— Sunt pe punctul de a muri. Nu mă lăsa să mor. Coada. Poți reuși, animal ticălos. Salvează-mă.

O mie șase sute de livre de absolută, uimită inutilitate.

Yorsh nu mai reuși să se țină.

Căzu în gol.

Încercă să găsească niște idei, dacă nu pentru a se salva, cel puțin pentru a suferi mai puțin în momentul prăbușirii. Yorsh se întreabă cât dura oare să mori și dacă ar fi fost suficient cât să simți durerea.

încercă să se gândească la mama lui. Acum s-ar fi întâlnit. Gândul nu-l consolă. Unicul lucru la care se putea gândi era că-și dorea cu orice preț să mai trăiască.

Lumea se făcu verde. Cerul, soarele, mâinile sale, pe care le ținea întinse în timp ce cădea, corpul său atât cât reușea să-l vadă, zăpada în înălțimi, pe piscuri. Totul. Două aripi imense, verzi, se deschiseseră deasupra lui, iar lumina le străbătea.

Micuțul dragon zbura. Era chiar deasupra lui, cu aripile întinse. Cel puțin să zboare îl învățase.

Se hotărî să nu-și facă iluzii.

„Mă urmărește doar", se gândi Yorsh. „Zboară numai pentru că mă imită. Într-un moment sau altul va scoate un squeeeeeeeeeeeeeeeeeek și, în loc să mă fac bucățele, voi arde de viu."

Apoi ochii i se încrucișară cu cei ai lui Erbrow. O mie șase sute de livre de decizie. O mie șase sute de livre de hotărâre. Micuțul venea să-l salveze. Căzând, se rănise și încă tare. Înțelese că atunci când cazi te rănești. Venea ca să-i împiedice impactul cu solul. Zburând din toate puterile, venea să-l prindă. Acum îl ajunsese. Yorsh închise ochii și își ținu respirația, așteptând ca ghearele micuțului dragon să-l sfâșie până la sânge sau poate să-l salveze viața. Poate că l-ar fi salvat de la prăbușire, dar ar fi murit rănit de gheare.

0 mie șase sute de livre de inteligență.

Simți cum îl prinde și-l ridică spre înălțimi. Erbrow îl apucase de încheieturile de la mâini, pe care le strângea între cele două labe ale picioarelor anterioare. Strânsoarea era în același timp sigură, puternică și... afectuoasă. Labele lui Erbrow erau încă moi, așa cum sunt lăbuțele tuturor puilor. Cu ghearele nici măcar nu-l atinsese. Creierul lui se maturizase și funcționa!

Micuțul dragon viră hotărât spre înălțimi și se îndreptă spre colinele de dincolo de Munții întunecați. Coborâra într-un peisaj dulce, unde vițele de vie alternau cu merii. Yorsh își folosi toată forța pe care o avea, își încordă mușchii abdominali și își trase picioarele de parcă ar fi vrut să sară peste cap. Erbrow înțelese manevra și îl ajută, înclinându-și umărul drept în același timp când, la momentul potrivit, îi dădu drumul încheieturilor: tânărul se trezi sus, pe spatele dragonului. Precum doi acrobați care se antrenaseră ani de zile. Yorsh întrevăzu jos, printre vițele de vie, minuscule figurine fugind în toate părțile.

— Să plecăm de aici, strigă el.

Erbrow viră din nou și se îndreptară spre mare, de cealaltă parte a Munților Întunecați, pe care îi survolară alternând zboruri la mare înălțime,

dincolo de nori, cu zboruri joase, atingând vârfurile zadelor. Yorsh descoperi că biblioteca lui era complet izolată acum. Se produsese două surpături, probabil că în penultima primăvară, când plouase violent și în același timp se pornise și dezghețul: una bloca acum scara pe care urcase cu Monser și Sajra, iar cealaltă cărarea pe care cei doi o folosiseră la plecare. Biblioteca lui nu era accesibilă acum decât unei ființe înaripate. Apoi văzu în sfârșit orizontul, care i se deschise în față, dincolo de văi, sub nori, întrerupt doar de pescăruși.

Spatele dragonului părea făcut special pentru a găzdui un cavaler: avea două minuscule aripi interioare, acoperite de puf moale și cald, situate între aripile adevărate. Dragonul își dădu seama că tânărul tremura și strânse deasupra lui cele două aripi interioare. Era locul cel mai încântător de confortabil care s-ar fi putut închipui.

Dedesubtul lor valea se deschidea în toată splendoarea ei. Erbrow plană în jos cutezător pentru a atinge vârfurile zadelor, apoi se înalță din nou, coborî din nou până la nivelul ierbii unui luminiș și apoi urcă din nou spre cer.

Strigătul dragonului străbătu aerul: mult mai jos și mai profund decât obișnuitul squeeeeeeeek și o dâră de foc se formă în fața lor. Micuțul dragon o străbătu atât de iute, încât nici el, nici tânărul n-au putut simți căldura, ca atunci când treci repede degetul peste flacăra unei lumânări.

La fiecare strigăt, cerul căpăta culoarea flăcărilor și a aurului, apoi redevenea imediat albastru și limpede. Micuțul dragon coborî spre mare, atinse valurile. Yorsh simți spuma sărată pe față și în păr. În jurul lui, valurile se succedau, pescărușii zburau, orizontul nu era tulburat de nimic.

Yorsh se gândi că exista un „înainte” și un „după” în viață: înainte și după momentul în care, pentru întâia dată, atingi marea. Viețile în care acest moment nu există sunt vieți cărora le lipsește ceva.

Erbrow își strânse deasupra lui aripile mici, interne, pentru a-l proteja și încălzi, iar apoi se cufundă. Yorsh își imaginează din nou că este un pește, iar apa sărată din jurul lui se transformă în pură plăcere. Întâlniră un grup de delfini ce-i priveră curioși. Văzură chiar un delfin-mamă, cu un delfin-pui alături și inima lui Yorsh se strânse de dorul propriei copilării de care nu se bucurase, dar, apoi, Erbrow viră din nou spre cer, în mijlocul unui stol de pescăruși, iar nostalgia se dizolvă în picăturile de spumă ce rămăseseră în urma lor, jos.

Dragonul scoase din nou un țipăt: țipătul său era jos, puternic, precum un corn de vânătoare. Nici o flacăra nu se întinse în fața lor.

Yorsh începu să râdă: descoperise elementul lipsă. Pentru a stinge flacăra dragonului, mult mai ușor decât cu omagul, degețelul roșu și arnica, se putea folosi obișnuita apă de mare.

Apoi nu se opri din râs, pentru că a zbura spre cer, înspre orizont și apoi din nou spre cer, cu vântul răsfirându-i părul, pescărușii alături și un pui de delfin ce-l privea din apă, făcând salturi pentru a se juca cu ei, era însăși esența faptului de a fi fericit. Nu se opri din râs, pentru că singurătatea fusese

sfârșită și aceasta era esența faptului de a fi fericit, mai mult decât zborul. Avea alături de el, sub el pentru a fi exacti, un frate adevărat, mare, puternic.

Era cercul orizontului ceea ce el și Erbrow rupseseră zburând împreună, acela al tristeții, acela al singurătății.

Se aplecă spre dragon și-l îmbrățișă. Își cufundă fața în puful de smarald și rămase așa. Dragonul țipă de bucurie. De data aceasta flacăra sa de culoarea aurului străbătu cerul precum o sabie lungă de lumină.

Soarele coborî la orizont. Dispăru. Cerul se umplu de stele. O insulă minusculă pe care crescuse un imens cireș sălbatic era unicul petic de pământ ce se putea vedea: în rest, orizontul forma un cerc perfect, neîntrerupt de nimic, unde cerul și marea se întâlneau.

7

Robi stătea întinsă la soare, iar timpul trecea peste ea ca apa peste o piatră.

De când dragonul umpluse cerul cu verdele aripilor sale, nu mai munciseră o zi. Nimeni nu plecase pe urmele lui Iomir. Mâncau chiar puțin mai bine, iar ea nu fusese nici măcar pedepsită. Incredibilul se produsese. Pentru a fi sinceri, chiar dacă nu trecuseră decât puține zile, amintirea a ceea ce se întâmplase cu adevărat era în așa măsură de răstălmăcită, de contorsionată și încâlcită în numeroase versiuni succesive, încât acum era de nepătruns.

Teoria cea mai demnă de crezare, în fine, era că un dragon apăruse pe cer, o răpise pe biata Iomir și că restul orfanilor fusese salvat prin lupta îndârjită dată de Stramazzo, care la sfârșit, vărsându-și în mod eroic sângele, îl pusese pe fugă. Latura amuzantă a acestui lucru, cu condiția să ai puțin simț al umorului, era că după ce li se repetase acest lucru de vreo trei ori, toți credeau că era adevărat. Adevărul dispăruse absorbit de pământ, ca și sucii strugurilor zdrobiți. Robi nu fusese nici măcar pedepsită. Dimpotrivă: în diversele repetări ale poveștii, devenise cea care dăduse alarma: dacă nu era o eroină propriu-zisă, cel puțin era una dintre protagoniste. La câțiva pași de ea, sprijinită de îngrăditură, Tracarna povestea întâmplarea unui trimis al Daligarului:

— ...și atunci această fetiță, Robi, a dat alarma. Ea este fiica unor oameni de joasă speță, cea mai rea... - suspină ea - ...din fericire justiția s-a ocupat de ei, iar grație moralei dobândite aici, acum Robi a făcut un lucru într-adevăr corect. Desigur, nu a fost vorba doar de amorul dreptății, cât și de teama de dragon, desigur... - râse ea ușor - dar, grație influenței noastre, a făcut ceea ce trebuia. Și apoi, ar fi trebuit să-l vedeți, pe Stramazzo vreau să spun... - moment de emoție, ochii pierduți în gol și mic zâmbet - a sărit în picioare, a luat un coș imens plin de struguri și ținându-l ca pe un scut improvizat...

Prin urmare nici o pedeapsă pentru Robi, nici un copoi asmuțit pe urmele lui Iomir, în mod oficial decedată, și patru decorații pentru Stramazzo: pentru curajul arătat în fața dușmanului, generozitate față de minori, salvați de fiară în ciuda lipsei lor de demnitate, disprețuirea pericolului și capacitatea de a onora Daligarul, deoarece în momentul în care pune pe fugă monstrul, aruncând în el cu un coș de struguri...

— ...Stramazzo a strigat: „Pentru Daligar și Guvernatorul administrator” și s-a aruncat asupra dragonului. Chiar așa, soțul meu s-a aruncat asupra dragonului cu coșul său de struguri, strigând ca un erou... - mic suspin de emoție însoțit de lacrimi -. Monstrul era atât de înspăimântat încât a fugit: și-a desfăcut aripile imense, purtând în fălci ce mai rămăsese din biata Iomir și...

Robi era fericită că Iomir era liberă, alături de ai ei, dar încă îi simțea acut lipsa. Simțea mai mult ca niciodată nevoia de a vorbi cu cineva, de-a-și aminti ceea ce se întâmplase, de a înțelege.

Un dragon adevărat apăruse pe cer. Verde, ca în visul ei. Dragonii nu pieriseră, iar visul său nu era o închipuire. Dragonul fusese în lumină, dar, deși îi bătea soarele în ochi, Robi reușise să vadă o siluetă umană agățată de labele sale, pendulând periculos în gol. Ar fi putut fi o pradă: o ființă sfâșiată, dar, în momentul în care Robi îi privea, silueta agățată făcuse un salt și se așezase comod pe crupa dragonului. Rămăsese acolo pentru câteva momente. Neagră în lumina soarelui strălucitor, își întinsese brațele, de parcă ar fi îmbrățișat lumea: a fost ultima imagine clară, apoi dragonul virase spre Munții întunecați, dispărând imediat îndărătul lor.

Prin urmare, dragonul exista și purta pe cineva în spate.

Pe prinț? Pe cine, dacă nu pe prinț? Minteia lui Robi era împărțită în două: o parte îi spunea că visul era adevărat, dragonul venise să o ajute și să o salveze prin simpla lui prezență. Acum urma să se întoarcă și să o ducă departe de acolo. Fericirea o copleșea, speranța îi renăștea, amintirea strălucirii ce prindea culoarea smaraldului o ilumina din interior ca o lumânare în întuneric.

Cealaltă parte a minții îi spunea că nu există nici o logică: ea nu era câtuși de puțin o prințesă sau ceva asemănător. Mai exista un dragon: totul se reducea la asta.

Mai exista un dragon, cu un individ deasupra, care din pură întâmplare sosise în momentul în care ea era disperată și în pericol, pentru a o salva prin simpla lui apariție și care, din pură întâmplare, era absolut identic cu dragonul pe care ea îl visa în fiecare noapte, de când familia ei fusese distrusă. Să fie o coincidență?

Mai exista un al treilea gând care nu-i dădea pace, era un gând-vierme, un gând-omidă: păros și veninos ca aceia pe care îi găsea în luna iunie înăuntrul cireșelor ce păreau foarte frumoase, dar nu erau. Poate că tot ce spuneau Tracarna și Stramazzo era adevărat. Poate că nu erau doar calomnii, doar minciuni. Poate că ea nu era o persoană oarecare. Poate că era adevărat

că familia ei era... rea. O familie care... Robi încercă un sentiment de repulsie numai pronunțând fraza în minte... o familie care îi ajutase pe elfi. Era groaznic, nu putea fi adevărat. Mama ei și tatăl ei fuseseră buni: nu era adevărat, nu era posibil ca ei să fi făcut un lucru atât de murdar ca acela de a proteja un elf și, mai rău, pentru bani. Asta fusese acuzația: protejarea unui elf în schimbul unor monede de aur, care serviseră apoi la cumpărarea casei, gospodăriei, vacii de lapte, calului, oilor, găinilor și livezii. Cine a protejat un elf poate avea legături cu un dragon. Și cel protejat nu era un elf oarecare, ci Elful, cel care venise să terorizeze Daligarul cu un an înainte de nașterea ei. Fusese Guvernatorul administrator cel care salvase orașul de furia groaznicului individ, o fiară însetată de sânge, care s-ar fi distrat masacrând toți străjerii, femeile, copiii, câinii, până și găinile, dacă Guvernatorul nu l-ar fi oprit cu vitejia și curajul lui.

Detaliile acestei fapte însemnate nu fuseseră niciodată clare. Și chiar față de fapta în sine Robi avea anumite dubii. În toată viața ei, Robi nu cunoscuse pe nimeni care să fie fiul cuiva ucis de către teribilul elf din Daligar: cu toate acestea, toți orfanii din comitat se aflau acolo, cu ea.

Dacă elful fusese atât de puternic încât să pună pe fugă străjerii numai rostindu-și groaznicul nume, cum îl putuse înfrunta Guvernatorul administrator?

Poate așa cum Stramazzo îl înfruntase vitejește pe dragon? Robi râse cu șiretenie. O cuprinse din nou veselia. Și dacă nu era adevărat că dragonii sunt răi, că elfii sunt răuvoitori? Dacă totul fusese o minciună, ca lupta eroică de pe dealul cu struguri?

— O luptă eroică, e-r-o-i-c-ă, continua vocea Tracarnei, sângele îi șiroia ca mustul dintr-o bute...

Poate că dragonii erau buni și un dragon venea să o caute. Robi închise ochii: foamea și tristețea dispărură din nou și îndărătul pleoapelor imaginea se formă din nou: dragonul era așa de aproape, încât aripile sale acopereau totul. Robi putu să distingă volutele de piele aurie ce se succedau solzilor de culoarea smaraldului.

Chiar dacă avea ochii închiși, simți prezența cuiva. Era acea senzație inconfundabilă pe care o încerci atunci când te privește cineva. Robi deschise ochii: se trezi nas în nas cu Cala. Creschio și Moron se aflau la câțiva pași de ea, în picioare, cu brațele încrucișate pe piept, în timp ce Cala, în genunchi, o observa, așa cum este privit un furnicar de furnici roșii: cu puțin dezgust și cu puțină teamă.

Robi își dădu seama că încă mai era în pericol. Se ridică în picioare și îi privi pe cei trei.

— Unde a plecat Iomir? șuieră Cala. Era mică, cu plete blonde ce-i cădeau pe față, accentuându-i aerul amenințător. Fără cei doi buldogi din spate nu ar fi înfruntat-o niciodată pe Robi, dar cu ei se simțea puternică.

— A mâncat-o dragonul, nu-ți amintești? răspunse liniștită Robi.

— Nu este a-de-vă-rat, silabisi Cala. Tu știi ceva. Dragonul a apărut tocmai la momentul potrivit. O privi de jos în sus. Acasă la voi erați prieteni cu elfii, adăugă ea plină de venin, de ce nu și cu dragonii?

— Bine, să mergem să o întrebăm pe Tracarna dacă este adevărat ceea ce povestește sau dacă totul este inventat, propuse Robi tot mai serafică. Se și întoarse, de parcă într-adevăr dorea să se îndrepte spre țarc. Creschio și Moron o priviră pentru câteva momente, apoi își strânseră buzele, dădură din umeri și, după o ultimă privire piezișă și rea, se îndepărtară. Rămase doar Cala.

— ...Dragonul a scos un geamăt de groază, între labele sale se mai vedea o mână a bieteii făpturi..., Tracarna nu mai termina.

— Nu e adevărat, spuse din nou Cala, palidă și plină de ură. Avea ochii în lacrimi, încărcăți cu toată dușmănia din lume. Cineva venise riscându-și viața să o reîmbrățișeze pe lomir, fiica sa. Nimeni, niciodată, nu venise să o caute pe Cala.

Robi o privi îndelung. Apoi spuse un lucru absurd:

— Mai devreme sau mai târziu, va veni cineva să te ia și pe tine.

Într-un fel, fraza îi ieșise din gură de una singură: se auzi în timp ce-o rostea și se sperie. Nu avea sens și era chiar nemiloasă, pentru că a nu avea nimic este de infinit de ori mai bine decât să ai o iluzie și apoi să o pierzi. Pur și simplu nu reușise să nu i-o spună. Privi fețișoara Calei, pe jumătate ascunsă de chica blondă și murdară, ochii ei furibunzi și deserați. Din nou cuvintele îi ajunseră pe buze, cu de la sine putere parcă.

— Mai devreme sau mai târziu, cineva te va lua de aici, spuse ea din nou.

Cala deveni palidă sub stratul de mudărie. Ochii i se măriră. Își duse mâinile la gură de parcă ar fi vrut să-și înăbușe un strigăt. Sau poate un geamăt. Nu avea degetul mare de la mână stângă, degetul cel mai important dintre toate. Brusc, sub pleoape, lui Robi i se formă imaginea mânuței Calei, cu toate cele cinci degete. Își mușcă limba până îi dădu sângele ca să nu-i spună că acea mână ar fi putut redeveni normală: ar fi fost într-adevăr prea absurd și prea crud.

— Ești vrăjitoare, nu-i așa? Întrebă Cala în șoaptă. Familia ta e o familie de vrăjitori? Din pricina asta sunteți prieteni cu elfii? Dar... auzi... tu cunoști într-adevăr lucrurile, nu-i așa? ...Nu-i așa?

Robi nu-i răspunse.

— De pe Stramazzo șiroiau sânge și nămol, ar fi trebuit să-l vedeți, sânge și nămol..., continuă Tracarna. Apoi povestirea ei se întrerupse într-un strigăt gătit. Deasupra capetelor lor dădea roată, enorm, splendid și amenințător, dragonul cu aripi de smarald. Pe spatele lui se întrezărea o minusculă siluetă albă. Urlete de groază se împrăștiară pretutindeni. Se produse o vânzoleală generală. Uitând pe loc de faptele lui războinice și eroice, Stramazzo își încetă brusc sforăiturile trufașe, pentru a se face remarcat într-o incredibilă cursă spre căpița cea mai apropiată. Trimisul Daligarului, chiar acela care adusese

medaliile, era mult prea ocupat să se salveze fugind în direcția opusă, spre calul său, ca să mai observe nepotrivirile. Tracarna ajunsese și ea la căpiță, dar înainte se împiedică de unul dintre copiii mai mici, iar tunica ei de culoarea albastrului prăfuit, cu tighel din fir de argint, era acum toată o amestecătură de noroi și paie.

Creschio și Moron alergau în depărtare. Robi rămase nemișcată privind dragonul. Un zâmbet vag i se ițise pe buze. Dragonul, după o ultimă rotire, viră din nou în direcția Munților Întunecați, survolă piscurile și dispăru îndărătul lor. Evident, refugiul lui nu se afla prea departe. Cala se afla lângă Robi și o privea uluită. Nici ea nu fugise. La final îndrăzni să o întrebe:

— Acum că Iomir nu mai este, pot să dorm eu lângă tine?

Robi nu avu nevoie să se gândească:

— Desigur, răspunse ea.

8

Problema era cum.

Dragonul dormea fericit, încovrigat între două răsuciri ale cozii sale, ca o pasăre mărunță în cuib. Afară vântul vuia și, pentru a fi sinceri, vuia și înăuntrul peșterii, pentru că squeek-urile ascuțite scoase de puiul Erbrow făcuseră să se prăbușească, una câte una, toate ferestrele de chihlimbar, iar Yorsh nu avea nici o idee cum să le repare. Totuși, vuietul era mai slab înăuntru decât afară și, în plus, vaporii vulcanului încălzeau ulterior atmosfera. Temperatura era foarte departe de perfecțiune, dar, per total, era potrivită supraviețuirii.

Cocoțat pe o stalactită ca o bufniță pe o creangă, Yorsh încerca să recapituleze situația.

Cum să-și găsească haine? Nu putea să se plimbe pe jumătate gol. Iarna bătea la ușă. Zăpada care acum apăruse doar pe culmile cele mai înalte urma dintr-un moment într-altul să acopere lumea.

Printre altele, oamenii nu-i aveau la inimă pe elfi. Pe cei pe jumătate goi, era foarte probabil să-i aibă la inimă și mai puțin și, în plus, l-ar fi recunoscut și mai repede. O glugă i-ar fi ascuns culoarea părului și urechile ascuțite, i-ar fi ținut de frig și i-ar fi protejat capul în cazul incredibil în care oamenii ar fi început să arunce cu pietre în el.

Cum să-l învețe să citească și să scrie pe micuțul dragon? Încercă să-și aducă aminte cum îl învățase bunica lui pe el, dar memoria nu-i ajungea atât de departe încât să-i revină în minte perioada în care lectura îi era necunoscută. Dar se întâmplase oare cu adevărat? Sau vii pe lume știind deja să citești? Probabil că nu. Vii pe lume fără să știi să faci nimic. Apoi înveți să vorbești și, numai după ce ai învățat să vorbești, înveți să citești. Da, sigur,

succesiunea trebuia să fie aceasta. Întâi să vorbești, apoi să citești. Monser și Sajra nu știau să citească, dar cel puțin vorbeau. Modul lor de a vorbi era puțin cam necizelat, dacă treceai peste iraționalitatea gândurilor care-i însuflețeau, dar neîndoios inteligibil.

Cum să abordeze lumea oamenilor, fără a sfârși omorât cu pietre și/sau jupuit și/sau spânzurat și/sau ars de viu sau să fie chiar omorât întâi într-unui din modurile pomenite mai sus și apoi ars, odată mort? Răspunsul la această întrebare era simplu: trebuia să-i găsească pe Sajra și Monser. Ei l-ar fi găzduit, ajutat, protejat și sfătuit. Prin urmare, problema era în felul următor: cum să-i găsească pe Monser și Sajra? Putea întreba. De ani și ani nu mai vorbise cu nimeni, în afară de dragoni. Trebuia să se antreneze să întrebe; să-și pregătească discursul.

„Îmi cer scuze, excelență... sau imbecilule?” Care dintre cele două era formula de politețe? Continua să fie nedumerit.

Nu, s-o luăm de la început, trebuia să-și pregătească discursul într-un mod impecabil. Dacă dădea greș, sfârșea lovit cu pietre, ceea ce nu era deloc o ipoteză de dorit.

„Scuzați-mă, nobile domn (doamnă), știți unde locuiesc două persoane care se numesc Sajra și Monser și sunt doi oameni?”

Mai bine să taie partea cu cei doi oameni. Altfel, interlocutorului i s-ar fi născut un dubiu în privința posibilei sale neapartenențe la umanitate și ar fi sfârșit oricum lovit cu pietre.

„Mă scuzați, nobile domn (doamnă), știți unde locuiesc o femeie numită Sajra și un bărbat pe nume Monser?”

Ar fi putut să meargă. Cu mult noroc și vreun an la dispoziție, poate chiar vreun deceniu, mai devreme sau mai târziu i-ar fi găsit.

Ce să facă cu micuțul dragon? Să-l abandoneze acolo era inadmisibil. Să-l ia cu el?

Cum să facă să ascundă un dragon verde, care acum trebuia să cântărească vreo două mii de livre și care urma să se dubleze înainte de sfârșitul lunii? Imposibil. Trebuia să-l abandoneze. Dar nu așa, cum era acum, pierdut în deșertul tăcut al lipsei de cunoaștere. Trebuia să-l învețe să vorbească și să scrie. Odată instruit suficient, Erbrow ar fi putut să-și petreacă timpul culturalizându-se. Chiar scăzând cărțile fie carbonizate, fie roase, înăuntru mai rămâneau suficiente cărți cât să-și petreacă cu plăcere timpul, fără să sufere din cauză că a fost abandonat sau de singurătate.

Prin urmare, Yorsh ar fi putut să-l lase pe dragon în bibliotecă atât timp cât i-ar fi fost necesar să-i caute pe Monser și Sajra, să-și găsească o nevastă, să evite loviturile cu pietre, spânzurările și rugurile și să se întoarcă.

Maxim un deceniu sau două.

Soața sa umană ar fi fost în mod sigur bucuroasă să-și petreacă viața în vârful unui munte inaccesibil, alături de un dragon, cu atât mai mult cu cât un

dragon nu se întâlnește în fiecare zi și apoi poate deveni chiar comod la aprinsul focului pentru a găti vreo două păstăi de mazăriche, având în vedere că oamenii au întotdeauna probleme cauzate de nepriceperea lor în această privință. Și apoi, ce putea fi mai idilic decât să-ți petreci toată viața într-o bibliotecă, plină de toată cunoașterea umană sau cel puțin ceea ce mai rămăsese din ea, totuși o cantitate însemnată? Și-ar fi crescut copiii în spiritul lecturii, scrierii, astronomiei, geometriei, zoologiei și al dansului, hrănindu-i cu păstăi aurii și grepfruit, astfel încât, nehrănindu-se niciodată cu iepuri morți, ar fi fost posibil să crească mai puțin sălbatici și poate că ar fi mirosit mai puțin față de cum miros de obicei oamenii.

Planul era perfect, problema era cum.

Yorsh încercă să coboare de pe stalactită: nu era ușor, pentru că Erbrow îi rosese pantofii din rămurele împletite de mandarin sălbatic. Se întâmplase la câteva zile după ce ieșise din ou, cu două săptămâni înainte, pe când îi creșteau colții latero-posteriori, și durerea trebuie să fi fost insuportabilă. În plus, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, pardoseala grotei își schimbase covorul de fluturi galbeni și aurii cu un strat gros de găinaț.

Yorsh nu era singurul care observase că *temperatura din interiorul peșterii era mai ridicată decât gerul de afară, iar prin ferestrele sparte oricine putea intra pentru a căuta adăpost. Practic, aproape toate vârfurile stalactitelor erau ocupate de cuibul cuiva: erau pitulici și câțiva grauri, dar majoritatea copleșitoare era formată din coțofene, zburătoarea cea mai gălăgioasă, fâlfâitoare, certăreață și care producea cel mai mult găinaț, după cum Yorsh nu putuse să nu observe.*

Țopăind și săltând dintr-un loc curat în altul, tânărul elf ajunsese lângă plantele cățărătoare de mazăriche aurie. Într-un colț, un pui de coțofană vâna ultimii fluturi terorizați, care se luptau cu curaj împotriva exterminării speciei lor. Micuțul dădea din aripi plin de mulțumire, când o bufniță enormă îl înșfăcă.

Micul pui de coțofană nu avu timp nici măcar să scoată un țipăt, pene și sânge se împrăștiară peste tot, pe păstăile aurii, pe pardoseală și pe pieptul tânărului elf, care simți pentru un moment cum i se contractă stomacul datorită unei senzații amestecate de exasperare și de oroare, care devenise acum starea lui obișnuită.

Zgomotul îl trezi pe dragon, care deschise ochii și își înălță capul de pe coadă. Yorsh ajunsese lângă el sărind printre grămezi de găinaț, pene și resturi de oase descărnate de către bufnițe.

După minunatul zbor deasupra mării din ziua precedentă, se întorseseră în bibliotecă, dar perioada cât o abandonaseră fusese suficient de lungă pentru a o transforma într-un soi de adăpost al animalelor. Numai sala centrală, izolată de tot, închisă și înțesată de cărți, era curată încă și decentă, dar pe lângă cărțile din interior nu mai încăpea nici măcar un canar cât de mic, darămite ei doi.

Yorsh se pregăti calm. Dragonul îl urmărea. Somnoros, dar atent. Yorsh îi zâmbi: învățarea trebuie să fie o experiență veselă pentru școlar.

Nici o carte pe care o citise nu era destinată copiilor mici, dar o bună parte din textele de filosofie trata metodele de predare. Aproape două treimi recomandau loviturile de riglă peste degete ca mod de a ameliora procesul de învățare, în timp ce o treime se încredea în teoria jocului pentru a focaliza atenția elevului. Dragonii nu au degete, iar să lovească cu nuiua o făptură de două mii de livre și mai mult (și-apoi, ar fi avut curajul să-i facă rău lui Erbrow?), putea prezenta incompatibilități cu supraviețuirea însăși, prin urmare Yorsh se decise să aplice metodele blânde. Predarea trebuia să simuleze jocul.

Așeză pe jos păstäile: o păstaie de-o parte, două de cealaltă, apoi pe toate trei împreună și continuă astfel până la șase. Spera că putea predă vorbirea și matematica împreună.

— PĂSTAIE, spuse arătând spre păstaia izolată. Zâmbi și bătu din palme. PĂS-TA-IE. P-Ă-S-T-A-I-E.

Un alt zâmbet, săritură și bătaie din palme la fiecare literă.

Erbrow își ridicase capul și îl privea perplex. Perplex, dar interesat: funcționa!

— P-Ă-S-T-A-I-E, repetă Yorsh. P-Ă-S-T-A-I-E: o păstaie, două păstäi. Păstaie, păstäi. Una, două. O păstaie. Două păstäi. Mai multe păstäi.

O mică săritură, două sărituri mici, mai multe sărituri mici. Bătaie din palme, hohot de râs.

Ochii dragonului nu se dezlipeau de pe el. Din ce în ce mai uimit, dar și tot mai interesat. În mod sigur era metoda corectă.

— Păstaie, păstäi. Una, două. O păstaie, două păstäi. Pe, ă, es, te, a, i, e: păstaie!

Yorsh îi zâmbi radios, dând toate semnele unei mari bucurii.

— Ți s-a întâmplat în noaptea asta să te transformi într-un nerod sau într-un mic elf, sau erai deja așa, iar eu nu mi-am dat seama? îl întreabă politicos dragonul. Și, te rog, n-ar mai fi și altceva de mâncare în afară de păstäi aurii și mandarine roșii? Dacă le mai văd din nou, este posibil să vărs și podeaua aceasta este deja o latrină mizerabilă, așa cum este de mânjită acum.

9

În tratatul incomplet de dragonologie nu fuseseră scrise o groază de lucruri. Informațiile referitoare la copilăria dragonilor erau limitate, puține, incomplete și insuficiente ca frunzele iarna sau merele pe timp de foamete. Cu o răbdare de dragon, mare și încăpătoare, micuțul fu nevoit să-i explice totul de la capăt.

— Prin ou? Yorsh era uluit.

— Prin grosimea oului, îi confirmă dragonul cu răbdare.

Răbdarea dragonilor este amplă, ca și pășunile care se întind pe munți, în timp ce intelectul tânărului părea îngust precum cămăruțele unde se depozitează măturile. Dragonul se miră: păstra în memorie o carte în care se susținea categoric cât de inteligenți și pătrunzători sunt elfii.

— Altfel, după tine, de ce un dragon ar sta așa de mult timp așezat pe un ou?

— Ca să-l încălzească. La fel ca păsările, propuse Yorsh.

Comparația îl făcu să înghețe pe dragon, ca zăpada rece pe spate. Solzii de pe coadă i se ridicară. Ca păsările? Cum îndrăznește? Tatăl său și tatăl tatălui său ar fi spălat o asemenea ofensă cu sânge sau, dimpotrivă, cu foc. Puțin foc și puțin rozmarin. Foc, sare și puțin rozmarin. Părea un tinerel gustos. Nu, în mod absolut nu. Indiferent de câte prostii ar spune sau gândi, nu poți rumeni pe cel care te-a scos din ou, te-a învățat să zbori și l-a înveselit, încălzit și ajutat pe părintele tău în timp ce clocea. Dragonul suspină, apoi reîncepu să-i explice, cu voce domoală și calmă, ajungând într-adevăr la capătul a ceea ce-i mai rămânea din răbdare, infinită la dragoni precum frumusețea, modestia și geniul. Îi explică cum păsările sunt doar păsări, cu un creier, evident, de pușor. Chiar și vulturul: creier de găină. Privire feroce și prostie abisală. O pasăre își ține dosul pe un ou deoarece, fiind pasăre, adică de o prostie nevindecabilă, nu are un alt mod de a-l păstra cald. Ei erau dragoni. Dragoni. D-R-A-G-O-N-I. Îi era clar conceptul tânărului elf, sau trebuia să-i silabisească sărind în gheare? Bun, dacă problema era cum să încălzească oul, ei erau dragoni, DRAGONI, ar fi calculat temperatura necesară pentru timpul necesar și ar fi obținut-o prin combustie, refracție, folosirea vaporilor seismici sau altceva încă.

Dacă stau cu dosul pe ou în loc să mergă la plimbare să exploreze universul și să facă lumea mai bună prin simpla lor prezență, aceasta se întâmplă pentru că, în timpul cât cloceau, gândurile se transferau direct de la dragonul părinte la dragonul fiu. Ei nu gândeau cu șezutul. Faptul era că aparatul de reproducere la dragoni era în mod minunat unul intermediar între cel al păsărilor Fenix și al elfilor, găinilor, oamenilor, câinilor, pisicilor, canarilor, delfinilor, pinguinilor și rechinelor..., da, desigur, și al fluturilor, dacă Yorsh ar fi încetat să-l întrerupă în continuare, discursul ar fi decurs mai bine. Printre altele, oare nu dorea elful să-și asume sarcina de a-l învăța să vorbească? Exact: el putea deja să o facă, prin urmare se bucura de acest lucru în tăcere! Oare unde rămăsese? Ura să fie întrerupt. Este detestabil. DETESTABIL! îi spusese înainte faptul că dragonii sunt magnifici, opera desăvârșită a naturii, însăși esența creației? Nu și-ar fi dorit ca el să uite de acest lucru, fiind continuu oprit de frecvente și stupide întreruperi. Cine îl învățase să vorbească? Părintele său, normal, cine altcineva dacă nu el? „Minunăția sa părintele său”, dacă într-adevăr dorea să-l numească într-o manieră corectă,

învățase din memoria sa. Creierul dragonului părinte se concentrează asupra aceuia al nou-născutului și îi comunică toate cunoștințele și amintirile, astfel încât nou-născutul, abia ieșit din găoace și abia învățat să zboare, să fie deja, cum se spune, ei bine, exista doar un singur cuvânt: „perfect”.

El vorbea în mod diferit despre măreția sa, părintele său, ei bine: dacă Yorsh însuși dorea, putea să-l numească Erbrow cel Bătrân, dar îi părea limitativ, deoarece dragonii vorbesc aceeași limbă cu oamenii și limba oamenilor se modifică puțin de-a lungul generațiilor. Viața dragonilor este lungă. Atunci când clocește, adică atunci când este bătrân și obosit, dragonul se întoarce la întâia sa limbă, aceea pe care a învățat-o de mic, adică, în cazul lui Erbrow cel Bătrân, aceea vorbită în timpul celei de-a doua dinastii runice. El, Erbrow cel Tânăr, o vorbea pe aceea pe care el o folosisese ultima: limba curentă.

— De la început, reluă dragonul. Aparatul de reproducere al dragonului este unul intermediar între cel al păsărilor Fenix și cel al elfilor. Tu ai văzut vreodată o pasăre Fenix? Nu? Evident că nu, ultimele au trăit în intervalul dintre cea de-a treia dinastie runică și era medie, iar voi elfii, neînsemnați cum sunteți, nu asimilați cunoștințele strămoșilor voștri. Cu ajutorul focului, păsările Fenix își regenerau propria ființă, întotdeauna același individ. Focul era, pricepi, piatra lor filosofală, rețeta lor pentru tinerețea veșnică: atât timp cât cineva nu le frângea gâtul și le făcea frigărui, păsările Fenix erau nemuritoare. Din fericire, frigăruile erau bune, rozmarinul era abundent și le-am exterminat.

— Le-ați exterminat? Voi ați exterminat păsările Fenix? Care erau nemuritoare? Și voi ați... ați... exterminat...

Oare ce se întâmpla cu el acum, cu tânărul elf: nu-și mai amintea nici măcar cum se vorbește?

Yorsh rămăsese într-adevăr fără cuvinte. Părea că tocmai se scufundase în apă rece. Respira cu dificultate chiar! Tânărul făcu un pas înapoi, unul din picioarele-i goale alunecă pe un oscior pe jumătate descărnat de către bufnițe, iar el căzu cu dosul pe stratul de găinaț al diverselor păsări, ce acoperea podeaua.

Poate că elfii dobândeau inteligență pe măsură ce îmbătrâneau.

— Te simți bine? îl întreabă Erbrow.

— Voi ați exterminat... se bâlbâi elful din nou. Cum ați putut?

— Ei bine, nu a fost greu. Dragonul se emoționează amintindu-și: nu era o amintire a sa, o asimilase cu memoria părintească, dar era totuși ceva de-i lăsa gura apă: Câteva foi de dafin și puțină sare de mare. Se coace puțin, ca peștele.

— Trebuie să fi fost niște păsări minunate!

— Exact: și căpșunile sunt minunate și totuși le mâncăm. Păsările Fenix erau cel mai rușinos de obtuze, desăvârșit de neroade, lipsite în mod absolut de creier păsări care au existat vreodată în toată creația. Când cineva se naște total lipsit de minte în creier, nu se poate plânge dacă apoi se trezește

exterminat. Singurele lucruri pe care le avea în minte pasărea Fenix sunt penele cozii și încrețiturile de sub ochi. Numai cei care le-au cunoscut au cât de cât o idee. Să stai de vorbă cu o pasăre Fenix era o dezamăgire, ca și cum ai fi stat în mijlocul unei câmpii de iarbă uscată și flori ce nu au răsărit niciodată. Numai amintindu-mi, dezamăgirea îmi copleșește mintea. Exterminarea a fost numai un gest de milostivire, pentru că existența lor era pură suferință. Dispuse să ardă de vii ca să nu îmbătrânească! Nu se năștea o nouă pasăre Fenix, înțelegi: renăștea mereu același puiut cu mintea plină de prostii!

Dragonul suspină.

— La câini, pisici, canari, găini, elfi, mistreți, acum că mă gândesc chiar și la fluturi, în schimb, este diferit: există un tată și o mamă și aceștia se împreunează și au un fiu sau doi sau cinci, în cazul iepurilor chiar unsprezece sau cincisprezece, și acești fii nu sunt nici tatăl, nici mama: sunt o ființă nouă, cu nasul tatălui, ochii bunicii, degetul mare de la picior al mamei, măselele celeilalte bunici. Fiul este nou, unic și nerepetabil și pentru a-l educa se începe de la zero. De la elementele de comunicare scrisă și orală, la cum să facă pipi pe oliță și caca departe de casă, totul este rezultatul învățării. Mă urmărești? Apropo de excremente, băiețăș, ești conștient pe ce te-ai așezat?

Trebuie că se lovise la cap. De mic. De ceva foarte tare, tinerelul. Iar cineva scrisese că elfii sunt ființele cele mai înzestrate de pe tot globul!

Yorsh încuviință. Știa unde se așezase.

Se ridică plictisit și se îndreptă spre ieșirea din peșteră: la mică distanță se găsea o bălțică unde ar fi putut să se spele. Dragonul îl urmă.

Dacă pe de-o parte Yorsh se simțea ușurat, nesfârșit de ușurat, pe de altă parte avea o senzație stranie. Cum ar fi: pentru un motiv oarecare, însumând totul, și-ar fi dorit ca dragonul să fie iar un nou-născut. Plângăcios și catastrofic și să-l privească cu ochi adoratori.

Acum nu plângea și nu arunca flăcări, iar adorația lipsea cu desăvârșire.

Ceața cuprindea lumea. Orizontul se pierdea în pâclă. Apa bălții era rece, dar curată. Yorsh își scoase zdrențele roase, murdare și fetide și apoi se scufundă hotărât.

— Dragonul nu este însuși părintele, dar este o copie fidelă și absoarbe știința, cunoștințele și amintirea păsărilor Fenix rumenite prin coaja oului. Mama-natură nu încetează niciodată să ne surprindă cu geniul său, concluzionează dragonul cu un ton inspirat și emoționat. Fiind dragonul o creatură perfectă deja, nu ar avea sens să se modifice nimic, în timp ce sistemul vostru poartă cu sine mereu, în urmași diferiți, speranța, ei bine... mai devreme sau mai târziu..., a unei posibilități, cum să spun - dragonul îl privi pe elf cu bunătate, în timp ce își căuta cuvântul - ...de ameliorare, propuse el la final cu un surâs binevoitor.

Sigur, Yorsh ar fi trebuit să se bucure de adorație atât cât a durat. Acum că se gândea, era destinul vieții sale să-și dea seama de lucrurile bune după ce le pierdea.

Apa era într-adevăr rece. Își imaginează că era un pește. Răcoarea deveni plăcută. Apa îi alunecă deasupra mângâindu-l.

De-acum dragonul se pornise.

— Oul este depus, iar perioada de clocire începe la sfârșitul vieții dragonului, tocmai pentru ca dragonul să-și transfere toată cunoașterea, toată experiența, toate amintirile noii făpturi, adăugă el cu un ton plin de însuflețire. În timpul clocirii, dragonul folosește doar o mică parte din creier, cea occipitală, care este și cea mai... cum să spun...

— Toantă? propuse Yorsh - începuse într-adevăr să se sature.

— Înțelegi că pot să te ard ca pe un sturz, să te rumenesc ca pe o frigăruie, să te străfulger cu splendide flăcări? îl întrebă sever dragonul.

— N-ai face-o niciodată.

— Cum de poți fi sigur? Desigur nu-mi poți citi gândurile; nu de la distanța aceea, în orice caz!

— Dai din coada când te uiți la mine, răspunse șiret tânărul.

Dragonul se simți puțin rușinat. Se așeză pe coadă, astfel încât să-i împiedice orice mișcare.

— Găsesc detestabilă plăcerea ta de a folosi termeni atât de cruzi, îl informă el cu aroganță. Creierul occipital este cel mai... primitiv, în timp ce lobii superiori, frontal, parietal, medial și limbic sunt sediul curajului, cunoașterii, inteligenței, măreției și al... cum să spun?

— Insuportabilei înfumurări? propuse din nou Yorsh.

— Mândriei, îl corectă dragonul: al mândriei. Al superiorității și al conștiinței proprii superiorități.

De data aceasta dragonul era într-adevăr sever.

— Îți spuneam că dragonul folosește pentru a gândi, mânca, dormi și trăi doar creierul inferior, deoarece acela superior se află în mod constant în contact cu creierul noului dragon, pentru a-i comunica toată știința. Astfel încât, atunci când se naște, dragonul posedă deja întreaga memorie a părintelui și, o dată cu primul zbor, conectate fiind diversele părți ale creierului, dragonul este pregătit să fie...

— Să fie...?

— Perfect. Absolut perfect! Scuză-mă, dar când vorbesc despre propria noastră perfecțiune, ei bine, mă emoționez!

O lacrimă de emoție lunecă pe fața dragonului. Ajunsă la marginea buzei, se desprinsese, făcând un mic salt în gol și apoi făcând pleosc în apă, unde desenă o serie de cercuri concentrice.

Ar fi trebuit să și-l păstreze nou-născut.

Acum era curat. Yorsh ieși din apă. Vântul înghețat îi sufla pe pielea udă. Se cutremură. Strănută. Ochiul dragonului, pierduți în autocelebrarea propriei măreții, se aplecară spre el.

— Tremuri precum o frunză de toamnă, bătută de vântul rece, observă dragonul. Asta înseamnă că ți-e frig, concluzionează el triumfător și încântat de înțelepciunea proprie.

— Știam că n-am să reușesc să-ți ascund asta, confirmă Yorsh (ce tare detesta tonul acela!).

— Nu pot decât să-mi imaginez și să intuiesc, știi. Noi, dragonii, nu știm ce este frigul, continuă namila, mulțumit de sine și îngâmfat. Solzii sunt izolatori termici excepționali, ca să nu mai vorbim despre cele două aripi interioare, intrascapulare,

acoperite cu puf...

— Admirația îmi taie răsuflarea, replică elful tot mai sec și rece. Rece în toate sensurile. Trebuia să nu mai stea în aer liber și să încerce să se încălzească într-un fel în peștera înghețată și acoperită de găinațul de la zburătoare. Poate că dacă ardea excrementele s-ar mai fi încălzit puțin, dar nu era o perspectivă dintre cele mai plăcute. Dacă ar fi reușit măcar să-și contenească clănțănitul dinților...

Dragonul îl privi îndelung, apoi întinse aripile și cele două buzunare interioare enorme se deschiseră, calde și extrem de catifelate, ca un dublu marsupiu.

— Saltă deasupra, propuse el, și hai să zburăm.

— Să zburăm? Preț de câteva secunde, Yorsh fu încurcat: era așa de iritat, că uitase până și cât era de frumos să zboare. Frumos?! Minunat!

— Să zburăm, confirmă dragonul arătându-i cu ochii: își întinse încă puțin aripile, de părea o îmbrățișare. Aici o să te încălzești, îi aminti el.

— Să zburăm! confirmă Yorsh, sărind în mijlocul pufului cald și moale. De data aceasta către munți.

Se transformase brusc dintr-un insuportabil frate mai mic, într-un insuportabil frate mai mare, dar, per total, pentru anumite motive, cum ar fi de exemplu zborul, era mai bine acum decât atunci când de-abia se născuse! În timp ce se urca pe splendida crupă a dragonului, reluă conversația:

— Ascultă, fluturii...

— Iar fluturii?

— Ți-am mai spus: nu-i aveam decât pe ei, ca să-i privesc. Deci doream să te întreb: câinii, pisicile, canarii, găinile și elfii se reproduc ca fluturii, ai spus tu. Prin urmare, și eu m-am născut dintr-un ou? Chiar așa? După tine, l-a clocit mama sau bunica? Bunica, cu siguranță, având în vedere că mi-am pierdut mama așa de repede... Soția mea va cloci oul nostru, vreau să spun copilul nostru, sau pot s-o fac și eu?... Elfii clocesc precum dragonii și găinile sau lasă

oul pe undeva să se clocească singur, așa cum fac fluturii? Chiar și păienjenii! (Odată văzuse un păianjen care depunea ouă...)

Dragonului i se tăie răsuflarea. Horcăi.

— Îmi cer scuze, fiule, dar nici o persoană din cele întâlnite sau nici o carte dintre cele citite nu ți-a dezvăluit lucrurile lumești?

Yorsh realizează că unul dintre lucrurile pe care le detesta cel mai mult pe lume era să fie numit „fiule”.

— Bineînțeles că da! răspunse el sec. Bunica mi-a explicat bine *Decretul pentru protejarea elfilor* și *Legile speciale pentru elfi*, ca să nu mai vorbim despre cele douăsprezece cărți de drept și cele patruzeci și șase de istorie...

Dragonul izbucni într-un interminabil, insuportabil hohot de râs. Din când în când, reușea să-și contenească hohotele, apoi îi privea expresia feței și reîncepea. Insuportabil!

— Așază-te comod, fiule, spuse dragonul când se potoli din hohotit, îți voi explica vreo două lucruri cât mergem.

În mod sigur: un fel de frate mai mare.

10

Ziua era vineție. Ceața făcea lumea să pară indescifrabilă și magică, grație umbrelor marilor pini ce se succedau cu vârfurile lor luminoase.

Erbrow se ținți hotărât spre înalt. Îl întrebă pe tânăr care era planul și asta fu o întrebare interesantă, pentru că Yorsh fu constrâns să inventeze unul.

Urmau să meargă în căutarea lui Monser și a Sajrei, cei doi oameni care îl luaseră de pe drumuri, îl salvaseră, protejaseră și alinaseră. Și ca să mai caute și ceva haine. Nu, era mai bine să inverseze ordinea: întâi hainele, apoi oamenii. Nu era cazul să-și facă apariția în mijlocul lor golaș ca un fluture. Poate că nu se folosea cuvântul „fluture”: gol ca o omidă...

— Ca un vierme, sugerează dragonul.

Ca un vierme, exact. Urma să-și facă rost de haine, cu hainele urma să-i regăsească pe femeie și bărbat și apoi, cu ajutorul lor, și-ar fi găsit o soată, umană evident, care ar fi fost fericită să vină să locuiască cu el, toată viața, într-o peșteră bătută de vânturi, pe un vârf de munte altora de neatins, în afara unei ființe înaripate, ca să mănânce păstăi aurii alături de un dragon. Desigur că nu, nu avea nici un dubiu că orice copilă ar fi fost entuziasmată de o asemenea perspectivă, de ce ar fi trebuit să se îndoiască? Pentru a găsi niște haine, se gândise să treacă mai întâi prin satul Arstrid, ce se afla imediat după ce depășeau munții: urmărind râul, meandru după meandru, ar fi ajuns. Acolo lumea era amabilă și nu ura elfii. Nu era imposibil ca vânătorul și femeia să se fi stabilit acolo: era un loc bun, unde se putea locui. Problema era cum să facă

rost de haine. Ar fi trebuit să dea ceva în schimb, dar nu avea nimic și mai exista și problema că se târguia gol ca o omidă.

— Ca un vierme, îl corectă din nou dragonul.

Continuă discuția complexă, referitoare la cum ar putea să-și procure oricare tip de îmbrăcăminte. Yorsh se gândise la tratatul de astronomie multiplă, scris de Gervasio Astronomul, al patrulea rege din timpul celei de-a treia dinastii runice, din care aveau două copii: ar fi putut să dea una în schimbul hainelor... nu, nu-i trecuse prin minte că umanitatea jalnică și analfabetă ar fi considerat tratatul de astronomie multiplă al lui Gervasio Astronomul un bun de o valoare contestabilă... Puteau oricum să se uite la poze, în orice caz existau stampe puțin spus sublime în acel tratat... nu, nu-i trecuse prin minte că, atunci când cineva crăpa de frig și tot ceea ce avea de mâncare consta în mămligă și castane, simțul estetic devenea steril... și oricum ar sta lucrurile, să fure hainele nici măcar nu se discuta... era exclus, Erbrow să nu mai insiste, decât să fure mai degrabă s-ar fi plimbat de colo-colo gol ca o larvă... da, ei bine, vierme sau ce era...

În fine, ceața se împrăștie dedesubtul lor și își dădură seama că se aflau chiar deasupra Arstridului.

Yorshkrunsquarkljolnerstrink era preocupat că putea fi văzut gol ca un fluture sau ca o omidă, mda... un vierme, în timp ce dădea roată pe spatele unui dragon, dar realizează că preocupările sale erau în van: ceea ce mai rămânea din Arstrid era puțin, iar unicele ființe vii de acolo erau corbii.

Casele erau mai numeroase decât își amintea, dar erau înnegrite de foc, cu acoperișurile surpate. Ceea ce mai rămânea din ușile sparte scârțâia inutil pe cardane. Ceea ce înainte fusese o vie se reducea acum la câteva vițe sălbatice, care continuau să crească pe rămășițele de împletituri carbonizate. Merii fuseseră doborâți. O barcă fusese întoarsă cu fundul în sus și îngropată în plaja micuță, alături de carcasa putrezită a unei vaci și de oasele descarnate pe jumătate ale unor animale mai mici: poate oi sau câini. În mijlocul a ceea ce fusese piața minusculei așezări se afla oala concordiei, crăpată, înnegrită și de neutilizat.

Dragonul ateriză.

Yorsh se simțea ca atunci când îți moare un prieten. În tot timpul lungii sale șederi în peșteră, își imaginase neîntrerupt întoarcerea sa în lume, în lumea oamenilor, având în vedere că aceea a elfilor exista acum doar în cărțile de istorie, și, întotdeauna, visele sale începeau de acolo, din Arstrid. Ar fi ajuns acolo, ar fi cumpărat straie - dând în schimb o carte străveche și câteva păstăi aurii -, ar fi întrebat unde se aflau Sajra și Monser, locuitorii din Arstrid i-ar fi arătat, pentru că în mod sigur nu s-ar fi aflat prea departe. Era satul cel mai drăguț pe care-l întâlniseră și cel mai îndepărtat față de amenințătorii soldați din Daligar: cu siguranță prietenii săi se aflau acolo. El i-ar fi reîntâlnit pe Monser și Sajra, care i-ar fi spus: „Ah, dar cât ești de frumos, cât ai crescut, ce

fericiți suntem să te vedem." El le-ar fi spus: „Dar, desigur, și eu sunt fericit să vă văd, am venit să vă mulțumesc că mi-ați salvat viața când eram copil." Apoi el și-ar fi desfăcut desaga și le-ar fi arătat păstăile aurii, iar ei ar fi spus că erau minunate și apoi s-ar fi îmbrățișat...

Vocea dragonului îl făcu să tresară: se pierduse din nou în vise.

În toată viața lui, Erbrow văzuse o singură peșteră, câțiva munți, o pădure și marea, dar era totuși îndeajuns pentru a ști că locul unde se găseau atunci era puțin spus dezolant. Ba chiar înspăimântător. Din carcasa vacii ieșeau cete de viermi grași, albicioși și o miasmă pestilențială. Corbii zburau roată croncănind. Ceața se rări, suflată de o briză ușoară, ce făcu jumătatea de ușă să se trântască cu putere - în lumina mai vie spectacolul nu se amelioră deloc. Tânărul elf era palid. Dezolarea părea să-l cuprindă și să-l chinuie, ca atunci când îți moare cineva la care ții foarte mult. Dragonul scotoci prin diversele sale amintiri: acelea ale părintelui său și acelea ale părintelui de dinaintea acestuia, pentru a afla ce trebuia să facă pentru a consola pe cineva, dar nu exista nimic de genul acesta. Încercă să se gândească la ceea ce l-ar fi consolât pe el.

— Persoanele care au locuit aici nu sunt moarte, spuse el hotărât. Arată în jur: Sunt numai oase de vaci, oi și câini. Nici unul de om - nici de copii, nici de adulți. Au plecat. Sau au fost alungați. Sau poate au fost duși în altă parte... Îmi amintesc acest lucru: este unul din obiceiurile oamenilor, acela de a muta lumea dintr-un loc într-altul, iar dacă cineva spune: „Nu, mulțumesc, mie îmi plăcea aici", îl agață de un copac cu o sfoară pe care i-o petrec de gât și asta nu face bine la respirație.

Funcționa. Tânărul elf ieși imediat din starea lui de împietrire și disperare.

— Este adevărat! spuse el. Apoi făcu în fugă ocolul a ceea ce mai rămânea din colibe arse.

— Nu-i nimeni: nici viu, nici mort. Nu pot fi decât altundeva! Poate că au fugit sau poate că au fost... cum se spune? Mmmmda, deportați. Știi, e adevărat, este un obicei al oamenilor să depositeze pe cineva, au făcut așa și cu elfii, l-au dus în niște locuri oribile, Ținuturile Elfilor se numesc, și acolo au murit unul câte unul.

— Și din ce cauză?

— De foame, cred; mâncați de vii de păduchi.

— Dar elfii n-au puteri magice?

— Ei bine, au ceva puteri. Și ce?

— Dar nu ați putut să faceți ceva? Să-i ardeți pe agresori, să-i fulgerați, să-i trăsniți? Să-i îmbolnăviți de ciumă? De urticarie?

— Nu-i așa de simplu. Nu toți elfii au puteri *magice*. *Tatăl meu nu avea deloc. Cea mai mare parte dintre noi poate aprinde focuri minuscule și reînvia musculițe.*

— Să reînvie musculițele!? Dar ce fel de putere este asta?

— Depinde de unghiul de vedere: pentru mus- culiță este important. Tu simți în mintea ta cât este de fericită să fie din nou vie și te simți foarte bine.

Lăsând musculițele la o parte, nici un elf nu ar cauza nici un fel de boală și nici n-ar dori. Doar câțiva dintre noi, câteva cazuri rare, au puteri ce pot fi folosite în război, dar oamenilor le-a fost teamă că asta era o cunoaștere generală și așa s-au răzbunat pe toți. Neavând, în afara excepțiilor, puteri adevărate, elfii nu au reușit să evite deportarea și atunci când au realizat că în Ținuturile Elfilor îi aștepta moartea, din pricina lipsei de hrană, era deja prea târziu: erau puțini, într-o stare vrednică de plâns, întristați. Magia se îneacă în tristețe, știi? Când îi moare copilul, o mamă își pierde pentru totdeauna capacitatea de a mai face lucruri magice.

— Puteați folosi vechile arme: spade, săgeți, halebarde. Elfii au fost mari luptători, neîntrecuți arcași!

Yorsh rămase cufundat în gânduri. Nu știa ce să spună. Fuseseră războinici, desigur, dar asta se întâmplase înainte. Înainte de a învăța să citească durerea și bucuria în mintea unei persoane. Dacă fericirea unei musculițe de a fi reînviată este atât de mare, imaginează-ți cât de adâncă este groaza unui om pe care-l ucizi! Acest lucru trebuie să-i fi imobilizat. Și apoi erau puțini, neuniți. Suferiseră deja de persecuții în secolele trecute. Persecuții fatale. În ultimul timp îi mutau doar dintr-un loc într-altul sau, cel puțin, asta fusese impresia lor. Își puteau lua cărțile cu ei. Nu trebuie să li se fi părut așa de grav. Când își dăduseră seama de ceea ce se întâmpla, răul deja se întâmplase, erau într-atât de prinși... să se lupte nu ar fi folosit la nimic, numai la sporirea suferinței... și apoi mai era altceva și, cu cât se gândea mai mult, cu atât realiza cât era de important: toți doreau ca ei să moară...

— Și voi ați murit din politețe, în confruntările cu ei? Ca să nu-i dezamăgiți? Foarte politicos, într-adevăr.

Tonul dragonului friza din nou sarcasmul, dar de data aceasta Yorsh nu se simți ofensat.

Rămase pe gânduri, deoarece acum, când povestea cuiva, gândurile i se lămureau în minte. Vorbind despre asta, reușea să înțeleagă. Problema era: magia se îneacă în ură. Nu, așteaptă, gândul se îneacă în ură. Voința de a mai trăi, aceea de a mai lupta... când toți ți se pun în cale, este mai ușor să renunți, să te lași să luneci... nu, nu este calea cea mai ușoară, este singura ce poate fi parcursă... Vânătorul și femeia și-au riscat viața pentru a o salva pe a mea... asta înseamnă că ei... ei bine, da, țineau la mine; poate că țineau la mine în ciuda faptului că eram elf, nu pentru că eram elf, dar nu are importanță, pentru ei merita să-și riște viața pentru ca eu să trăiesc... Iată, da, când toți ți se pun în cale, este suficient să existe o singură persoană care să se lupte pentru tine, ca tu să-ți recuperezi forța, capacitatea de a lupta... Dacă această unică persoană nu există, ești mort și o dată cu tine și toți ai tăi...

Tânărul își scutură capul. Apoi îl aplecă. Briza se transformă în vânt. Jumătatea de ușă se trânti cu furie. Tânărul elf tresări. Dragonul spuse cu tandrețe:

— Imediat ce vei face rost de haine vom merge în căutarea locuitorilor acestui sat.

Yorsh se reînsufleți. Capul i se ridică. Încuviință.

— Aici nu mai este nimeni, adăugă dragonul. Poate că te-ai putea uita pur și simplu prin jur să vezi dacă nu găsești ceva cu care să te acoperi și care să-ți vină bine.

— N-ar fi un furt?

— Nu - tonul dragonului deveni blând -, sigur că nu. N-ar însemna decât că ai lua niște lucruri care acum nu mai folosesc nimănui.

Tânărul elf refăcu turul complet al satului. Totul era distrus și ars. În cea care fusese coliba cea mai mare găsi resturile unei bărcuțe de jucărie și o păpușă de cârpe, pe care le luă cu sine și care îi străpunseră inima cu o nouă împunsătură de tristețe. Ceva albicios se materializă prin ceață. Era un câine mare, foarte bătrân și istovit: stătuse până atunci ascuns în stufăriș, poate speriat de dragon, dar când Yorsh atinsese jucăriile reușise să se ridice pe labe și acum se târa înspre el, dând încet din coadă.

Una dintre pupile îi era albită de orbire, dar, puțin, simțul lui olfactiv încă mai funcționa.

— Fido! țipă Yorsh. Fido, Fido, Fido. Era câinele lor! Al lui Monser și al Sajrei, vreau să spun. Fido. Fido. Fido!

Îl recunoscuse și câinele. Yorsh îngenunchie pe pământ și-și trecu brațele în jurul gâtului acoperit de păr rar, cărunt și murdar. Câinele îi linse întreaga față. Când mâinile lui Yorsh atinseră fruntea câinelui, amintiri confuze îi pătrunseră conștiința: țipete, mirosuri puternice, foc, frică. Câinele își aminti de o lovitură cu copita primită de la un cal, care îl făcuse să șchioapete rău în timp ce satul ardea. Apoi mai erau alte amintiri, alte mirosuri: foamea, singurătatea, dorul, zilele petrecute disputându-și cu viermii carcasele vechi, cu speranța reîntoarcerii cuiva. Acum cineva se întorsese. Veghea lui se terminase. Consemnul lui luase sfârșit. Yorsh sosise, găsisese casa, într-un fel sau altul avea să pună din nou lucrurile la punct. Urmau să revină mirosurile dinainte, cele vechi: de mere uscate, de potârniche rumenite; mirosuri frumoase, de oameni care țin unul la altul. Yorsh revăzu pentru o clipă în memoria câinelui siluetele femeii și vânătorului și pentru un moment o umbră neclară și mică, a unei ființe mărunte care se jucase cu păpușa și cu bărcuța.

Se îmbrățișară îndelung. Yorsh stătea aplecat cuprinzându-l pe câine cu brațele în jurul toracelui. Elful percepu o osteneală nesfârșită; o singură dorință, acum că veghea se terminase: odihna. Simți cum respirația câinelui devenea tot mai lentă, până când se opri cu totul. Simți cum inima îi bate o dată, apoi încă o dată, mai slab, apoi, după un interval, încă o dată și în fine

bătu pentru ultima dată. Apoi nimic. Yorsh rămase îndelung nemișcat, cu brațele în jurul câinelui, simțind căldura ce se risipea și mușchii ce începeau să devină rigizi. Nu făcuse nimic pentru a-l reține, dar așteptă mult până să se desprindă din îmbrățișare. Acum nu mai avea nici un dubiu: Monser și Sajra trăiseră acolo, în sat, în casa unde găsisese jucăriile. Ceva groaznic trebuie să li se fi întâmplat: acum, mai mult ca niciodată, trebuia să-i caute.

Yorsh își desfăcu brațele din jurul câinelui, îi mai mângâie pentru ultima dată ochii și apoi îl înmor- mântă într-o groapă pe plajă, săpată rapid de Erbrow cu o lovitură de coadă. Reîncepură cu înfrigurare căutarea hainelor: acum, mai mult ca niciodată, trebuia să le folosească pentru a putea să străbată lumea oamenilor.

Yorsh era pe punctul de a renunța, când îl lovi norocul pe neașteptate: în coliba cea mai îndepărtată găsi un vechi cufăr, ascuns sub o bucată de scară, pe care pietrele treptelor îl protejaseră, permițându-i să reziste. Era un cufăr mic dintr-un lemn frumos de nuc. Încuietoarea din fier forjat, ce avea deasupra sculpturi florale, era închisă, dar dragonul rezolvă problema cu o lovitură cu ghearele. Înăuntru era un lung veșmânt alb, făcut din in adevărat și acoperit în întregime de broderii cu flori minuscule. Trebuie că se lucrase la el ani de zile. În jurul mânecilor și în partea inferioară a fustei se aflau chiar bucăți de stofă cu desene făcute din găurele, despre care dragonul a afirmat că se numeau dantelă. Pe partea superioară a corsajului era brodată litera M.

Yorsh se încurcă între numeroasele văluri ce se suprapuneau, dar în final reuși să o îmbrace. Cel puțin o problemă fusese rezolvată.

Dragonul părea să-și aducă aminte că, în lumea oamenilor, bărbații nu purtau niciodată, indiferent de motiv, haine albe cu găurele, broderii și dantelă și că femeile le îmbrăcau o singură zi în viață, cea în care se căsătoreau mai precis, dar nepărându-i-se important acest lucru, nu-i dădu atenție. Dragonii se nasc goi și goi rămân până la sfârșit. Complexele deprinderi vestimentare umane erau înmagazinate într-o oarecare măsură în diversele sale amintiri, dar ca o strălucire înșelătoare, nefolositoare, o tradiție ciudată și discutabilă: nimic pentru care să fi meritat să înceapă o discuție.

11

u că Robi chiar ar fi știut să citească.

Și nu era pentru că a ști să citești era interzis cu adevărat.

Tracarna și Stramazzo știau. Citeau cu un aer extrem de arogant, chiar cu o autentică insolență, după ce își umflaseră piepturile precum curcanii, rarele comunicate oficiale ce soseau din Daligar. Pentru toți cei care nu aveau

nimic de-a face cu Administrația, a citi era, cum să spunem, nerecomandabil (poate că ar fi mai corect să spunem imprudent): o competență suspectă.

În Arstrid, târgul în care se născuse Robi, oamenii știau să citească puțin și exista chiar și un soi de școală. Arstrid era un minunat târg situat în mijlocul variatelor soiuri de bunătați: de o parte se aflau păstrăvii din râu, de cealaltă merele din livadă, în mijloc se aflau grădinile în care creșteau și găini, iar în spate erau colinele pe care se aflau vacile, ceea ce însemna lapte, care apoi se transforma în unt.

Când nu era nevoie ca păstrăvii să fie pescuiți, ca merele să fie culese, ca vacile să fie mulse sau ca țarcurile să fie reparate, ceea ce înseamnă de două ori pe an, mai-marele satului strângea cu zarvă copiii și încerca, fără a avea vreo metodă, într-un mod incoerent și haotic, să-i învețe alfabetul, singurul lucru pe care-l știa. Lecțiile se desfășurau în râsetele elevilor și comicele grimase ale mai-marelui satului și se terminau în strigătele mamelor care veneau să-și recupereze progeniturile, pentru a le trimite să mulgă vacile sau să culeagă mere. Sau să afume păstrăvi. Sau să așeze strugurii la uscat pe rețele de nuielușe, ca să devină stafide de pus în pâinea cu miere ce se pregătea pentru sărbătoarea de iarnă.

Știința literelor îi fusese dezvăluită mai-marelui satului de către un personaj misterios și legendar, cu un nume care nu se putea pronunța, care trecuse prin Arstrid cu ani înainte de a se naște Robi și care le furnizase miticul ceaun de afumat.

În urma zăpăcitelor lecții, Robi păstrase în memorie cele patru litere ale numelui ei: ROBI.

R de la Roză: petalele trandafirilor se puteau cufunda în miere și se transformau în dulceață.

O de la Orânduirea cărnii de gâscă pentru a fi friptă: pe ultima o mâncaseră cu o zi înainte ca soldații din Daligar să-și facă apariția ca niște lupi înfometați, pretinzând de la ei tot ceea ce aveau și chiar ceea ce nu aveau, din cauza unei obscure taxe întârziate. Se întâmplase în timpul ultimei veri. În iarna următoare, satul fusese distrus, iar părinții ei arestați. Ba nu, s-o luăm în ordine, părinții ei au fost arestați și apoi satul a fost distrus, dar asta s-a întâmplat mai apoi, când ea se afla deja în Casa orfanilor: aflase pentru că îi povestise Tracarna. În timpul verii, veniseră soldații care cereau o mare cantitate de hrană pentru comitat și Guvernatorul administrator: grâu pe care ei nu-l aveau, un număr exorbitant de păstrăvi afumați, cât nu reușeau să strângă într-un an întreg. Mai-marele satului nu mai era: murise cu o iarnă înainte, cu puțin după nunta fiicei lui, astfel încât tatăl ei ținuse piept soldaților, spunându-le că niciodată comitatul Daligar nu le dăduse nimic și că ei cu nimic nu erau datori și adăugase că, în orice caz, se putea cere oamenilor o parte din ceea ce aveau, dar nu tot sau chiar mai mult decât au avut vreodată. Și în momentul acela unul dintre ei, unul dintre soldați, unul înalt, arogant, care

semăna cu o cucuvea, cu o barbă stufoasă, albă precum zăpada, privise bine fețele tatălui și mamei ei și îi recunoscuse: erau cei care însoțiseră elful. Protectorii teribilului elf care devastase Daligarul cu câțiva ani înainte. Robi nu credea: părinții ei nu putuseră proteja o ființă atât de dezgustătoare precum un elf. Trebuia să fie neadevărat.

B de la Bun de mâncat. Chiar și bun de băut, ca laptele sau mustul proaspăt.

I de la indigestie. Când Marsya, fiica mai-ma- relui satului, se îmbrăcase cu superba rochie de mireasă, făcută din văluri suprapuse, cu litera M brodată pe partea din față și gulerul din dantelă încrețită, mâncaseră atât de mult încât ea chiar a avut o indigestie. Robi a trebuit să renunțe la a treia porție de tort cu nuci: când își amintea, încă îi veneau lacrimi în ochi de părere de rău.

Fără să fi știut cele patru litere, dimineața aceea ar fi fost una ca toate celelalte, una dintre numeroasele dimineți puțin mai specială datorită sosirii trăsurii de la Daligar, cu obișnuita încărcătură de noi oaspeți iubiți pentru Casa orfanilor. Noii oaspeți iubiți erau doi băiețandri uscați și blonzi, în mod evident frați, amândoi cu urechile clăpăuge și pistrui pe față. Cei doi stăteau ghemuiți în mijlocul a diverse alimente, un ceaun cu mânere, pătat și murdar, dar întreg, care urma evident să-l substituie pe acela în care pregăteau eterna lor supă, găurit de nenumărate ori și de nenumărate ori reparat, acum inutilizabil. În jurul ceaunului se aflau numeroase coșuri de nuiete împletite, pe fiecare fiind scris câte ceva. Tracarna adora să citească și nu pierdea nici o ocazie de a etala acest lucru, în plus nu era oare culmea să pui cașul în același coș în care, în timpul transportului precedent, fusese o găscă vie: culoarea și mirosul cașului se schimbă și, pentru oricine nu apreciază găinațul de găscă, nu în mai bine.

Inima lui Robi tresări. Pe unul dintre coșuri erau trei dintre literele sale, iar una era scrisă de două ori.

Nu era nici o îndoială. UNT. Untul era în mod absolut bunul cel mai prețios: alb ca laptele, moale ca o mângâiere. Era ceea ce mama puneă pe mămligă în zilele de sărbătoare.

Untul era visul normalității, gustul abundenței. Cu unt erau făcuți - câteodată, nu mereu, doar atunci când lucrurile merseseră bine - biscuiții care erau mâncați cu ocazia solstițiului de iarnă, pentru a saluta, în ziua cea mai scurtă a anului, lumina care reîncepea să crească.

Robi nu reușea nici măcar să-și imagineze care ar fi putut fi pedeapsa pentru furtul untului. Depășea probabil posibilitățile de închipuire ale minții ei, din păcate nu și a minții Tracarnei. Sau poate că da? Când era pedepsit chiar și cel care pusese în gură o mură, poate că nici măcar nu-i trecea prin minte că ar avea cineva îndrăzneala de a pune mâinile pe bunul suprem, plăcerea absolută: untul.

Unul dintre cei doi copii, cel mai mic, începu să plângă. Robi primi ordinul să meargă și să-l facă să se dea jos din trăsura, dar, fiind îngrozitor de neghioabă și de neîndemânică, așa cum îi strigase apoi îndelung Tracarna, se ciocni de ceaunul cu mânere, care se răsturnă din trăsura cu un zgomot infernal. Când totul fu pus din nou la loc, untul dispăruse. Tracarna percheziționă totul și pe toți, pe Robi mai ales, dar coșulețul cu unt se volatilizase. În fine, unica explicație a fost aceea că se produsese o greșeală: poate că nici nu i-l trimiseseră cei din Daligar. Robi fu din nou percheziționată, oricum pălmuită încă o dată, dar în acel punct incidentul se încheie, pentru că nu mai era nimic altceva de făcut decât să fie închis.

Cei doi băiețandri noi se numeau Mertý și Montý. Când se lăsă seara și se găsiră în stâna murdară și dărpănată, cei doi nu mai aveau nici măcar lacrimi să plângă. Creschio și Moron împărțiseră mărul și mămăliga, iar copiii stăteau fiecare înfășurat în mantaua lui, încercând să facă în așa fel încât să le ajungă cina cât mai mult posibil. Robi îi privi îndelung pe toți: pe cei doi nou-veniți, pe Creschio și Moron, pe Cala și toți ceilalți. Apoi își privi vânătăile: acelea pe care le obținuse în după-amiaza aceea. Apoi îi privi din nou pe ceilalți și apoi din nou propriile vânătăi. Mertý și Montý reîncepură să plângă și Cala încercă să-i consoleze fără să reușească, iar Creschio și Moron le spuseră să înceteze, ceea ce nu dădu rezultate, ba dimpotrivă cei doi începură să plângă mai abitir. În fine Robi se sătură, se ridică și ieși înainte ca Creschio și Moron să îi poată bloca drumul, iar când se întoarse avea coșulețul cu unt în mâini.

— La dracu', spuse ea, doream să-l păstrez și *l-aș fi meritat! Priviți ce vânătăi... Trucul constă în distragerea atenției: când a căzut ceaunul, pentru un moment toți au privit în altă parte, iar eu am ascuns coșulețul sub trăsura. Dacă distrați atenția o clipă,*

poți face orice. E suficient să fii rapid și poți fura orice.

Aș putea fura coroana unui rege... Am recuperat untul atunci când nu se mai uita nimeni... Dar...

acum încetați cu plânsul... un deget de unt de fiecare... Îl puneți pe mămăligă... ca acasă... Dacă încerc să-l mănânc de una singură, durează prea mult și, mai devreme sau mai târziu, mă vor descoperi...

Se auzi o ovație.

Fu o adevărată sărbătoare.

Nu era ca acasă, dar, cel puțin pentru o seară, nu mai erau triști și nu le mai era foame. Până și Creschio și Moron fură prea surprinși, prea uimiți și prea fericiți pentru a mai agresa și pisălogi, amenința sau sechestra ca de obicei.

Plânsetele se întrerupseră. Iar cei doi nou-veniți, strânși unul într-altul, se calmară.

Robi explică o dată și încă o dată cum se fură. Făcu și câteva demonstrații. Apoi o întrebare cum de își dăduse seama că acolo era untul, iar ea le explică: litera B de la bun de mâncat, cei doi R de la Robi, litera O de la

Orânduit. Și poate că a fost mai bine decât atunci când explicase dinamica esențială a artei de a fura. Fapt era că toți, unii mai mult, alții mai puțin, consideraseră întotdeauna știința de a citi un fel de... cum să spunem?... de magie! O capacitate ce nu poate fi înțeleasă, inexplicabilă și dobândită, care împărțea lumea între cei ce știau, ființe superioare în orice caz, și cei care, precum ei, o ignorau și întotdeauna ar fi ignorat-o. Acum Robi, ghemuită pe pământul bătătorit pe care dormeau, continua să traseze cele patru litere, iar magia deveni posibilă. Robi cunoștea chiar și litera M, pentru că fusese brodată pe rochia de mireasă a fiicei mai-ma- relui satului ei, iar cei doi nou-sosiți încetaseră să mai plângă de un timp, în timp ce desenau cu degetul pe pământ cele două coline care formau prima literă a numelor lor. Robi își aduse aminte și litera A de la Arstrid și așa se făcură șase litere.

Toți le desenară îndelung, înainte de a se duce în fine la culcare, iar Robi avu impresia că acele șase semne desenate pe pământul bătătorit erau într-un fel importante, poate mai importante decât untul. De parcă din acel moment deveniseră cu toții mai puțin vrednici de milă.

Apoi stinseră lumânarea și adormiră.

Imediat ce Robi închise ochii, dedesubtul pleoapelor ei totul deveni verde, cu complicate arabescuri aurii.

12

Pentru a evita să murdărească partea de jos, Yorsh ridicase poalele fustei și le fixase în jurul taliei cu un fel de nod. Era îmbrăcămintea cea mai incomodă pe care o purtase vreodată. Până și zdrențele oribile „de elf”, din cânepă gălbuie, pe care le purtase la începutul vieții sale, care erau în același timp extrem de grele și de reci, erau mai confortabile decât acel nor fâlfâitor de in alb. Cu toate acestea, făcuse tot posibilul să nu o murdărească sau să o sfâșie, dormise chiar pe pervazul uneia dintre ferestre - a cărei ambră rămăsese intactă -, pe care îl ștersese cu grijă, folosind un pământuf improvizat, făcut din penele din coadă pierdute de numeroasele coțofene ce locuiau acum în mod stabil sub anticele boite.

Se trezi de dimineață cu o neliniște teribilă ce îi sfâșia inima, după o noapte plină de coșmaruri în care văzuse satul arzând și auzise țipete de ajutor, străbătând inutil întunericul. Nerăbdarea de a pleca creștea din clipă în clipă. Haina lui minunată nu se murdărise aproape deloc. Dragonul era afară, în aer liber. Tânărul elf se apropie și îl informă asupra fermei sale intenții de a pleca cât mai curând în căutarea femeii și a vânătorului. Apoi, cu calm și cu ajutorul lor, poate va reuși să-și caute o soață. Era puțin cam tânăr, de acord, dar elfii obișnuiesc să-și caute de foarte devreme pe aceea ce le va fi mireasă,

chiar dacă apoi urmau să aștepte ani până să se căsătorească. Și au o singură dragoste toată viața. Pentru totdeauna, dragostea fiind pentru ei un lucru mult prea înălțător ca să nu-i dedice toată viața. Deseori, în povestea elfilor există o jucărie cu care părinții se jucaseră împreună... pe când erau copii și cu care apoi urmau să se joace făpturile pe care ei le aduceau pe lume. În cazul său, era vorba de titirezul lui azuriu: copil fiind, tatăl său îl dăruise mamei sale, ca apoi să devină jucăria lui.

Yorsh era plin de îndoieli în privința modului în care trebuia să procedeze. Îl întrebă pe dragon dacă straiile sale se potriveau pentru a merge să-și caute o soață, iar dragonul îl liniști împăciuitor, spunându-i că oricine l-ar fi acceptat îmbrăcat astfel nu putea fi decât o bijuterie de toleranță și de minte deschisă.

După care dragonul își coborî din nou privirea și înfulecă mai departe aripile de pasăre rumenite.

— Ce faci? îl întrebă elful uimit.

— Îmi iau micul dejun, răspuse dragonul plin de încântare. Îi arată lunga frigăruie fabricată dintr-un trunchi întreg al unui brad tânăr, pe care zăcea ce mai rămăsese din carcassele unei duzini de coțofene, bufnițe și cocoși sălbatici. În felul acesta ți-am dat o mână de ajutor cu căsătoria. Am făcut jumătate din muncă pentru a-ți elibera locuința, iar doamna ta, când vei avea una, va fi mai liniștită. Eu am avut grijă de păsări; ție îți rămâne doar să cureți podeaua: ți-am înjumătățit munca.

Yorsh îl fixă palid, oripilat, înghețat. Mâncase coțofenele! Și bufnițele! Micile, splendidele bufnițe ce aveau aerul acela așa de stângaci feroce, acele preablânde coțofene! Făceau o zarvă infernală, într-adevăr, ca să nu mai amintim de acea incredibilă cantitate de găinaț pe care o produceau. De fapt erau insuportabile, dar asta nu dădea nimănui dreptul să le înfulece ca pe un șir de boabe de mazăre dintr-o păstaie.

— Cum ai putut? îl întrebă pe dragon după ce își recuperează puțin vocea.

— Cu rozmarin, răspuse senin dragonul. Este un tufiș imediat după ce treci de poartă.

Dragonul dădu din coadă, apoi începu să-și curețe dinții folosind drept scobitoare restul unui os din pulpa unui cocoș sălbatic.

— Bun, spuse el atunci, când plecăm?

— Noi? întrebă surprins Yorsh.

— Noi, confirmă senin dragonul.

Yorsh nu se aștepta la asta. Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Să meargă în lumea oamenilor cu un dragon după el? Cum? Nu era prea... pe scurt, ...prezentabil, obiectă el încurcat.

— Nu ești foarte prezentabil. Ești foarte frumos, aș îndrăzni să spun magnific, dar trebuie să trec neobservat printre oameni, care vor fi deja înspăimântați la gândul că sunt elf și asta fără a spori neîncrederea lor cu spaima provocată de un dragon.

Tânărul elf nu dorea să fie nepoliticos. Nu dorea să-l offenseze pe dragon, așa că-i zâmbi radios.

— Acum că știi să zbori, poți merge să... cum mi-ai spus odată? Să explorezi universul și să faci lumea mai bună.

— Să explorezi universul de unul singur nu are nici un haz, obiectă Erbrow candid. Vom fi atenți. Vom zbura noaptea, iar ziua voi sta ascuns în râpele și luminișurile pădurilor mai mari. Nu-ți face griji, vom reuși să nu fim descoperiți. Dacă ne descoperă, vom zbura imediat pe deasupra norilor. Atât drumul cât și scara ce se depărtează de bibliotecă sunt surpate, îți amintești? Le-am văzut din zbor. Și apoi, vezi, eu sunt dragon. Prezența mea pe acele tărâmură, ai încredere, va limita drastic numărul celor care te pot înjunghia, spânzura sau îți pot face rău.

În Daligar se afla și acea profeție ciudată, care vorbea despre el. Era un loc bun de unde puteau începe.

Profeția era destinul lui, gravat în marmură pentru a-i arăta calea. Nu avea nici mamă, nici tată. Toată familia lui erau un titirez de lemn și amintirea bunicii care îi spunea să plece și să nu se uite îndărăt niciodată, dar, pe de altă parte, în secolele trecute, existase cineva care îl știuse, care îl visase în timp ce căuta urma viitorului în orbitele constelațiilor îndepărtate.

Cineva care scrisese, sculptând în marmură, că el urma să fie ultimul și totodată că nu va fi. Că va avea o soție. Poate. Așa părea să-și amintească. Primele versuri erau clare:

CÂND APA VA POTOPI PĂMÂNTUL, SOARELE VA DISPĂREA, ÎNTUNERICUL ȘI GERUL SE VOR LĂSA. CÂND ULTIMUL DRAGON ȘI ULTIMUL ELF VOR SFĂRÂMA CERCUL, TRECUTUL ȘI VIITORUL SE VOR ÎNTÂLNI, SOARELE UNEI NOI VERI VA STRĂLUCI PE CER.

Și îl condamnau la un destin de cruntă singurătate. Ultimul este ultimul. Cel care este singur.

Continuarea totuși îi mai dădea o speranță.

Nu era sigur de continuare. Parcă era scris că el ar trebui să se unească cu o soată în al cărei nume se afla lumina dimineții și care pătrundea întunericul, o soată ce era...

...FIICA BĂRBATULUI ȘI A FEMEII CARE...

Care...?

Și apoi mai era ceva ciudat în tratatul de dragonologie, în care fusese scris ceva despre fii oamenilor și ai elfilor, care deveneau autori ai unor stranii povești despre prințese schimbate. Poate că oamenii și elfii se pot uni prin căsătorie. În mod evident o făcuseră deja și de la fii lor luau naștere romanele atât de îndrăgite de către dragonii ce cloceau. Poate că faptul de a fi ultimul elf nu îl condamna la singurătate.

Poate că el avea o cale și aceea era o cărare pavată cu flori, nu un bulevard întunecat.

Calea lui era scrisă în piatra orașului Daligar.

Avură o scurtă consfătuire cu privire la direcția în care trebuiau să meargă. Atât tatăl cât și strămoșul lui Erbrow fuseseră la Daligar, dar cert era că în timpul clocirii sensul orientării tindea să se piardă puțin, în ciuda expunerii istorice care rămânea impresionantă în memorie. Dragonul era capabil să menționeze numele, porecla, patronimul, anul nașterii și numărul fiilor tuturor pietrarilor care-i înălțaseră zidurile, dar, pur și simplu, nu știa unde se afla. Yorsh avea o hartă, dar era puțin cam simplistă și concisă: tot ceea ce reușiră să deducă fu că Daligar se afla la sud, ceea ce era puțin cam vag.

Deciseră să urmeze în zbor cursul râului: mai devreme sau mai târziu ar fi ajuns în oraș.

Apa strălucea în lumina lunii, ceea ce era o îndrumare satisfăcătoare chiar și pe timp de noapte, în momentul în care intuiau lumina în forma pătrată a ferestrelor unei colibe, coborau și zburau printre vârfurile zadelor. Existau mai multe feluri de întuneric: negrul cerului, acela mai închis al pădurilor de sub ei, ale căror vârfuli, atunci când coborau în zbor printre trunchiuri, erau mai negre decât negrul cerului unde străluceau stelele, și mai exista negrul și mai negru al pământului, unde panglica apei râului se depăna cu irizațiile sale argintate.

Dacă Erbrow zbura sus, nu era nevoie să urmeze toate meandrele: o tăiau de-a dreptul și astfel călătoria se scurta. Yorsh își amintea lungul și extenuantul marș pe care-l făcuse, copil fiind, pentru a putea acum face drumul înapoi. Extenuant era un mod de a spune: când se simțea obosit, Monser îl lua în brațe; dar lung, în mod sigur, fusese. Ajunseră la Daligar înainte de venirea zorilor. Zidurile înălțate din trunchiuri ascuțite ca ghimpii unui porc-spinos se ridicară întunecați, proiectându-și umbrele peste apa râului ce strălucea aurie în lumina dimineții. Orașul era și mai înțesat de turnuri, creneluri și ferestruici față de cum își amintea Yorsh.

Erbrow plană lin într-un luminiș acoperit de iarbă amestecată cu trifoi, ascuns de castani înalți. Profeția se afla scrisă în partea din sud, exact în latura opusă aceleia unde era poarta cea mare cu podul mobil. Planul era simplu: dragonul urma să rămână pitulat în umbră, prea puțin vizibil în lumina incertă și razantă a începutului de dimineață, în timp ce Yorsh s-ar fi furișat ascunzându-se în mulțime, după ce ar fi evitat gărzile de dinaintea podului mobil, gărzile podului mobil, gărzile de după podul mobil și cele care patrolau pe străzi. Ar fi ajuns, deci, la zidul meridional al vechiului palat de justiție și ar fi citit profeția.

Yorsh se apropie cu un aer nepăsător de podul mobil. Unul dintre vălurile complicatului său veșmânt alb, care îi acoperea capul ca o glugă, ascundea urechile ascuțite și părul mult prea deschis. Inima îi bătea să-i iasă din piept. Trecuseră ani de când trăia izolat într-o bibliotecă situată pe vârful unui munte inaccesibil, având drept singură companie un dragon. Deja, numai prezența

unui asemenea număr de oameni îl neliniștea. În plus, îi era teamă să nu fie atacat, spera să afle un indiciu asupra destinului său, iar amintirea lui Monser și a Sajrei îl copleșea de dor. Se afla la câțiva pași de poartă când într-un fel sau altul îl identificară. Toți încetară să mai facă orice făceau: cei care flecăreau tăcură, cei care traversau podul se opriră, cei doi vânzători, respectiv de mere și de varză, își întrerupseră imediat strigătele prin care făceau cunoscută valoarea mărfii și se întoarseră să-l privească. Cuvântul „elf nu se făcu auzit. Toți începură pur și simplu să se strâmbă de râs. Un grup de băiețandri zdrențăroși, conduși de un șef de bandă cu colosale urechi clăpăuge, apărură din senin și începu să-l batjocorească. Vorbeau toți în același timp, iar Yorsh nu reuși să înțeleagă nimic, dar din nou nu prinse cuvântul „elf. Dar atunci ce aveau cu el?

Zburară câteva pietre spre el, dar nu-l atinseră - concentrându-se asupra traiectoriei pietrei, Yorsh reușea să o devieze. După un prim moment de teamă, înțelese sistemul și începu să i se pară chiar distractiv. Un străjer al porții se sătură și, cu câteva strigăte răgușite, făcu să înceteze ploaia de pietre și să se lase puțină liniște. Era un bărbat înalt, slab, cu o barbă mare sură. Se întoarse spre Yorsh și-i făcu semn să-l urmeze: probabil pentru a căuta un superior și a-i cere părerea. Băiatul intră în oraș urmându-l pe bărbat: acesta îl proteja de eventualele atacuri. Orașul Daligar, lui, care fusese închis cu anii în spațiul limitat al bibliotecii, i se păru imens și, ca în copilărie, îl ului. Era plin de palate enorme, cu antice coloane și arcade mari care se întretaiau, divizând cerul în geometrii stranii. Multe dintre arcade erau frânate, boitele erau pe jumătate prăbușite. Câteva dintre anticele palate adăposteau lazarete și piețe mizerabile, unde dinaintea unor tarabe descleiate se aliniau cozi ordonate pentru a cumpăra niscaiva mere și puțină varză. Era o miasmă insuportabilă; enormi arbuști de iasomie se înălțau abundenți din zidurile prăbușite, mascând cu parfumul lor floral mirosul stătut. Yorsh se întreabă cum de puteau fi încă înfloriți la sfârșitul toamnei.

Recunoscă în oraș pavajul, fațadele caselor cu acoperișul ascuțit, vopsite în culori pastelate, cu transperante ce erau, în schimb, întotdeauna cu dungi vișinii și verzi, ce se alternau în diagonale, formând un desen în formă de romb atunci când erau închise. Acum, însă, totul era scorjit, iar la ferestre nu se mai vedeau mușcate, ca atunci când era copil. Trecură pe lângă o fântână, dominată de o sculptură din lemn reprezentând un urs cățărător, care acum nu mai avea cap, în timp ce apa curgea doar cât un firisor urât-mirositor. În fața lor se afla un zid foarte înalt, din pietre pătrate, care alternau cu cărămizi pe care creșteau minuscule ferigi și minuscule flori trandafirii. Era palatul Guvernatorului administrator, care se prelungea cu tribunalul sub care se aflau închisorile. Poate că Yorsh ajunsese în locul potrivit, în care putea căuta informații despre familia lui omenească.

Palatul se înălța peste oraș. Baza îi era un fel de poligon asimetric, a cărui formă exactă nu putea fi identificată. Nu avea turnuri: pur și simplu o parte era mai înaltă decât alta, dând întregului un aer strâmb și provizoriu, o cale de mijloc între ceva ce nu fusese terminat de construit și ceva ce începuse deja să se dărâme.

Contrar orașului Daligar pe care și-l amintea, acum nu se mai aflau găini în mijlocul străzii. Dintr-odată apărură una, ieșită la vedere printr-o ușă pe jumătate dărâmată. Era o găină foarte bătrână; se târa cu greu pe picioare, dar venea hotărâtă, îndreptându-se spre Yorsh, care o recunoscuse. O înviase cu treisprezece ani în urmă. Evident, acest curios destin - fusese resuscitată! - salvase găina de la a fi făcută tocăniță sau frigărui, dar legătura ce se stabilise între ei doi o împiedicase să moară. Acum nu mai putea. Îl simțise pe Yorsh: mintea ei se contopise cu cea a tânărului atunci când revenise la viață și acest lucru îi lega. Se târî până la el. Yorsh se aplecă și o luă în brațe: se priviră pentru ultima dată și, în sfârșit, găina se lăsă pradă morții. Băiatul simți cum o cuprinde pacea, cum i se oprește inima. Ridică ochii pentru a-i privi pe cei de față. Nu era singurul care știa povestea găinii și care o recunoscuse. Pe stradă, în afară de soldatul ce-l însoțea, se mai aflau patru bărbați, două cumetre, o fetișcană și veșnicul grupuleț de băiețandri zdrențăroși și scheletici, înarmați periculos cu praștii. Toți îl priveau. Cuvântul „elf” răsună tare și răspicat. Ploaia de pietre reîncepu, de data asta multiplicată. Imposibil de evitat toate traiectoriile...

Yorsh se întrebă pe unde putea să scape. Toate căile de scăpare erau blocate: nu rămânea decât zidul. Nu avu nevoie decât să-și imagineze o clipă că era o șopârlă, că se și afla sus, urmat de strigăte și pietre, învăluit în veșmântul lui ca un nor. De cealaltă parte se afla o grădină cu arbori imenși, fântâni arteziene și un lac unde se oglindeau lebede. Glicine enorme se rezemau de zid, iar trunchiurile lor noduroase îi înlesniră lui Yorsh coborârea. Florile abundau și îi lăsară impresia că se afla într-un fel de paradis, dar era un paradis ciudat, cam excesiv. Yorsh se întrebă din nou cum de era posibilă acea incredibilă explozie de flori în pragul iernii. Nu era vorba doar de glicine, dar și parfumul i se părea exagerat. Puțin mai departe de el, o copilă, și ea îmbrăcată în alb, se dădea în leagăn cântând un vechi cântec ce vorbea despre fete, băieți și noi iubiri. Ținându-se ascuns în umbra glicinelor, Yorsh se apropie: fata era înaltă, plăpândă, foarte frumoasă, cu pielea albă și mari ochi verzi. Purta o rochie de un alb ca neaua, cu desene aurii, părul blond îi era împletit în codițe care se încrucișau precum cusăturile gulerului înalt și rigid, având un ineluș de aur la fiecare întretăiere. Totul părea mai mult un tablou sau o reprezentare teatrală. Printre altele, fata îi părea puțin cam mare ca să-și petreacă timpul jucându-se și cântând într-un leagăn. Într-un final, amăgirea ambiguă a scenei se sfârșea: alături de fata din leagăn se afla o copiliță cu pielea închisă la

culoare, care, odată terminată melodia pe care cealaltă o cânta, prinse glas și curaj și îndrăzni să o roage ceva.

Urmă un fel de dramă, iar Yorsh reuși să prindă câteva frânturi din conversația care urmă. Subiectul era posibilitatea de a se da pe rând în leagăn. Se dovedi apoi un monolog, iar subiectul era imposibilitatea de a se da pe rând în leagăn, lucru care, după cât se părea, era un drept inalienabil și permanent al fetei blonde.

— ...Pentru că eu, înțelegi, sunt fiica Guvernatorului administrator, dar cum poți tu... fetiță nesuferită, fiică a... nimănui... insignifiantă și oarecare...

Micuța plânse disperată.

— Ești grasă, urâtă și proastă. Și ești o oarecare.

Oarecare. Tatăl meu, înțelegi, tatăl meu este cel care...

Ce găină insuportabilă. Dar câți ani să fi avut? Doi și jumătate și aceia de proastă-creștere? Și ce dorea să spună prin „oarecare”? Era o ofensă? Lăsând la o parte faptul că leagănele sunt pentru copii mici, iar domnișoara părea să aibă deja vârsta la care se putea căsători, alteța sa era o adevărată hienă. Yorsh fu tentat să sară în ajutorul fetei mai mici, dar avea și așa destule necazuri și nu era cazul să și le sporească.

Aceea era fiica Guvernatorului administrator? Un motiv în plus să nu fie descoperit în acea grădină. De cealaltă parte a zidului, strigătele în care se distingeau cuvântul „elf” continuau să răsună. Yorsh calculă că, dacă zidul de nord, cel pe care tocmai îl sărise, dădea în strada principală, cel de cealaltă parte, din sud, ar fi trebuit să dea înspre râu. Prea târziu: poarta fusese deschisă și zeci de soldați se precipitară înăuntru, în timp ce fata, scoțând strigăte puternice de spaimă, fugea spre un adăpost acoperit de trandafiri cățărători, ce se deschidea în capăt. Și trandafirii erau înfloriți. Yorsh se întrebă în momentul acela dacă fetița mai mică va putea să se dea în leagăn.

Problema era cum să traverseze grădina. Yorsh se cățara din nou pe zid și încercă să se deplaseze rămânând acolo sus, dar un picior i se prinse într-o creangă de glicină, iar el plonjă în locul de unde plecase, pe strada principală. Soldații se răriseră, se aflau acum în grădină, dar băiețandrii zdrențăroși se înmulțiseră. Ploaia de pietre reîncepu mai deasă. Tot mai numeroase, pietrele îl loveau pe Yorsh: fruntea începu să îi sângereze, neprihănitul său veșmânt se îmbibă de sânge. Încercă să alerge. Alergă așa cum o fac elfii: imaginându-și că este un vultur ce zboară în picaj, l-ar fi trebuit încă puțin pentru a scăpa de agresori, dar se împiedică de rochia spumoasă și căzu la pământ. Reuși să se ridice și să se îndrepte spre partea înaltă a orașului, unde colibele se ridicau una deasupra alteia, ca un furnicar gigantic, acoperit de capere și câteva rahitice vițe-de-vie, de care atârnavu câțiva ciorchini cu boabe zbârcite. Casele erau construite din pământ și coajă de copac, noroiul acoperea străzile întretăiate de rigole și băltoace ce se intersectau, formând o rețea neîntreruptă de apă murdară, ce reflecta albul norilor și cerul. Pe străzile pline de noroi,

copii abandonați se tăvăleau cu câini vagabonzi, disputându-și cotoare de varză și de mere. Nici unul dintre ei nu păru preocupat nici să-l înjure, nici să-l urmărească. Yorsh fugi pe ulicioare strâmte, atât de strâmte încât o persoană trecea cu dificultate, care urcau întretăindu-se cu scări strâmbe. Nici unul dintre mizerabilii locuitori pe care-i întâlnește - o bătrână cocoșată toată, un bărbat tânăr și șchiop, care avea nevoie de o amărâtă de cârjă, și o femeie cu un copil de mână - nu făcu vreun gest pentru a-l opri, ba dimpotrivă, se lipiră de ziduri pentru a nu-l stingheri, pentru ca apoi să se împiedice de soldați. Intui că era vorba de inviolabila solidaritate de care, în acele părți evident, se bucura oricine avusese probleme cu justiția Guvernatorului. Yorsh reuși să-și piardă urmăritorii și să se îndepărteze destul cât să ajungă într-un loc deschis, ce domina meandrele fluviului. De acolo îl putea vedea pe Erbrow. Și dragonul putea să-l vadă pe el.

Lumea se făcu verde. Strigătele trecură de la triumf la groază. Erbrow cel tânăr venise să-l salveze. Dragonul era deasupra lui. Se auzi un răget și o limbă de foc traversă aerul. Locul era suficient de mare pentru ca Erbrow să reușească să aterizeze; Yorsh îi săltă pe spate și apoi survolară orașul îngrozit până la poarta din sud. Yorsh recunoscuse poarta mare și scările; regăsi arcada cu profeția. Dragonul coborâse și se afla acum nici sus, nici jos și începuse să zboare în cercuri lente, pentru a-i da timp să citească. Profeția nu mai era: fusese înlăturată cu dalta. Mai rămâneau, pentru a înlătura orice dubiu, urmele dălții, ca niște cicatrici risipite-n piatră.

Unul dintre arcași își învinse spaima: așeză o săgeată în arc și trase. Erbrow tresări, iar din piept începu să-i curgă sânge. Yorsh înțelese de ce din rasa dragonilor nu mai rămăsese decât unul: partea anterioară, cea pe care dragonul o expunea lumii în timpul zborului, era complet lipsită de apărare, fiind acoperită de solzi mici, cu nimic mai rezistenți decât cei ai unei șopârle sau ai unui șarpe. Dragonul se înălță imediat în zbor.

Zburară drept spre Munții întunecați: survolară *din nou colinele cu vițe-de-vie și livezi pe care le survolaseră întâia dată și, de data asta, fără să mai aibă lumina în ochi, Yorsh reuși să distingă numeroase siluete mici, ce fugeau pe fondul verde. Nu chiar toate: alături de un țarc, două făpturi minuscule rămăseseră să-l privească, nemișcate acolo unde se aflau, urmărind cu privirea zborul lor prin soare. Apoi făcură virajul, iar dragonul plonjă în spatele piscurilor Munților întunecați: apăru vârful pe care se afla biblioteca lor, iar, în spate, marea.*

Rana lui Erbrow nu fusese nici gravă, nici adâncă; lui Yorsh îi fuseseră suficiente câteva clipe ca să o vindece: când dragonul se înălțase deasupra orașului Daligar, săgeata fusese deja scoasă, iar sângele încetase să mai curgă, înainte de a ajunge la bibliotecă, i se formase o cicatrice, care la puțin timp după ce ajunseseră dispăruse, lăsând în locul ei o piele absolut normală. În restul zilei, Erbrow, care se simțea foarte bine, își petrecu timpul pe piscurile munților înzăpeziți, vesel ca un cintezo, lunecând pe zăpadă și vânând cocoși sălbătici, pe care apoi îi fripse pe un foc în care trosneau conuri de pin și rozmarin.

În schimb, Yorsh stătu întins pe podeaua peșterii. Era complet lipsit de forță; avea amețeli și un tremur febril îl scutura. Energia necesară scoaterii săgeții și vindecării rănii lui Erbrow părea să-i fi ieșit din torace și acesta îi rămăsese profund dureros, de-ai fi spus că săgeata îl străpunsese chiar pe el.

Parcă pentru a înrăutăți lucrurile, simțea o deziluzie atroce pentru faptul că nu reușise încă să descopere unde s-ar fi putut afla Monser și Sajra, asta dacă mai erau în viață.

Yorsh își reveni doar spre seară, se târî afară până la lacul cu apă proaspătă, ca să bea. Veșmântul îi era plin de pete: de la noroiul cu care aruncaseră după el și cel ce rămăsese de la loviturile cu pietre, de la sângele ce i se scursese de pe frunte, plus câțiva stropi de la Erbrow, și mai cu seamă de la găinațul diferitelor păsări, în principal de la coțofene și bufnițe, ce se afla pe solul peșterii, unde, sfârșit, se târâse imediat ce se dăduse jos de pe spatele dragonului. Rămăseseră albe doar câteva minuscule fragmente de dantelă de lângă guler. Restul avea o culoare cărămizie, ce devenea pe alocuri rubinie, trecând prin nuanțe de maro, negru și cenușiu, incluzând chiar inconfundabilul verde deschis ca boabele de mazăre al găinațului de pițigoi.

A doua zi, Yorsh se simțea destul de bine și explorarea fu reluată. Deciseră să se întoarcă la Arstrid.

Plecară la apusul soarelui, pentru a fi mai puțin vizibili. Seara nu era chiar atât de senină, dar nici cețoasă. Zburară deasupra pădurilor de zadă, nemișcate ca niște statui în ultimele raze de lumină, și apoi deasupra acelor de castani, din care frunzele îngălbenite cădeau ca o ploaie lentă și ușoară, ce strălucea în lumina slabă a primelor stele.

Aripile dragonului băteau leneșe în timp ce coborau domol și începeau să zboare în cercuri mari deasupra șesului sătucului Arstrid. O lună minusculă răsări și străluci peste meandrele râului. Resturile carbonizate ale satului se conturară în toată dezolarea lor în lumina ce se reflecta între cer și apă. Un nor ascunse luna și lumea se prefăcu într-o mare de întuneric. Yorsh stătea încălzit și comod pe spatele dragonului. Era dezamăgit că nu reușise să găsească informații. Pornise să cucerească lumea și să-și salveze prietenii, ce păcat că nu avea nici cea mai vagă idee în ce direcție să o apuce.

Dragonul ateriză. Cei doi se consultară asupra a ceea ce era de făcut. Nu aveau nici o idee.

Norul se ridică. Luna străluci din nou. *Yorsh coborî privirea: pe jumătate ascuns în iarbă, ceva strălucea la picioarele sale. Se aplecă să-l ia: era o pietricică albă, în care se reflecta lumina lumii. Ridică privirea. Îndepărtă iarba cu mâinile. La un pas de prima se afla o a doua, apoi ceva mai încolo o a treia, apoi încă una. De sus nu se vedeau, dar, dacă mergeai în patru labe, pietricelele albe străluceau în lumina lunii.*

Yorsh arată urma dragonului.

— Ne-au lăsat o urmă, spuse el triumfător.

— Nouă? Dar nici măcar nu au habar de existența noastră pe lume!

— Ei bine, poate că nu ne-au lăsat o urmă nouă, dar au lăsat o urmă! spuse cu încăpățănare Yorsh.

— Dar cine să fi fost atât de slab la minte, încât să lase o dâră de pietre nu se știe cui? În ce scop?

— Pentru a regăsi drumul către casă. A fost un copil. Și eu am lăsat o dâră de pietre, când am plecat din locul în care era bunica, pentru a o putea regăsi. Ploaia le-a acoperit și au dispărut oricum după o jumătate de zi. Este un lucru pe care-l face un copil atunci când este constrâns să părăsească ceva și nu vrea asta. Lasă o urmă din pietricele, astfel încât să poată regăsi drumul și asta îl liniștește. Sau măcar poate visa că îl va regăsi. Când îți este teamă de orice, ai nevoie de un vis în plus pe lângă acela de a avea ceva de mâncare. Iar asta ne dezvăluie nouă drumul. Trebuie să-l urmărim pe jos. Pietricelele sunt prea mici ca să le putem vedea de sus.

— Ești sigur? Detest să merg pe jos. Dragonii nu merg. Nu le place să se plimbe. O pot face, desigur, dar însăși structura genunchilor și a metatarsienelor...

Luna strălucea. În fața lor se deschise o cărăruie, care apoi se lărgi într-o potecă de catări. Pietricelele se aflau în iarbă, de-a lungul drumului, pentru a nu se confunda cu pietrele ce se aflau în mijloc. Dar erau la datorie: toate la fel, toate rotunde,

toate strălucitor de albe. Copilul care le lăsase trebuie să le fi adunat de-a lungul a ani de explorări pe plajele râului: fuseseră strânse și păstrate ca un tezaur, pe care apoi l-a risipit de-a lungul drumului, în schimbul visului de a se putea întoarce.

Inițial, poteca de catări mergea în direcția opusă Munților întunecați, spre orașul Daligar, apoi devia spre est. Pietricelele începeau să se rarească, de parcă persoana ce le distribuia se decisese să le economisească. Erau din ce în ce mai puține și tot mai îndepărtate. Dragonul nu încetă o clipă să se plângă că îl dor labele din spate, ca să nu mai vorbim de spate, și să explice cum zborul era net superior mersului. Într-adevăr, pe cât de minunate erau aripile sale

atunci când se deschideau în zbor, pe atât modul în care mergea te ducea cu gândul la acela al unei găini monumentale.

Luna apuse și se iviră zorile. Mai găseau pietricele doar la rarele răscruci, când poteca de catări se bifurca, pentru a indica direcția corectă. Se aflau la câțiva pași după bifurcație, pe partea externă, astfel încât să nu fie nici o îndoială.

Soarele de dimineață străluci pe ultima pietricică, ce indica un drum îngust, noroi și pe jumătate blocat de tufișurile de mure ce creșteau pe el. După câțiva pași, drumul deveni noroi și nu se mai putu distinge. Nu mai erau deloc pietricele. Un teren mocirlos se deschise în fața lor. Nori de țânțari îi învăluiră. Soarele se înalță hotărât și, o dată cu lumina noii zile, se deșteptară și muștele.

Înaintară cu greu: pământul era îmbibat de apă.

În final, un fel de vale li se deschise înaintea, iar în capătul ei văzură, pe jumătate cufundată în noroi, o coșmelie făcută din măracini și noroi și, judecând după miros, din bălegar de vacă și capră. Nu avea ferestre. O deschizătură acoperită de o blană de oaie personifica ușa.

— Nu mai sunt pietricele, spuse Yorsh, și am ajuns undeva.

— Bine, replică dragonul, asta este o veste bună: labelle mele din spate sunt ca doi cârnați puși pe grătar, genunchii îmi scârțâie ca o legătură de lemne care se prăbușește într-o prăpastie, ca să nu-ți mai spun de spate. Stomacul îmi vâjâie precum vântul peste vârfurile pădurilor de zadă. Am putea să ne facem tabăra aici, să ne odihnim, să dormim și să ne refacem forțele. Sau mai bine: eu îmi fac tabăra aici, mă odihnesc, dorm și-mi refac forțele, tu te apropii și vezi despre ce este vorba.

Yorsh era istovit, dar nici o senzație de oboseală nu l-ar fi putut opri. Dragonul se ascunse în partea mai ridicată a minusculei văi, la adăpostul a doi stejari mari, reușind să pară parte din peisaj. Lunga plimbare nocturnă îl umpluse de praf și alte pete de noroi se adăugară în timp ce se lungea. Complicatele volute pe care solzii săi le formau pe spate alternând nuanțe diverse de verde făceau ca dragonul să fie și mai greu de distins de mlaștini.

Tânărul elf se îndreptă spre cocioabă. Din când în când, se întorcea să se asigure că dragonul nu era decât o pată ce nu se putea distinge în verziș. Când ajunse mai aproape de dărăpănătură, își dădu seama că, alături de ea, se afla o grațioasă construcție din piatră trandafirie și albă, cu arhitrave din granit, unde era sculptat un lung șir de găsculițe, fiecare cu o fundiță la gât și un buchețel de flori în cioc. Avea chiar și o ușă de lemn, pe care era pictat un lung șir de inimioare multicolore, ce dădea spre o căruie din care se ridica un norișor de fum și o îngrăditură de trestie, în interiorul căreia un mic cârd de găște ciugulea alături de niște găini. De cealaltă parte a țarcului, se afla un luminiș înconjurat de un gard de pari neomenos și mizerabil, presărat cu vechi lănci ruginite, bucăți de lemn ascuțite, tufișuri de mure și spini și două gherete

pentru arcași, care-l întretăiau. În luminiș, o scenă stranie se oferi privirii tânărului elf: un grup de copii murdari și îmbrăcați la fel, zdrențăroși și prăpădiți, săpa lungi șanțuri în pământul noroios.

14

Ceama puse stăpânire pe lume. Toți păreau să fi luat-o razna. Un dragon ce ducea un elf în spate apăruse în Daligar, unde exterminase toate păsările de curte din comitat. Mii și mii de găini moarte erau puse grămadă sub nori de muște, într-o miasmă de descompunere și putreziciune. Cel puțin așa se zvonea peste tot.

La Daligar Robi nu fusese niciodată, pentru că tatăl și mama ei evitaseră mereu să meargă acolo, dar Glamo, unul dintre copiii mai mari, unul înalt și slab, cu părul negru ce-i cădea pe față, venea chiar de acolo și el spunea că în Daligar nu mai rămăsese picior de găină, deoarece Guvernatorului administrator nu-i plăceau, pentru că îi făceau dezordine pe străzi.

Mai supraviețuia câte una în partea de sus a orașului, locul cel mai puțin recomandabil din comitat, unde până și soldații își făceau apariția rareori. Chiar și acolo însă, erau doar câteva găini, cam cât să le numeri pe degetele unui copil, dar nu într-atât încât să ridici o moviliță: dacă le puneai grămadă, nu umpleau un sac. Problema era că Glamo era cel mai mare scornitor de minciuni pe care-l întâlнисeră vreodată. Era fiul unor părinți vagabonzi, ce mergeau din piață în piață vânzând fleacuri, înainte ca frigul și tușea provocate de o iarnă mai rea decât altele să-i fi răpus și, ca toți vagabonzii, Glamo avea înfumurarea celui care știa singur totul, pentru că văzuse o groază de lucruri și pentru că își imagina că toți ceilalți sunt într-atât de proști încât să creadă tot ceea ce spunea.

El susținea că nu se mai afla decât o singură găină în viață în partea de jos a Daligarului, căreia nimeni nu îndrăznea să-i frângă gâtul, pentru că era o găină specială, magică, deja moartă și înviată.

Glamo fusese lovit de mai multe ori de persoane exasperate de prostiile lui, mai cu seamă de Creschio și de Moron, dar rezista neînfricat și povestea despre găina din Daligar, care fusese deja în împărăția morților și apoi se întorsese, asta când nu istorisea alte născociri și pălăvrăgeli, cum că în Daligar existau plante înflorite tot anul sau că, în Munții întunecați, întâlnise un trol care era tăietor de lemne împreună cu alți doi giganți, care îl ajutaseră pe tatăl lui să repare căruța. Tatăl lui le dăruise o jumătate de jambon drept recompensă, iar ei, înainte de a o mânca, o îngropaseră și apoi o dezgropaseră. Și pentru această povestioară Glam fusese altoit...

Chiar și considerându-l pe Glam nedemn de a fi crezut, istorioara despre grămezile de găini moarte nu avea prea mult sens. Chiar dacă într-adevăr dragonul le exterminase în masă, oare n-ar fi putut să le mănânce în loc să le lase să putrezescă? Sau să le dea lor. În Casa orfanilor, găinile ar fi fost mâncate chiar dacă ar fi avut viermi. Povestea aceea despre grămezile de găini exterminate care putrezeau împutând aerul părea să facă pereche cu aceea despre răpirea lui Iomir.

Tot după zvonurile care circulau în mod obișnuit, dragonul fusese înfruntat de gărzile de onoare ale Guvernatorului administrator, care, după o luptă curajoasă, l-au alungat șiroind de sânge și practic pe moarte, dar, în mod evident, dragonii ies din agonie mai repede decât li se vindecă bătăturile de la mâini copiilor, având în vedere că mai reușise să survoleze Casa orfanilor și apoi să plece să-și vadă de treburile lui, iute și puternic, înalt aproape cât norii.

Zvonurile zburau, se întorceau și deveneau mai înflorite. Unicul lucru cert era acela că munca sporise, mămăliga fusese redusă, iar când nu culegeau mere pentru a fi trimise la Daligar, săpau tranșee în noroi. Dormitorul avea să fie, în următoarea zi, închis cu o ușă adevărată și blocată cu o încuietoare. După ce biata Iomir fusese răpită de fiară, toți doreau să lucreze numai în doi, fiecare dintre cei doi fiind răspunzător pentru celălalt și apoi trebuind să răspundă în fața Tracarnei și a lui Stramazzo: din fericire, Robi era cu Cala. Dintre toate sarcinile oribile pe care Robi le îndeplinise, săparea tranșeelor era cea mai rea. Noroiul era moale. Luneca și răsaluneca și apoi aluneca din nou. Înăuntru se aflau viermi și un soi de omidă păroasă ce părea adormită, dar care, atunci când se trezea le făcea mușcături urâte, care apoi dureau cu orele.

Ideea săpatului tranșeelor fusese a lui Stramazzo, care pricepea din strategia militară cât din astronomie, adică un abisal nimic: numai unuia înzestrat cu decenii de obișnuința de a nu gândi îi putea veni în minte să înfrunte o făptură înaripată scufundați în noroi și neprotejați de nimic.

Când dragonul apăruse a doua oară, sărbătorirea victoriei fusese înlocuită de spaima cea mai neagră și totală. Stramazzo, care deja dăduse piept cu dragonul și îl pusese pe fugă lovindu-l cu coșul de struguri și care, prin urmare, avea experiență, fusese numit comandant pe teren, potrivit apărării zonelor „limitrofe”, ceea ce însemna apărarea a ceea ce se afla în afara zidurilor orașului Daligar. Rezultatul fusese o serie de tremurături isterice, care se alternau cu a nu știu câta povestire a alungării dragonului. Întâi au săpat tranșee în jurul mlaștinii, apoi le-au abandonat pentru a săpa sub vii, apoi au început să ridice o fortificație niciodată terminată, dar abandonată la puțin timp după ce o începuseră pentru a se întoarce la prima idee: tranșeele din jurul mlaștinii.

Robi se opri o clipă. Nu mai putea. O dureau brațele și avea bătăături în palme. În plus, îi era foame. Nu era nimic de furat când săpai șanțuri. Era obosită: într-adevăr nu mai putea.

Se spunea că dragonul fusese rănit. Poate murise. Poate că nu avea să se mai întoarcă. Poate că totul era pierdut. Poate că dragonul pe care-l văzuse și revăzuse nu era decât un vis nemilos. Poate că nu venea nimeni - nimeni nu avea să o salveze, nici pe ea, nici pe vreunul dintre ceilalți. Totul ar fi rămas la fel.

Dintr-odată, o imagine paradisiacă săgetă prin noroi, speranța îi renăscu și starea de spirit i se luminează: trecuse cel mai gras șoarece pe care Robi îl întâlnise vreodată. Cele două fete schimbă o privire: carne. Multă. Un șoarece întreg, din cei mari: un adevărat șobolan, o adevărată rozătoare...

Când sosise în Casa orfanilor, i se luaseră hainele, încălțărilor și marele șal de lână aspră, pe care o torsese mama ei, dar Robi reușise să salveze praștia, l-o făcuse tatăl ei: era o fâșie de piele care se lărgea la capăt pentru a adăposti piatra. Inspecție după inspecție, Robi o salvase păstrând-o cusută cu fire de paie în partea interioară a murdarei fuste de iută.

Tracarna și Stramazzo se aflau în cealaltă extremitate a lungii tranșee și, pe lângă asta, nici Robi, nici Cala nu se bucuraseră de „necesitatea fizică” permisă o dată pe zi fiecărui „copil lucrător”. Cele două fete o zbughiră în urmărirea șoarecelui, care din fericire se refugie în spatele tufișurilor de păducel și mure, care mărgineau luminișul dinaintea pădurii, loc în care Robi putu să scoată praștia, să ia o piatră și să tragă fără să o vadă cineva. Poc. O lovitură exactă și decisă. Șoarecele se prăbuși. Cele două copile se grăbiră înapoi la locul lor în șanțuri. Ziua continuă să treacă lentă și inexorabilă până la ora prânzului, când fiecare copil ce săpa urma să se așeze la rând pentru a primi cele șase castane și jumătatea de măr prevăzute pentru el din generozitatea comitatului Daligar.

Șoarecele era o hrană comunitară. Strugurii, murele, nucile, ouăle și merele puteau fi șterpelite pe cont propriu, fără a trebui să spui „mulțumesc” sau „bună ziua” nimănui. Dar un șoarece, pentru a deveni comestibil, trebuia jupuit și fript, două acțiuni care puteau fi făcute numai de către întreaga comunitate a „iubiților oaspeți” din Casa orfanilor. Schimbându-și ca din întâmplare locul de-a lungul șanțurilor, Robi reuși să se apropie de Creschio și Moron și să-i informeze despre pradă. Îi suspina inima că trebuia să o facă: asta însemna că băieții ar fi avut numai pentru ei doi jumătate de șoarece. Cealaltă jumătate ar fi fost *împărțită la toți, deoarece jupuirea și gătirea s-ar fi făcut în dormitor, folosindu-se de micuțul vas cu jăratice ce-l încălzea, și asta ar fi însemnat o bucățică mică de fiecare, dar o bucățică mică e mai bună decât nimic, fără a mai socoti că ar fi fost un fel de sărbătoare. Când se făcu ora distribuirii hranei, se duse doar Moron, în timp ce Creschio, cu Robi și Cala o șterseră înspre tufișurile de mure pentru a recupera prada. Luară cu ei sacul de castane, acum gol, astfel încât să ascundă înăuntru șoarecele și a-l strecura pe furis seara în dormitor. Un șoarece nu era considerat „furt” și nu erau*

prevăzute pedepse, dar ar fi fost oricum confiscat sub pretextul „sustragerii de la muncă”, fără a mai socoti acuzațiile de ingratitude și de barbarie.

— Cum ați putut? ar fi măcănit Tracarna. Cu toată hrana bună ce se mănâncă în Casa orfanilor:

abundentă și bine gătită!

— Sunt sălbatici! ar fi mormăit Stramazzo ieșind din tradiționala stare de catalepsie. Fii de sălbatici, cu obiceiuri sălbatice... din fericire, acum se află aici, iar noi, cum suntem inteligenți, îi putem învăța...

În lumină, șoarecele defunct nu mai era. Sau, pentru a fi mai exacti, de existat încă mai exista, dar în loc să fie unde și cum fusese lăsat, adică pe jos, mort, se afla în brațele unui individ ce se asemena cu un nor cu picioare păroase, deoarece purta o rochie de mireasă de o murdărie ce sfida incredibilul, cu tivul ridicat și legat în jurul taliei. Individul era foarte tânăr,

un băiat doar cu puțin mai mare decât ei. Robi se întrebă dacă, în cazul în care rochia ar fi fost mai puțin murdară, aspectul general ar fi fost mai puțin ridicol. Problema nu era cauzată atât de murdărie, cât de insuportabilul și inconfundabilul damf de găinaț pe care îl emana mizeria. Până și ei, care se adăposteau într-o veche stână pe jumătate dărăpănată și cărora nu li se prevedea să se spele decât atunci când era necesar să lucreze în ploaie, îl găseau insuportabil. Necunoscutul ținea șoarecele pe genunchi și în timp ce-l mângâia îi vorbea, de parcă ar fi fost o rudă sau un prieten drag. Șoarecele îl privea extaziat, în timp ce coada îi atârna și se mișca încetitor. În mod evident, Robi trebuie că doar îl doborâse la pământ și, la fel de evident, putoarea găinațului îi făcea bine șoarecelui. Cei doi se mai priviră un lung moment plin de tandrețe, apoi șoarecele se lăsă să lunece pe pământ și se îndepărtă leneș, pătrunzând în tufișurile de păducel. Nici măcar în cei doi ani de conviețuire cu Stramazzo, Robi nu asistase la o scenă încărcată de atâta stupiditate, în care un individ împopoțonat într-o rochie de mireasă murdară și puțind a găinaț să drăgălească un șoarece de parcă ar fi fost propriul lui copil.

Cala făcu un pas înapoi, înfricoșată de absurditatea scenei; Robi o liniști strângând-o rapid cu mâna de braț: era cu ea, nu trebuia să se teamă de nimic.

Străinul observă gestul și zâmbi.

Primul care își veni în fire fu Creschio:

— Fătucă proastă, mucoasă și cretină, nu știi nici măcar dacă ai omorât șoarecele sau nu, șuieră el plin de dispreț.

— Dar era mort, protestă Robi uluită: uimirea era unicul lucru echivalent umilirii pe care o simțea.

— Acum nu mai este, spuse blând necunoscutul.

Cala începu să plângă. De ore bune se tot gândea la friptura aceea de șoarece, visa momentul în care ar fi mușcat din bucățica ei de carne și toți ar fi spus că ea și Robi fuseseră nemaipomenite, două adevărate vânătorițe, și toți ar fi fost fericiți, iar carnea rumenită a șoarecelui ar fi făcut cranț între dinți...

— Robi îl omorâse, insistă Cala. L-am fi mâncat, adăugă ea neconsolată. Întreaga tristețe datorată ratării visului lor la infimul, mizerabilul ospăț îi frânse vocea. Robi tot nu-și găsea cuvintele.

— Nu poate fi mâncat nimic ce a gândit, o dojeni blând necunoscutul.

Afirmația era atât de trăsnită, încât cel puțin Cala încetă să mai plângă.

Necunoscutul se ridică în picioare fără să înceteze să zâmbească: era cel mai frumos băiat pe care Robi îl văzuse vreodată. Numai dacă ar fi fost mai puțin absolut neghiob și cu un miros mai puțin pestilențial! Și trebuie să fi avut ceva de mâncare: un individ care afișa un zâmbet într-atât de tâmp se asemena cu aceia care dacă au ceva de mâncare te lasă să le-o iei.

— Șoarecii gândesc? întrebă Creschio perplex.

Robi răspunse ridicându-și umerii cu un gest vag: dacă și Stramazzo gândea...

— Ce vrei să spui? întrebă din nou Creschio.

Robi ridică din umeri într-un gest încă și mai vag.

— După tine, acesta este un elf? mai întrebă Creschio coborându-și vocea: vălul căzuse de pe capul străinului, dezvăluind părul foarte deschis la culoare și urechile ascuțite.

— Nu, răspunse Robi convinsă.

— Cum de ești sigură?

— Elfii, poate în ceea ce privește ticăloșia, sunt ticăloși, dar ar trebui să fie și inteligenți, susură Robi drept răspuns.

Necunoscutul îi privi și surâse încă și mai mult, apoi se aplecă și spuse:

— Yorshkrunsquarkljolnerstrink.

— Sănătate, răspunse politicos Robi, așa cum o învățase întotdeauna mama ei să spună atunci când se strănută.

— Sănătate vouă, spuse străinul. Îmi puteți spune Yorsh, dacă doriți. Caut pe cineva care să fie din satul Arstrid.

Cala și Creschio o arătară amândoi pe Robi, cu brațul și degetul arătător întinse: unul cu stângul, iar celălalt cu dreptul, deoarece se aflau de-o parte și de alta a fetei.

Ochii străinului rămaseră fixați pe mânuța Calei, acolo unde degetul mare lipsea. O privi îndelung, apoi rosti propoziția stupidă:

— Nu ai degetul mare!

Cala își trase brațul și apoi își plecă privirea, umilită și rușinată. Buza inferioară începu să-i tremure și corpul i se cutremură în sughițuri tăcute. Robi îl privi pe străin cu ură: visa să fi fost îndeajuns de mare și de puternică încât să-i poată da câteva scatoalce.

Străinul se apropie de Cala și îi luă mâna stângă într-ale sale și o ținu așa îndelung, cu ochii pierduți în gol. Cala era înspăimântată, dar, în mod ciudat, nu se îndepărtă și nici nu încercă să-și tragă mâna. Rămase acolo, și ea cu ochii pierduți în albastrul ochilor străinului, care la rândul lor se pierdeau în gol.

Străinul începu să pălească, deveni livid și un tremur vag începu să-l clatine. Robi se întrebă dacă nu cumva era vorba de o maladie contagioasă și se apropie să o ia pe Cala. Nu fu nevoie: mâinile mari, lungi și fine ale străinului se deschiseră, iar mânuța murdară și mutilată a Calei fu din nou liberă. Yorsh se lăsă să cadă în genunchi în noroi, având în vedere că nu se mai putea ține pe picioare, și apoi emise cea de-a doua propoziție stupidă:

— Mâna ta se va recupera, știi? Adulții nu, dar copiii se pot vindeca.

Cala rămase să-l privească fascinată, iar Robi era din ce în ce mai furioasă: își dori și mai mult să fi fost îndeajuns de mare să-l ia la scatoalce; scatoalce și șuturi.

Străinul, care se afla încă în genunchi și găfâia, se întoarse din nou spre Robi.

— Știam eu că aici se află un copil din Arstrid, spuse el triumfător: unul care a lăsat o dâră de pietre, iar asta este un lucru pe care numai un copil îl poate face!

Copil? Creschio îi aruncă o privire lui Robi: inconfundabila privire pe care o ai când te uiți la handicapați, iar Robi simți că-l urăște pe străin din tot sufletul.

— Omagiile mele, doamna mea, te rog să-mi spui ceea ce s-a întâmplat cu veselul vostru târg și pentru care motiv te afli aici și ca să faci ce anume.

La auzul cuvintelor „doamna mea”, Robi se întorsese grăbită, gândindu-se că Tracarna se afla în spatele ei. Când fu sigură că nu era nimeni în spatele ei și, prin urmare, străinul i se adresase chiar ei, furia și frustrarea pe care le resimțea față de acel bufon - Yorsh spusese că se numea - care, după ce că îi spulberase speranța de a avea ceva la cină, venise să o persifleze și să o batjocorească, îi ajunseră la marginile limitatei ei răbdări. Se aplecă să ia o creangă și i-o arătă hotărâtă străinului:

— Sunt mai mică decât tine, dar lovesc mai tare, îl informă ea amenințătoare, și să nu mai îndrăznești să o atingi, adăugă ea arătând cu un gest al capului înspre Cala, fără să-și ia ochii de la el.

Străinul rămase însă acolo, simțindu-se foarte rău. Continua să tremure și să respire greu, fără să fie în stare să se ridice, iar Robi și bățul ei se ridicau deasupra...

— Iartă-mă, doamna mea. Dacă am încălcat uzanțele a fost fără voia mea!... Hmmm... Excel... nu? Imbecil... nu, nici măcar.

Expresia lui Robi deveni și mai amenințătoare; mâinile strânsesă și mai mult creanga. Străinul avu fața unuia care și-a amintit dintr-odată ceva, deschise un săculeț azuriu, de catifea brodată, pe care îl purta pe umăr, și scoase din el o bărcuță din lemn și o păpușă mică de cârpe, cu părul făcut din lână de oaie, vopsită cu coji de nucă, astfel încât să fie creț și negru ca al lui Robi.

— Sunt ale tale, nu-i așa? spuse străinul întinzându-i-le. Le-am găsit în Arstrid: ți le-am adus!

De data asta, privirea fugară pe care i-o aruncă Creschio fu într-adevăr plină de o milă batjocoritoare. Pe de-o parte, Robi își dori ca străinul să fi dispărut, să fi căzut în mlaștină, să se fi scufundat în noroi, să fi venit dragonul să-l ia, pe de alta privi bărcuța și păpușa cu o dorință feroce de a le putea atinge. I se conturază în minte imaginea tatălui ei, în timp ce sculpta dintr-o bucată de fag corpul bărcuței, și cea a mamei ei, care tăiase chiar din fusta proprie bucata de stofă pentru rochița păpușii. Era tot ceea ce îi mai rămăsese de la ei.

Întinse mâna și le luă fără să spună un cuvânt.

— Ce s-a întâmplat în Arstrid? întrebă străinul cu o voce blândă.

Robi rămăsese privindu-l îmbufnată, apoi, încet, coborî creanga.

— A fost distrus, spuse ea dintr-o răsuflare.

— De ce?

Robi rămase tăcută. Nu dorea să-și amintească. Nu dorea să vorbească.

— De ce? repetă străinul.

— E-go-ism, silabisi obosită Robi.

— Și ce înseamnă?

Robi rămase tăcută.

— Nu au plătit destule taxe, explică Creschio intervenind în conversație. Nu au dorit să plătească, explică el după aceea, cu un aer detașat de superioritate, accentuând tonul pe cuvântul „dorit”, imitând-o pe Tracarna.

— Nu puteau! protestă Robi, disperată. Era imposibil!

Străinul încuviință gânditor, apoi se adresă din nou lui Robi.

— Locuitorii sunt în viață?

Robi încuviință.

— Și unde sunt? reluă străinul.

— Au fugit în cealaltă parte a Munților Întunecați, dincolo de cascadă: acum locuiesc pe malul mării. Nu era un secret. Soldații știau. Nu plecaseră niciodată în urmărirea fugarilor, deoarece le era teamă de cascadă.

— Cunoști un bărbat numit Monser și o femeie numită Sajra? mai întrebă străinul.

Liniște.

— Cunoști un bărbat numit Monser și o femeie numită Sajra? repetă străinul.

Liniște. Robi simți cum încep să-i tremure buzele, iar ochii i se umplură de lacrimi. Strânse convulsiv bărcuța și păpușa: nici măcar Creschio nu îndrăzni să se strâmbe.

— Erau tatăl și mama mea, răspunse ea încet. Dacă respira adânc și vorbea lent, poate că reușea să nu înceapă să plângă.

— Erau? insistă străinul.

Nu, nu reuși, nici măcar vorbind lent și respirând îndelung. Robi începu să plângă.

— I-au spânzurat, spuse Creschio. Străinul deveni palid.

— De ce? întrebă el cu o voce frântă, atunci când reuși să și-o recapete, după o clipă lungă în care i se tăia respirația. De ce?

Liniște.

— Egoism, spuse Robi printre sughituri: nu reușea să se calmeze, și... Robi nu reuși să continue.

— ...și...?... oîncurajă străinul.

— Și apoi se spune că au protejat un elf, dar eu știu că nu este adevărat, nu poate fi...

Robi nu reuși să termine.

— Nuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu! țipă Yorsh. Nu, nu, nu, nu. Și-au dat viața, au murit, te-au lăsat orfană ca să mă salveze pe mine!

Străinul își acoperi fața cu mâinile. Stătea în genunchi pe pământ, cocârjat, tremurând mai puternic decât o frunză pe o creangă în bătaia vântului de iarnă. Creschio zâmbi triumfător.

— Ai văzut că e un elf?

Robi încetă să mai plângă. Își ridică din pământ capul și privi spre făptura ce-i plângea la picioare. Dar acela chiar era elf? Mai mult, Elful: cel pentru care... Era adevărat că părinții ei muriseră și o lăsaseră orfană pentru a-l salva pe el? Pe-asta? Ea era orfană din cauza lui? Nu mai avea nici tată, nici mamă din cauza lui? Nu se mai putea bucura de niște mere uscate și de frigăruile de potârniche și de un așternut cald și de lapte cu miere dimineața din cauza acestei ființe josnice, care tot ceea ce știa să facă era să-și bată joc de o ceată de copii înfometați și de o mânuță mutilată? Nu putea fi adevărat, nu era posibil. În sfârșit, după ce străinul pomenise de Arstrid, Robi recunoscuse rochia pe care el o purta: îngrozitor de murdară, era rochia de mireasă a fiicei mai-marelui satului! Și mama ei ajutase la brodarea literei M pe partea din față. Furia îi învinse durerea și o ușoară lovitură cu piciorul gol se abătu asupra lui Yorsh, care nici măcar nu o simți.

— Pleacă, țipă Robi. Nimic din ce-ai spus nu este adevărat. Pleacă de-aici! ea chiar îl scuipă, dar Yorsh rămase nemișcat: leșinase.

Robi nu avu timp să se gândească la ce să mai spună sau să facă: țipătul Tracarnei în spatele ei o făcu să înțeleagă că pauza se terminase de ceva timp și că răul nu avea sfârșit.

— El este elf, strigă Creschio, arătând spre silueta prăbușită la picioarele lor.

Cuvântul făcu din nou ecou și ricoșă înspre soldați. Zburară câteva săgeți: Robi, Cala și Creschio se aruncară la pământ și își acoperiră capetele cu mâinile. Yorsh rămase nemișcat: abia mai respira. Delușorul care se întrezărea în spatele Casei orfanilor se mișcă brusc: era un dragon ascuns în iarbă. Se afla

foarte aproape și era enorm. Vânzoleala fu generală, excluzându-i pe cei trei a căror vedere era împiedicată și care rămăseseră întinși pe pământ, cu mâinile pe cap, nedându-și seama de ceea ce se petrecea. Aflară însă atunci când un vânt cald și fetid îi învălui și, ridicând privirile, se găsiră față în față cu fălcile dragonului. Atunci când le fu, în fine, evident că vântul era respirația ce ieșea dintr-o gură unde colții erau lungi cât brațul.

Din fericire, dragonul nici măcar nu-i privise: încerca să găsească un mod de a-l lua pe Yorsh în bot, într-o prinsoare sigură și fără să-i facă rău.

— Robi! o chemă Cala.

— Ssst. Taci acum.

— Robi, am făcut pe mine.

— Nu-i grav, ba chiar a fost o idee bună, îi șopti Robi ca s-o liniștească, așa ești mai puțin bună de mâncat. Acum taci.

Dragonul nici măcar nu era interesat de ei. Continua să caute un mod de a-l transporta pe Yorsh. După câteva tentative de a-l prinde cu colții, se decise să încerce cu ghearele: cu cele de la laba stângă urma să-l țină de călcâie, iar cu cele de la laba dreaptă avea să-l țină de încheieturile mâinilor. Apoi dragonul își desfășură aripile enorme și se înalță lent în zbor.

Când fu sus pe cer, dar într-adevăr foarte sus, alte două săgeți zburară în improbabilă sa urmărire.

Robi rămăsese întinsă pe pământ, fără să știe ce să facă, până când mâinile Tracarnei o prinseră de umeri și o făcură să se ridice.

— Tu..., începu ea cu vocea gătuită de furie: tu... tu, pungașă mizerabilă, amica elfilor... da, așa este, amica elfilor... ca tatăl și mama ta, slavă Daligarului pentru faptul că i-a condamnat la moarte... pungași mizerabili... dar eu eram cu ochii pe tine, știi... știam eu, știi... tu ești cea care i-a atras spre noi... e vina ta, nu-i așa?...

Robi nu încercă nici măcar să protesteze. Știa că ar fi sporit doar mânia Tracarnei și furia cu care ar fi lovit-o cu cizmele. Încercă să se apere cum putea.

Se simțea așa de rău, încât palmele Tracarnei erau ultima dintre problemele ei. Mama și tatăl ei se condamnaseră singuri la moarte, iar pe ea o condamnaseră să fie nefericită, pentru un cretin jalnic.

Visul ce o însoțise de când viața și familia ei fuseseră distruse, un dragon cu un prinț îmbrăcat în alb, se îndeplinise și un pungaș de elf, îmbrăcat într-o rochie de mireasă îmbibată de găinaț și diverse lături, asupra cărora e mai bine să nu cercetăm, își făcuse apariția pentru a-i mânji cu ulterioare complicații existența-i și așa dezastruoasă.

Când Tracarna se calmă, Robi era deja acoperită de vânătași. Venise și Stramazzo și încerca să se decidă ce să facă. S-ar fi dus el însuși la Daligar pentru a cere întăririle necesare pentru a o transporta pe micuța vrăjitoare.

— ...Da, vrăjitoare, adaugă întors spre Robi, chiar vrăjitoare: astfel le numim pe prietenele elfilor...

I-ar fi luat o jumătate de zi. Pe de altă parte, nu-și putea risca prețioasa viață pentru a o însoți chiar el: dragonul și elful ar fi atacat din nou. În mod sigur ar fi atacat pentru a o elibera...

Ei bine, medită amar Robi: era pe punctul de a pleca la Daligar, spre o celulă de închisoare, după care probabil urma furca unei spânzurători, imediat ce avea să împlinească vârsta corespunzătoare, dacă nu cumva n-ar fi fost considerată îndeajuns de matură. Și a doua parte a visului era pe punctul de a se îndeplini: grație dragonului și a prințului, urma să părăsească pentru totdeauna Casa orfanilor.

Se lăsă dusă până la una dintre gherete, unde o puseră în lanțuri. Cei doi arcași făceau de gardă în așteptarea altor trupe. Robi se ghemui, își puse capul între coate, ținând strâns în mâini bărcuța și păpușa, lăsând doar timpul să lunece, în timp ce aceleași gânduri continuau să i se rotească în minte ca un stol de corbi înnebuniți.

Timpul trecu. Din când în când, ochii lui Robi se închideau de oboseală, dar nu se mai forma nici o imagine în afară de, câteodată, o micuță mână stângă cu cele cinci degete răsfirate. Stramazzo se întoarse: o întreagă garnizoană îl însoțea. Veniseră să o ia: îi scoaseră lanțurile și îi puseră altele mai ușoare, potrivite pentru călătorie. Apoi o scoaseră călare pe un asin: era pentru întâia dată când Robi călărea, dar era mult prea deznădăduită pentru a mai remarca acest lucru. Era o zi tristă și cețoasă, care pălea culorile toamnei.

Ceilalți orfani erau înșiruiți în tăcere în luminișul dinaintea vechii stâne. O mână se înalță în semn de salut și rămase întinsă în aer, cu toate cele cinci degete răsfirate. Tracarna lătră ceva, dar mânuța rămase încăpățânată în aer și, în sfârșit, Robi își dădu seama că nu era un salut: Cala îi arăta mânuța stângă, cu toate cele cinci degete perfecte ale ei.

Și degetul mare: cel care fusese retezat de secure cu doi ani înainte.

Robi privi apoi cele două mâini ale Calei, pe care aceasta le ridicase împreună: simți că nu mai avea aer, iar pentru o clipă privirea i se încetșoșă. În sfârșit înțelese: o făptură puternică și benefică, mai presus de imaginație, îi întretăiase drumul, iar ea nu făcuse decât să o lovească cu piciorul și să o scuie.

Continuă să o privească pe Cala atât cât fu vizibilă,

în timp ce asinul se îndepărta escortat de o trupă de soldați care ar fi fost îndeajuns să țină piept unei armate de troli.

T T orsh era disperat. Fusese o idee pros- tească, absolut neghioabă. I se făcea greață când se gândea cât fusese de nerod. De o prostie abisală, mondială, cosmică, titanică, ciclopică, epică, infinită, granitică, oceanică, vastă precum luna și printre altele imposibil de schimbat. Nevindecabilă. Ireparabilă.

— De acord, ai fost puțin cam prostuț, dar nu *este adevărat că nu există nici o speranță: numai moartea este așa, iar ieri nu a murit cu adevărat nimeni...*

Cuvintele dragonului se pierdură în vântul care sufla furios dinspre marea zbuciumată.

Yorsh se simțea încă prea slăbit pentru a face altceva în afară de a sta lungit, ghemuit, tremurând ca o frunză bătută de furtună, în timp ce o durere de nesuportat, ca lama unui cuțit înroșit în foc, îi străbătea degetele mari de la ambele mâini. Febra îl ardea: vântul înghețat era o alinare pentru pielea lui încinsă. Stătea pe iarba rece, cu mâinile scufundate în micuțul lac cu apa ca de gheață, care se strângea în urma zilelor ploioase printre rocile din fața peșterii.

Era evident că fata nu putea fi decât copilul lor, fiica lui Monser și a Sajrei: avea trăsăturile mamei ei, îmbinate în pielea închisă la culoare a tatălui; ar fi putut să-și dea seama și singur. Avea generozitatea și curajul tatălui și ale mamei ei. Nu încetase o clipă să o protejeze și să o liniștească pe fetița mai mică. Păcat că, la fel ca mama și tatăl ei, se grăbea să treacă prin toate stările de furie și asta pentru niște motive, printre altele, de neînțeles! Yorsh ar fi trebuit să-și dea seama și singur că fetița era disperată, malnutrită, mizeră, sleită de oboseală, și ar fi trebuit mai întâi să o protejeze și să o ducă într-un loc sigur, în loc să o abandoneze acolo unde era, după ce o pusese într-un pericol mortal.

Cert era că durerea celeilalte fetițe, a aceleia mai mici, care avea mânuța mutilată, îl lovise ca o piatră și nu-și dăduse imediat seama în ce ordine ar fi fost înțelept să facă lucrurile: întâi să ducă fetița într-un loc mai bun, apoi să-i închidă rănilor, să vindece plăgile și să-i consoleze deziluziile...

Dragonul încuviință cu convingere, în timp ce înfigea al treilea cocoș sălbatic într-o țepușă făcută dintr-o ramură de salcie și pe care o învârtea deasupra unui delicios foc de rozmarin și pin, astfel *încât aromele crengilor care ardeau să se amestece cu savoarea cărnii rumenite.*

— Cum poți mânca așa ceva? întrebă elful lamentându-se.

— Mușc cu colții anteriori și mestec cu cei posterolaterali, răspunse amabil dragonul. Să continuăm povestirea: de ce ai leșinat?

— Să refac degetul fetiței a fost oribil, ar fi trebuit să știu, ar fi trebuit să-mi amintesc cât a fost de dureros să-ți vindec rana și apoi să multiplic la infinit. Ar fi trebuit să prevăd că mă va scoate din luptă și să înțeleg că nu era momentul potrivit. Dar ceea ce a fost mai rău s-a întâmplat după aceea: să aflu că ei au murit din cauza mea... din cauza mea... Ochii lui Yorsh se pierdură în gol. Totul este atât de... atât de..., nu găsi el cuvântul.

— Stupid, ridicol și caraghios? propuse Erbrow cel tânăr, în timp ce se înfrupta din al patrulea cocoș sălbatic. Începuse chiar să râdă zeflemitor: mânia îl cuprinsese într-atât pe Yorsh, încât aproape că se simți mai bine.

— Dar cum de îndrăznești?... Cum poți?..., se bâlbâi elful, încercând să găsească niște cuvinte care să fie destul de dure cât să-l rănească pe dragon pe cât se simțea el de rănit. Fiară neroadă și inconștientă, fiu al uneia și mai stupide, mai iresponsabile, mai ramolite și mai amatoare de povești idioate. Cum de poți râde: fata aceea minunată este deznădăjduită și orfană pentru că... pentru că eu... pentru că ei... m-au salvat pe mine!

Dragonul nu se tulbură. Își înfipse dinții serafic în al cincilea cocoș sălbatic.

— Râd de tine, nu de ea. Acea fată minunată este orfană și deznădăjduită nu din vina ta, ci din cauza criminalilor care au pus ștreangul de gât părinților ei și, nefiind mulțumiți cu atât, au închis-o și într-un loc în comparație cu care o gaură de șarpe este ca o vacanță. Noi suntem responsabili de acțiunile noastre și numai de ale noastre. Marsio și Silla, sau cum naiba se numeau cei doi, au ales să te salveze și acela era dreptul lor. Printre altele, fără tine, poate că nu ar fi fost împreună niciodată, iar copila lor minunată nu ar fi existat. Dar subiectul nu este ăsta: îți amintești povestea piticilor din cea de-a doua dinastie runică? Întâi au fost persecutați pentru că aveau barbă, apoi pentru că nu mai aveau. Pur și simplu își doreau minele lor. Plecau expedițiile spre coastele orientale și aveau nevoie de argint pentru nave.

Dragonul se opri pentru a înghiți cel de-al șaselea cocoș sălbatic, apoi reluă:

— Cine domnește în Daligar are nevoie de supuși proști și mizerabili, iar cei doi nu aveau vocație nici pentru prostie, nici pentru sărăcie. Dacă nu ar fi fost din cauza ta, ar fi fost pentru orice altceva și ar fi fost nimiciți oricum. Mai degrabă gândește-te că le datorezi viața, prin urmare bucură-te de ea și folosește-o. Încetează să te mai smiorcăi precum un cocoș sălbatic căruia i-a căzut coada, îndreaptă-ți posteriorul și pune-l în mișcare pentru a veni în salvarea fetei - cum ai zis că se numește?

— Robi: cealaltă copilă a strigat-o Robi.

— Robi? Evident, oamenii au talent pentru numele care nu înseamnă absolut nimic. Le scapă conceptul că un nume este important. Care-i planul: cum facem să ne întoarcem să o luăm?

— Mergem noaptea. O noapte fără lună. O noapte ca asta.

Yorsh își dădu seama că puterile îi creșteau cu fiecă clipă. Nimic nu era pierdut. Dragonul avea dreptate.

— Ne întoarcem în noaptea asta. Plecăm acum, spuse el hotărât.

— Să-mi termin gustarea, suspină dragonul. Ajunsese la al șaptelea cocoș sălbatic: pe salcie erau douăzeci și unu. Se pare că niciodată nu poți mânca în liniște aici.

Yorsh înghiți pe nerăsuflăte câteva păstăi aurii și-și strânse din nou lucrurile: arcul și săgețile elfice, deoarece, Erbrow insistase, „nu se știe niciodată”, legendarul săculeț din catifea brodată, ce avea înăuntru cartea cu versurile mamei sale și titirezul de pe vremea când era copil, care fusese jucăria cu care se jucaseră părinții lui pe când erau copii, înaintea lui.

— Mi se pare un bagaj de bază: dacă ne atacă arcașii, poți în orice clipă să le citești poezii și să le dai să se joace cu titirezul, comentă Erbrow sarcastic.

Yorsh nu-i răspunse. Restul spațiului din săculeț fu umplut cu păstăi aurii, astfel încât una dintre problemele copiilor, foamea, să fie rezolvată rapid.

Veșmântul lui Yorsh încă putea a găinaț, chiar dacă noaptea petrecută în vânt și ploaie făcuse ca mirosul să fie mai puțin pestilențial și, în plus, Yorsh avea impresia, din ce în ce mai intensă, că nu era în regulă ceva cu modul acela de a se îmbrăca. Neavând nici o alternativă, se limită la o mică variație, înlătură stratul superficial al rochiei, acela pe care se aflau broderiile și micile desene făcute din găurele ce se numesc dantelă. Scoase mânecile bufante care îl incomodau și scurtă poalele până deasupra gleznelor, astfel încât să nu trebuiască să o poarte prinsă în brâu. Rezultatul fu un fel de tunică într-o nedefinită culoare cenușie și cu un miros aproape suportabil, care amintea puțin de veșmintele alchimiștilor și ale anticilor înțelepți.

Cu fiecare zi ce trecuse, dragonul devenise tot mai mare: acum avea aproape talia lui Erbrow cel Bătrân, iar aripile sale desfăcute erau mult mai întinse decât luminișul care găzduia stâncile cu micuțul lac. Îl luă pe tânăr între aripile sale și apoi se ridică stabil și sigur în vânt și furtună. În întunericul absolut al nopții, în care ploaia ridica ziduri de apă, pierdură orientarea, apoi se certară pentru a stabili care era direcția, apoi se pierdură din nou și, în fine, se certară din nou pentru a vedea a cui fusese vina că rătăciseră drumul. Pe la venirea zorilor, finalmente, se făcu lumină, iar palida umbră a colinelor se ridică umedă din întuneric - stâna pe jumătate dărăpănată, cu îngrozitorul ei gard, apăru la orizont. Yorsh era uscat, dar aripile lui Erbrow erau în întregime ude, că aproape că nu mai putea zbura. După ce aterizară în spatele păduricii care mărginea faimosul luminiș unde Yorsh se făcuse remarcat prin resuscitarea șoarecelui, cei doi se întrebară ce urmau să facă. Yorsh citise despre tactica și strategia militară și cu o abia-ascunsă mândrie începu să illustreze cele două planuri ale sale, cel principal și cel de rezervă. Ideea ar fi fost să pătrundă silențioși în vechea stână, cel mai... hmm... discret dintre cei doi, adică Yorsh, în timp ce Erbrow ar fi rămas în ariergardă, gata să intercepteze orice manevră înșelătoare și acoperind căile de scăpare...

În acel moment, găștele începură să fâlfâie din aripi. Într-un univers cenușiu, de noroi și ploaie, în interiorul îngrăditurii cotețului ce aparținea Tracarnei și lui Stramazzo, în fața frumoasei lor căsuțe din lemn și piatră, pe care se cățăra vița de vie, un cârd de patru găște își reflectau aripile lor albe ca neaua într-o mocirlă care le făcea să pară duble. Numai ce se apropie Yorsh că

Începură să scoată sunetele cele mai puternice pe care le auzise vreodată. Tânărul elf își aminti că anticii regi foloseau găștele drept paznici ai palatelor lor, împotriva intrușilor, hoților și invadatorilor și înțelese înțelepciunea acestui lucru. Tracarna și Stramazzo ieșiră în viteză în ogradă, evident în chiloți. Soldații ieșiră din gheretele lor, evident în armuri și cu arcurile întinse. Se priviră toți preț de câteva clipe, apoi dragonul ieși din starea de imobilitate: deschise botul și scoase un răget terifiant, însoțit de o prelungă limbă de foc, ce străbătu ploaia făcând-o să se evapore într-o fâșie deasă de ceață, în spatele căreia își pierdură toți urma: Tracarna în frunte, soldații incomodați de armurile lor fură pe locul doi, ultimul fu Stramazzo, care-și târa enormul posterior, acoperit de o delicată nuanță de verde ca bobul de mazăre.

Rămăseseră doar copiii, încă închiși în dormitorul soios.

— Care era planul de rezervă? se informă binecrescut dragonul.

Pentru lacăt fu suficient un gând de-l lui Yorsh (clac).

Ușa se deschise: o duzină de copilandri terorizați se îngrămădiseră într-un colț și-l priveau pe Yorsh, dar mai cu seamă umbra lui Erbrow de cealaltă parte a ușii.

— Am făcut pe mine, șopti plângând unul dintre copiii mai mici.

— Ei bine, a fost o idee bună, îl consolă Cala, așa ești mai puțin bun de mâncat.

— Eu mă numesc Yorsh, se prezentă elful. Se săturase să i se tot ureze sănătate și se hotărâse să se limiteze la diminutiv.

Copiii rămaseră îngrămădiți și înspăimântați. Smiorcăiala provocată de înfricoșare continuă, iar tonul îi deveni mai ascuțit.

— Fă ceva să-i liniștești, îi spuse elful dragonului.

Erbrow rămase uluit, se încurcă în timp ce căuta o idee în diversele sale memorii, apoi botul i se lăți într-o tentativă de zâmbet ce descoperi colții mediali inferiori și pe cei posterolaterali, iar văicăreala îngrijorată a copiilor urcă imediat cu câteva tonuri.

— Ceva mai bun! gemu Yorsh.

Zâmbetul deveni mai larg: se iviră și colții posteroinferiori, care, pe lângă faptul că erau mai lungi, erau și mai curbați. Cei mai mulți dintre copii se aruncară la pământ, rugându-se să nu fie mâncați.

— Ce prostie! Dragonii nu mănâncă niciodată oameni! spuse Yorsh exasperat. În momentul acela, își dădu seama că Robi lipsea. Trebuia să liniștească pe cineva în grabă, ca să poată afla ce se întâmplase cu Robi.

Zarva continuă sporită: gemetele erau urmate de rugăminți de milostivire. Acum îl rugau cu ardoare pe Erbrow să nu-i mănânce, iar pe el, teribilul elf, să nu-i ucidă în mânia sa.

Yorsh nu știa ce să mai facă. Tot ceea ce îi trecea prin minte - să țipe, să-și miște brațele, să aprindă micuța torță agățată la intrare - ar fi înspăimântat și mai mult copiii.

În sfârșit un răget acoperi hărmălaia și strălucirea unei alte limbi de foc lumină întunericul. O aromă de carne puțin friptă și puțin arsă umplu aerul. Se lăsa o liniște bruscă și totală.

— Cine vrea o bucățică de găscă friptă? Întrebă dragonul. O minunată găscă grasă, iar voi sunteți scheletici și murdari: dar ce credeți, că, având un coteț la dispoziție, m-aș putea coborî să jupoi grămezi de oase și de păduchi? Hei, voi doi, cei mai mari, spuse el întors spre Creschio și Moron, unul din voi să meargă să caute ceva rozmarin, iar celălalt o creangă de salcie sau de pin, ca să punem pe frigare restul păsărilor.

Nu apucă să termine: băiețandrii se îngrămădiră afară înspre îngrăditura de unde venea înconfundabilul miros al unei mâncări calde, în care-și puteau înfige dinții, pentru ca apoi să-și simtă stomacul umplându-se, alungându-le foamea, frica, dorul și tristețea ce se adăpostesc întotdeauna în burțile goale.

— Singurul lucru care poate învinge teama este foamea, îi explică dragonul expeditiv. Este valabil pentru câini, pisici, oameni, roșioare, dragoni și trol; nu cunosc îndeajuns de bine elfii pentru a emite judecăți în sensul acesta, în ceea ce-i privește.

Cala rămăsese. Se apropie de Yorsh, respiră profund, înghiți în sec și apoi rămase pe loc. Yorsh îngenunchie, astfel încât capul să-i fie la înălțimea fetei.

— Unde au dus-o pe Robi? Întrebă el cu o voce blândă.

Cala se liniști, înghiți în sec încă o dată, apoi reuși să vorbească:

— În Daligar, au dus-o în Daligar. I-am auzit pe Tracarna și Stramazzo când vorbeau. Au dus-o într-un loc numit „subteranele anticului palat”.

— Știu unde este, spuse Yorsh, am fost și eu acolo, copil fiind.

Cala înghiți în sec încă o dată.

— Au spus... au spus... cred c-or să-i facă rău... Tracarna a bătut-o... așa de mult...

— Să nu-ți fie teamă: acum plec să o iau de acolo. Să nu-ți fie teamă, totul va fi bine.

Yorsh îi repetă cuvintele de câteva ori: nu numai pentru a o liniști pe Cala, dar și pentru el însuși. Urma să fie totul bine, desigur.

Cala încuviință: ochii i se umplură de lacrimi, dar le reținu și nu plânse.

Yorsh se întoarse să plece. Era deja la ușă când Cala bolborosi ceva.

— Poftim? Întrebă el întorcându-se.

Cala ridică timid mâna stângă, cu degetele răsfirate, și respiră din nou adânc.

— Mulțumesc pentru mână, spuse ea - de data asta cuvintele se puteau înțelege.

În puținele clipe în care Yorsh întârziase cu Cala, Erbrow cel tânăr organizase deja copiii. Pe cei mai mici îi pusese la adăpost înăuntrul căsuței cu găsculițe și inimioare, pe care Tracarna și Stramazzo o lăsaseră cu ușa larg deschisă, cei mai mari îl ajutau pe el, în ciuda ploii, la alcătuirea unei gigantice

frigărui. În casa Tracarnei și a lui Stramazzo, copiii găsiseră pâine adevărată, făcută din grâu adevărat, și un lichid galben, cu un miros deosebit, pe care o numeau bere. De peste tot zburau pene de găscă și de găină, iar Yorsh privi cu groază bieteile creaturi cărora urma să li se frângă gâtul.

— Vrea cineva câteva păstăi aurii? întrebă el.

Nici măcar nu-i răspunseră.

— E adevărat că uneori mâncați oameni? se informă unul dintre copiii cei mai mici.

— Numai în mod excepțional, răspunse dragonul cu un aer de superioritate. Gustul lor nu este printre cele mai bune, iar încălțările pot fi o eventuală complicație...

— Ai putea să-l mănânci pe Stramazzo? întrebă micuțul plin de speranță.

— E acela cu fundul mare, verde deschis, de culoarea mazării? se informă dragonul vag interesat.

— Dragonii nu mai mănâncă oameni. Dragonii nu mănâncă niciodată oameni. NICIODATĂ, țipă Yorsh, care începea să fie într-adevăr exasperat.

Nu reuși să obțină decât o clipă de tăcere.

— Mă duc la Daligar să o iau înapoi pe Robi, îi spuse el dragonului.

— Daligar este locul acela drăguț, unde soldații trag cu săgeți? Ți displace dacă rămân aici să apăr copiii? Se pot ivi pericole. Nu știu... n-aș vrea să fie atacați de găște..., dragonul deveni evaziv.

Yorsh medită asupra acestui lucru.

— Da, este o idee bună: rămâi aici și apără copiii. S-ar putea întoarce soldații sau cei doi oameni adulți oribili, cărora le erau, să zicem, încredințați. Se adresează copiilor: Când mă întorc, cine va vrea va putea să ne urmeze până la mare, de cealaltă parte a Munților Întunecați.

Nu se gândise încă la acest lucru, dar, finalmente, știa ce trebuia să facă: să o ia pe Robi și apoi să-i ducă pe toți în siguranță la mare.

— Pe malul mării se află scoici, care poate gândesc și scriu poezii, dar pot fi și mâncate, spuse citându-l pe Monser, vânătorul, și nu era doar o afirmație, ci un gând rostit cu voce tare.

Cala începu să râdă:

— Așa spunea și Robi: ei îi spusese tatăl ei.

— Gata. Cât îmi ia de aici până la Daligar? O zi de mers?

— Dacă mergi pe jos, cred că da, răspunse Cala, dar avem un cal. Ultima dată când Stramazzo s-a dus la Daligar, s-a întors pe un cal: acum e legat sub streășina din cealaltă parte a casei.

— Deci voi lua calul și este mai bine să mă grăbesc, înainte ca și acesta să sfârșească aromat cu rozmarin, spuse Yorsh aruncând o ultimă privire dragonului și trupei de copii înfometați. Acum du-te și tu să... ei bine... să-ți mănânci bucățița de carne.

— Chiar dacă a gândit?

Yorsh înghiți rapid pentru a diminua senzația de greață pe care i-o dădea mirosul cărnii pe foc. Privi obrajii supti ai copilei, cearcănele mari și gambele scheletice și se gândi că găștele și găinile s-ar fi transformat în forță, sânge și mușchi.

— Da, spuse el cu convingere, chiar dacă a gândit.

Cala îi zâmbi și se îndepărtă fericită în fugă.

Yorsh se duse să ia calul: era un minunat murg cu ochii mari, de culoarea alunelor. Yorsh îi puse o mână pe frunte și simți blana catifelată sub ea, în timp ce o serie de senzații îi treceau prin minte: dorul mamei de pe vremea când era mânz, spaima de șa și harnașamente, resentimentul față de interminabilul drum de întoarcere din Daligar, sub fundul mare și cravașa acelui groaznic individ, o mare dorință de a-l lovi cu copitele.

— De acord, îi șopti, nu-ți voi pune șa și nici harnașamente: noi, elfii, nu avem nevoie de ele.

Calul îl privi în ochi și înțelese: ceea ce se afla în mintea elfului, se afla și într-a sa. Yorsh îi săltă pe crupă, iar calul plecă imediat: era ca și cum ar fi fost una cu forța și rapiditatea lui; cea mai frumoasă senzație pe care o încercase vreodată, în afară de zborul pe Erbrow.

În lumina proaspătă a dimineții, era ușor să te orientezi. Înainte de venirea după-amiezii, zidurile amenințătoare ale Daligarului erau în bătaia privirii.

15

Închisoarea era mult mai rece decât Casa orfanilor: asta pentru că era din piatră și apoi nu mai erau și ceilalți copii, având în vedere că, respirând cu toții într-un loc mic, acesta se încălzea, în schimb, era mai uscat, paiele pentru dormit erau mai bune și îți dădeau și ceva mai mult de mâncare. Și nici nu aveai vreo muncă de făcut. Dacă nu ar fi existat cuvântul „spânzurătoare”, care răsună permanent, ar fi putut fi chiar un soi de vacanță.

Fusese închisă acolo încă din prima seară: cu puțin după ce ajunsese, începuse să bată un vânt înghețat și să cadă o ploaie răpăitoare, care nu dădeau vreun semn că s-ar fi potolit. Robi se întrebă dacă vremea aceea urâtă nu l-ar fi împiedicat pe prinț să ajungă sau dacă ar fi venit oricum; acum știa că prințul și dragonul nu erau o fantasmă: existau. Dragonul era imens, iar prințul era elful căruia, în copilărie, părinții ei îi salvaseră viața! Prințul o căuta. Se întrebă de care putere s-ar fi folosit pentru a ajunge la ea: poate că ar fi făcut să se surpe zidurile suflând într-o trâmbiță sau poate ar fi trecut prin ziduri ca un spirit sau ar fi zburat până acolo călare pe dragon și ar fi dărâmat acoperișul cu lovituri de pietre. Sau...

Visurile ei erau adevărate. De când imaginile începuseră să se formeze în spatele pleoapelor ei, Robi se întrebase dacă aveau vreun sens, dacă nu erau doar o neînțeleaptă și consolatoare nebunie: un lucru inofensiv pentru a-i umple viața distrusă, alcătuită din frig, dor și foame. Acum știa că visul prindea viață: nu întocmai cum visase ea, dar se întâmpla. Prințul exista și avea un dragon, contrar teoriei precedente cum că dragonii pieriseră și prinții așijderea.

Prințul exista și era bun, poate puțin mai greu de înțeles, dar fără nici un dubiu era o persoană curajoasă și-i iubise mult pe tatăl și pe mama ei. Faptul că avea o datorie din recunoștință față de familia ei creștea probabilitatea ca, ei bine, de fapt, chiar dacă ea îl lovise cu picioarele și îl și scuipase, să nu-i poarte pică.

Cei doi soldați ai închisorii intrară: Meliloto, mic și plăpând, și Palladio, mare, gras, cu fața roșie, aflat în eterna căutare a unei jumătăți de pintă de bere. Erau doi bărbați de vârstă mijlocie, probabil capi de familie, care nu se purtaseră chiar așa de rău cu ea, dimpotrivă hotărât chiar binevoitor, în mod sigur mai amabil decât Tracarna și Stramazzo. Îl lăsaseră chiar și păpușa și bărcuța și-i făcuseră rost de un fel de pătură, pentru a se înveli noaptea.

Acum erau înfricoșați și agitați: Guvernatorul administrator în persoană cobora în subterane pentru a sta de vorbă cu ea. Era un eveniment absolut extraordinar: nu se mai întâmplase niciodată așa ceva în istoria umanității. Cei doi soldați fugeau înapoi și-ncolo cu iuțeala fulgerului, în încercarea disperată de a scoate locul la lumină, după ani și ani de mizerie și abandon, ca să-i dea o fărâma de decență. Un timp ridicol de lung fu dedicat discuției dacă să-i lase sau să-i ia lui Robi păturica și jucăriile: în primul caz ar fi fost evident că se are grijă de deținuți, în cel de-al doilea că erau indulgenți peste măsură cu ei. În final decisă să-i lase totul, dându-i ordinul să ascundă sub pătură jucăriile, în colțul cel mai întunecos al celulei. Aprinseră torțele, care nu mai fuseseră aprinse de ani și care erau în parte umede și acoperite de mușchi: și această operațiune le luă un timp excesiv de lung și umplu subteranele cu un fum supărător și acru, având o curioasă culoare gălbuie.

În lumină, grămezile de paie abandonate prin colțuri, cu șoareci mari care alergau prin ele, nu arătau mai bine: cei doi încercară să scoată cel puțin paie, astfel încât șoarecii să se împrăști, iar încăperea să înceapă să semene mai mult cu subteranele unui palat cu pretenții regale și mai puțin cu un staul. Și discuția depre cine dintre ei ar fi fost mai potrivit se întinse mult prea mult și numai la sfârșit, când era într-adevăr prea târziu, cei doi își dădură seama că lucrul care nu suferea nici o amânare era să târască afară pintele goale de pământ ars, care erau strânse grămadă lângă postul de gardă, probă indubitabilă a faptului că activitatea fundamentală a serviciului de gardă era berea. În sfârșit, Palladio, cu brațele încărcate de paie, și Meliloto, burdușit de pinte goale, se grăbiră spre ieșire, tocmai în momentul ales de Guvernator

pentru a-și face intrarea, drept care se ciocniră. Guvernatorul și Palladio căzură pe jos. Meliloto reuși să rămână în picioare, dar nu fu îndeajuns de îndemânat să țină și pintele goale în brațe, care se precipitară astfel peste cei doi aflați la pământ și, dat fiind că Palladio fusese îndeajuns de agil încât să se ferească, Guvernatorul le încasă pe toate. Penultima pintă ce căzu pe el mai avea ceva bere înăuntru, astfel încât veșmântul Guvernatorului se metamorfoză din albul de culoarea crinului, ce bătea delicat înspre ivory, în inconfundabila culoare gălbuie a berii, iar starea de spirit a Guvernatorului trecu de la „cu adevărat furibund” la „dați-mi pe cineva să strâng de gât și, vă rog, să fie înainte de ora cinei”.

Lui Robi îi scăpă un hohot de râs. Știa că nu ar fi trebuit și apoi chiar nu era amuzant: în fine era vorba de trei persoane care căzuseră și poate că se și răniseră, dar când tensiunea este foarte mare și nu dormi de prea mult timp, faci lucruri stupide, cum ar fi acele interminabile și insuportabile hohote ascuțite de râs, atunci când cineva cade. Când reuși să se controleze, Guvernatorul era în fața ei, cu mâinile sprijinite de bare și, acum da, era cu adevărat furios. -Ai fost tu, nu-i așa? Tu ai provocat acest lucru!

Știu eu, șuieră el.

Guvernatorul era înalt, slab, cu mustățile, barba și părul de culoarea argintului, care s-ar fi așezat în șuvițe inelate, unele în altele în cârlionți moi, dacă berea râncedă nu le-ar fi năclăit într-o masă urât-mirositoare, gălbuie.

— I-ai vrăjit, iar ei au căzut, nu-i așa? Știu eu! Ai ajuns aici cu unicul scop de a mă discredita și de a mă face să par ridicol, nu-i așa? Să-mi discreditezi postul și persoana! Știu eu.

Robi se întrebă dacă era cazul să încerce să-i răspundă și să se disculpe: să încerce să-i spună că ea nu era în măsură să vrăjească pe nimeni, că niciodată nu a fost și niciodată nu va fi. De fapt, la Guvernator nu ajunsese în mod spontan, ci fusese adusă forțat, iar dacă ea ar fi avut vreodată vreo putere, ar fi folosit-o ca să-și deschidă celula pentru a înceta să-i mai deranjeze în cel mai scurt timp posibil, dar Guvernatorul relua cuvântul, fără să-i lase răgazul unui posibil răspuns:

— Tu știi, fără doar și poate, cine sunt eu, nu-i așa?

Robi se îndoi preț de o clipă. Jumătate din mintea ei, acolo unde predominau mândria și curajul, ar fi dorit să răspundă: asasinul părinților mei, cel care a semnat condamnarea lor la moarte, mizerabilul criminal cretin ce răspândește nedreptatea și mizeria așa cum o lumânare răspândește lumina. Cealaltă jumătate a minții ei, care cu orice preț dorea să-și continue viața pe care i-o dăruiseră părinții, gândea să se limiteze doar la calificativele oficiale, „Dumneavoastră sunteți Guvernatorul...”, folosind *poate și câteva caracterizări ulterioare: mărețul...*

nobilul...”

Și de data asta nu fu necesar să facă vreo alegere: cu Guvernatorul nu se purta un dialog, ci un monolog însuflețit de interogații. Nu era prevăzut ca ea să răspundă.

— Eu sunt cel care a venit să aducă justiția pe aceste meleaguri, să distrugă rapacitatea, cupiditatea și orgoliul. E o sarcină mult prea înaltă și prea nobilă pentru a fi împiedicată de milă. Știu eu! Precum un chirurg care amputează curajos un membru atunci când este cuprins de cangrenă, eu voi însănătoși corpul acestui biet, dar iubit comitat. Știi pentru care motiv mi-am înjosit propria persoană, ce reprezintă totuși comitatul Daligar, într-atât încât să cobor să-ți vorbesc?

De data aceasta Robi nu făcu nici un efort pentru a-și ține închisă gura, deoarece, cu adevărat, nu avea nici o idee.

— Pentru că vreau ca tu să înțelegi. Poate părea crud, știu, să ucizi un copil. Acesta este motivul pentru care nu vei fi spânzurată în piața publică, precum bieții, insignifianții tăi părinți, ci aici, la adăpost de privirile ce-ar putea să nu înțeleagă, dar vreau ca tu să înțelegi, pentru că altfel, știu, în biata și insignifianta ta minte, tu ai putea acuza măreția mea de nedreptate, nu-i așa? Asta ar fi de nesuportat pentru mine. Știi că zdrențărosul acela de taică-tău a îndrăznit să spună cu voce tare că unicul lucru de care-i păsa pe lume, înțelegi, mai mult decât de Daligar și de mine, înțelegi, de mine!, erau biata și insignifianta lui soție și încă și mai insignifianta și biata lui fiică?

Robi era din ce în ce mai uluită: se gândise mereu în sinea ei la Guvernatorul administrator și și-l închipuise ca un fel de Stăpân al Răului, fiind oarecum mândru de cruzimea sa, mai mult sau mai puțin precum un orc, dar mai inteligent și mai civilizată. Greșit: în afară de orei, nimeni nu se declara „stăpânul tenebrelor”. Guvernatorul administrator, precum Tracarna și Stramazzo, era foarte bun, în timp ce răi erau alții, cei care încercau să salveze câte ceva pentru a potoli foamea copiilor, cei care nu doreau să sfârșească morți de foame, cu oasele jupuite de carne de câini în gropile comune. Scopul legilor sale era de a avea un popor de sclavi pe jumătate morți de foame, care să nu strângă nimic și care să nu fie dispuși să lupte pentru nimic. Mai mult, adevăratul scop era să aibă o masă de oameni care să nu pună de-o parte nimic în afară de el, Guvernatorul administrator, oameni care să-l adore cu adevărat, care să creadă cu adevărat în el.

— Ți-am prins elful! o informă cu o mândrie feroce Guvernatorul. S-a predat spontan gărzilor noastre acum puțin timp: știe că suntem invincibili și nici măcar nu a încercat să se lupte. Știu eu: acesta este momentul gloriei noastre! Nu-i așa?

Ei bine: iată care era calea aleasă de prinț pentru a ajunge la ea. Să se predea: un plan simplu și genial. Robi respiră ușurată. Din fericire, unicul lucru care se putea compara cu cruzimea era prostia. În mod evident, Guvernatorul

administrator găsea normal ca o persoană cu puteri extraordinare, care printre altele călărea, nici mai mult, nici mai puțin, un dragon, n-ar fi dorit decât să-l mulțumească pe mai-sus-numitul Guvernator administrator, predându-se spontan, mai mult permițându-i să-l spânzure fără ulterioare complicații.

Niciodată ca atunci nu se simțise Robi mai în siguranță: prințul venea să o ia. El știa cu siguranță ce să facă și cum să facă.

17

T orsh nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă și cum să facă. Să se predea soldaților aflați la poarta cea mare era singura idee care-i trecuse prin minte și nu era prea sigur că fusese strălucită.

Făcuse un schimb, pe sine, predându-se fără luptă, contra fetei. Nu numai pentru că o datora lui Monser și Sajrei, dar pentru că, de când o văzuse, nu-i mai păsa decât de ea. Să se predea în schimbul fetei fusese unica idee ce-i trecuse prin minte. El nu știa să se lupte: ce altceva ar fi putut face?

Deseori, în complicatele povești pe care i le citea lui Erbrow cel Bătrân în timpul cât acesta clocise, cineva făcea un schimb cu altcineva: eu acum îți dau jumătate de livră de dovlecei și un sfert de pintă de fasole și, când se va naște, fiica ta va fi a mea. Sau: dacă îmi aduci trei pene din coada uliului de aur, îți voi da jumătate din împărăția mea sau, în alternativă, șapte optimi din covorul magic și cinci unsprezecimi din oala abundenței. Și toți respectau totul. Îi lipsea noțiunea că pacturile pot să nu fie respectate și că este necesar să negociezi dintr-o poziție de forță înainte de a renunța la mai-sus- numita poziție. Întâi ar fi trebuit să-i facă să o elibereze pe Robi și apoi să se predea. Cert este că, acum își dădea seama, i se păruse nepolitic să presupună că n-ar fi putut fi persoane de onoare și să-și ia precauții în acest sens. Chiar și faptul că a mers să se posteze singur în fața garnizoanei de lângă poartă, înarmată până în dinți și cu arcurile întinse, nu fusese prea inteligent. Ar fi trebuit să-i amenințe cu represaliile dragonului: probabil că nimeni nu s-ar fi gândit că nu îl însoțea, dar vechea incapacitate de a minți și insuportabila stinghereală pe care o simțea la ideea de a minți și de a fi descoperit în fapt îl paralizaseră. Acum era târziu. Se lăsase prins și, prin urmare, acum programul era următorul: pedeapsa cu spânzurătoarea pentru toți. El în piață, iar Robi în subteranele palatului.

Yorsh fusese legat cu atâtea lanțuri, încât cu greu reușea să respire. Numărul de soldați ce îl înconjurau era atât de mare, încât nu reușea să-i numere. Singura consolare era că îl duceau în locul care trebuia, aflat în subteranele palatului din Daligar, și știa că acolo era Robi. Ceva urma să-i treacă prin minte. În orice caz, pentru sine nu era prea îngrijorat, era clar că s-ar fi descurcat într-un fel sau altul: doar o antică profeție ce se referea la

viitorul lui prezicea că pentru el un oarecare viitor era încă posibil. Iar el nu s-ar fi salvat fără să o ia cu sine și pe Robi.

Continuă să coboare pe scările tot mai strâmte și mai abrupte, să traverseze coridoare tot mai adânci și mai întunecate, tot mai afundate în profunzimile pământului, tot mai îndepărtate de lumina zilei, până când zidurile se deschiseră larg și la lumina torțelor văzu o siluetă somptuos îmbrăcată în alb, ce emana un ciudat iz de bere răncedă, pe care îl recunosc drept Guvernatorul administrator.

În spatele lui, întunericul de după gratii ascundea, abia perceptibilă, micuța siluetă a lui Robi.

Guvernatorul nu pierde timpul.

— Te așteptam, elfule, spuse el cu o voce dură, ai venit în căutarea viitoarei tale soții, nu-i așa? Știam eu.

Yorsh rămase fără cuvinte. Cum de știa? Desigur, Robi de-abia trecuse de vârsta copilăriei, iar el era încă un băiețandru, dar elfii își aleg soața de foarte tineri și pentru totdeauna. De fiecare dată când se gândea la Robi, la chipul ei, la tandrețea și curajul cu care încercase să o protejeze și să o consoleze pe fetița mai mică, aceea fără un deget, știa că urma să fie doar ea sau nimeni alta!

— Știam eu. Și eu știu să citesc limbile antice, și eu am citit profeția, înainte de a pune să fie distrusă, ca și celelalte scrieri care murdăreau zidurile acestui lăcaș. Cititul nu face bine poporului: nu că ar mai fi capabil careva! Am evitat această nefericire. Profeția: o scrisese Arduin, marele vrăjitor, Stăpânul luminii, Fondatorul! Daligar a fost un oraș elfic, știai acest lucru, nu-i așa? După ce orcile l-au distrus, Arduin l-a recucerit și l-a reconstruit. Era complet nebun Arduin, îi avea la inimă pe elfi. Nu era lipsit de o anumită perspicacitate militară, recunosc. Desigur, să eliberezi orașul de orei, în timp ce aceștia se aflau în apogeul puterii, atacând cu o armată nici pe jumătate față de cea adversă și să îi înfrânghi, a fost un fapt de arme ce demonstrează o certă abilitate, un anumit curaj și o anumită agerime, recunosc, dar nici pe departe cât să se compare cu mine! Eu sunt adevăratul fondator al Daligarului, adevăratul său eliberator: eu eliberez Daligarul de pasiune, de egoism, îl conduc spre virtute și umilință, cu dreptatea și severitatea mea îl purific. Și îl înfrumusețez! Și eu sunt un mag, mult mai mare decât Arduin, care știa doar să prezică viitorul și să rupă vraja Umbrei, cu care orcii înrobeau lumea. Eu am făcut mai mult: nu ți-ai dat seama? Nu ai văzut extraordinara mea minune? Triumful meu!

Liniște. O liniște îndelungată. Yorsh se întrebă dacă era prevăzut ca el să spună ceva. Probabil că da, dar, sincer, nu avea idee care să fi fost extraordinara minune a Guvernatorului administrator. Singurul lucru care-i trecea prin minte era că Daligar era un loc de o mizerie înfiorătoare și era o minune în ce hal putuse să ajungă față de trecutele sale splendori. Tăcerea continuă stingheritoare și finalmente Guvernatorul relua.

— Florile! izbucni el exasperat. Glicinele mereu înflorite, parfumul florilor de iasomie! Uscând enorme cantități de fructe și grâne, care sunt trimise din sate, se obține un fertilizant special, care permite această înflorire permanentă, aceste parfumuri mai intense. Nu este extraordinar? Acest lucru este într-adevăr extraordinar, nu-i așa?

Yorsh nu-și dezlipea privirea de pe Guvernator, fascinat. Era nebun, complet, senzațional de scrântit. Nu exista nici un dram de îndoială. Ceea ce nu putea înțelege era motivul pentru care numeroasele și înarmatele persoane ce se aflau în preajma lui continuau să stea în poziție de dreptți în fața smintelii sale, în loc să-l ia de mână și să-l însoțească, într-un mod curtenitor, dar ferm, într-un oricare loc de îngrijire, unde stările sale de delir puteau fi tămăduite sau cel puțin făcute inofensive.

— Atrebut să pun să fie distrus și anticul palat al lui Arduin: arcade pretutindeni, acele plicticoase arcade și coloane care se alternau cu răzoarele ridicole, care înconjurau cedrii aceia absurzi. Toate niște vechituri: Arduin construia ca pe vremea dinastiilor runice sau, mai rau, ca elfii. Eu, Guvernatorul, am dispus să se dărâme tot, în afară de porticuri, pentru ca noul să poată lua naștere: o nouă eră. Una nemaivăzută vreodată, al cărei simbol să fie chiar palatul meu.

Se lăsă tăcerea. Guvernatorul era cufundat în propria senzație de satisfacție.

— Arduin, reluă Guvernatorul, și-a scris profeția înainte de a muri: ultimul elf va lua în căsătorie o copilă, descendenta sa, urmașa lui Arduin însuși. Copila, ca și strămoșul său, va avea darul clarviziunii, iar în numele ei se va afla lumina dimineții; va fi fiica bărbatului și a femeii care pe acest elf întotdeauna l-au... și aici mai era un cuvânt care lipsea, șters de timp și de intemperii, pe care eu l-am intuit a fi „urât”. Când mi s-a spus că ai pătruns în grădina mea și că ai văzut-o pe încântătoarea mea fiică Aurora, am înțeles că urmai să te întorci pentru a o lua și că acum aș putea și ar trebui să te distrug.

Aurora? Fiica Guvernatorului? Fiica Guvernatorului se numea Aurora! Acea bijuterie de răutate, aroganță și dominație avea în numele ei lumina dimineții?

— Fiica mea Aurora: în numele ei se află lumina dimineții. Am educat-o absolut perfect. Ea este copila perfectă. Ciupește strunele lăutei, citește antice poeme și cântă în timp ce se dă în leagăn, lin precum prințesele din trecutele împărății. Cel puțin așa le arată imaginile de pe pergamente. Și, prin urmare, nu i-a fost permis niciodată nimic, Aurorei vreau să spun, de când a început să raționeze, în afară de a cânta din lăută și de a se legăna fredonând în mijlocul florilor, deoarece acest lucru, pentru o copilă, este perfecțiunea...

Lăută, cântece, leagăn și flori de dimineața până seara, zi de zi. Yorsh începu să simtă o fărâmă de simpatie pentru biata Aurora, constrânsă să trăiască imitând perfect o oarecare absurdă poveste despre o prințesă

oarecare, ce poate nici n-a existat vreodată! Iată de ce era într-atât de îngrozitor de prostuță: perfecțiunea trebuie să fi fost o povară insuportabilă.

— Aurora este fiica mea și în consecință urmașa lui Arduin, deoarece, ca și el, fiind conducătorul orașului, sunt succesorul lui. (Tonul Guvernatorului se înălțase și acum scanda mai bine cuvintele, parcă pentru a le spori greutatea). Printre altele, Aurora are capacitatea de a prevedea viitorul, știi? O dată a prevăzut că va avea colierul de aur al soției mai-ma- relui gărzilor și ghicește? S-a dovedit că el era un trădător: a fost spânzurat, bunurile sale au fost confiscate, iar colierul este acum al Aurorei... Și atunci când a prezis că, mai devreme sau mai târziu,

seceta verii trecute va lua sfârșit, iar toamna va ploua, a avut dreptate.

Un zâmbet vag de satisfacție îndulci preț de câteva clipe trăsăturile Guvernatorului. Lui Yorsh îi fierbea mintea. Aurora! Nesuferita, infama, stupida aceea din leagăn? Capabilă să facă să plângă un copilăș vreme de câteva ore? Îi părea rău pentru ea:

În felul ei, și ea avea un destin dificil, chiar insuportabil, dar nici nu încăpea măcar vorba să întemeieze o nouă stirpe alături de ea. Niciodată.

Prefera furca spânzurătorii. Niciodată. Pentru nimic în lume. Destinul lui se sfârșea aici, gata cu Arduin și profețiile sale. Poate că și sărmanul Arduin suferise din pricina vârstei: lumina trebuie să-l fi orbit din când în când, iar umbrele s-or fi încurcat în mintea lui. Să porți un război împotriva orcilor nu fusese un joc: în timpul vreunui asediu, Arduin trebuie că se lovide la cap în ceva foarte dur și-i trecuse prin minte că Yorsh s-ar fi putut căsători cu Aurora.

Acum problema era cum să o ia pe Robi și să sfârșească rapid această neplăcere, lăsându-i pe Guvernator și încântătoarea-i odraslă în compania genialelor lor previziuni.

Guvernatorul ținea în mâini arcul cu cele trei săgeți și săculețul din catifea albastră.

— Ia să vedem ce ai adus, elfule, pentru a ne distruge. Arcul și săgețile tale sunt în mâinile mele acum. Ce altceva mai ai?

Guvernatorul sfâșie săculețul de catifea. Păs- tăile aurii se împrăștiară pe pardoseală. Parfumul lor era prea discret pentru nasul oamenilor, dar nu și pentru un elf.

În timp ce se împrăstiau pe podea, Yorsh le simți aroma, o aromă ușoară, dar inconfundabilă, dulce și pătrunzătoare ca aceea a pâinii proaspăt scoase din cuptor.

Yorsh își aduse aminte de șoareci.

Șoarecii grași, mari, din închisorile Daligarului îl mai ajutaseră o dată, pe când era copil.

Și ei simțiseră mirosul păștilor, iar mintea lor fu copleșită de el. Mintea șoarecilor este ușor de controlat. Erau cu miile. Yorsh îi simți. Simți eterna, incurabila lor foame, mânia lor, ura pentru toate loviturile de picior, de pietre,

săgețile aruncate în glumă, momelile otrăvite. Mii și mii în toate subteranele, înfometați, înfuriați, răi.

Yorsh respiră și simți cum aerul îi umple plămânii și cum forța îi crește: știa ce să facă. Urma să se folosească de șoareci. Intensifică parfumul păstăilor aurii și cu acesta le căută mințile și le ghidă.

— O jucărie de copil. Guvernatorul lăsa titirezul să cadă pe pământ și îl zdrobi sub călcâi. Și... o carte! Interesant, nu-i așa?...

Șoarecii începură să iasă din întunericul din spatele gratiilor, din acela al coridoarelor laterale. Unii fugeau pe ziduri, folosindu-se de liniile ce se aflau între torțe. Încă nu erau mulți: câteva zeci. Yorsh alungă teama din mintea lor. Alții își făceau apariția, în spate alții încă, și-apoi alții. Se îndreptau spre păstăi, nepăsători față de soldați, fără nici o urmă de teamă: un val de carne, blană și dinți minusculi, ce inundă picioarele oamenilor ca o maree. Soldații încercară să-i evite, să se dea la o parte, izbindu-se unii de alții. Guvernatorul ținea în mâini cartea de poezii a mamei lui Yorsh și era mult prea captivat pentru a-și mai dea seama de ceva.

— Ce sunt, incantații? Poezii? Ce prostii! Ur... mează tul... pina... urmează tulpina de iederă. Eu cunosc și limba ta, elfule, știai acest lucru? E nevoie să știi întotdeauna limba adevăraților tăi dușmani.

Urmează albastra tulpină de iederă.

Iedera e verde, o știi, elfii mint întotdeauna, nu-i așa? Și în poezii.

Urmează albastra tulpină de iederă:

te va conduce acolo unde aurul strălucește.

Caută acolo unde șopotește apa.

Viitorul depinde de a noastră putere... și...

Șoarecii începuseră să roadă: nu numai păstăile aurii, ci tot ce găseau, adică picioarele și gambele soldaților și ale Guvernatorului, care lăsa să-i cadă cartea, scoțând un urlet. Numai Yorsh și Robi erau neatinși: picioarele lor erau neacoperite de uniformul strat de șoareci ce acoperea totul ca un covor mișunător, înșelător, mobil și prevăzut cu dinți.

Cineva încercă să fugă, sprijinindu-se de pereți pentru a nu-și pierde echilibrul. Clac: închizătoarea ce imobiliza mâinile lui Yorsh se deschise, iar lanțurile îi căzură la picioare; clac: și gleznela îi erau libere. Vânzoleala era generală, în timp ce marea de șoareci străbătea totul. Guvernatorul se împiedică în resturile titirezului și căzu la pământ. Puținii soldați care mai rămăseseră se grăbiră să-l protejeze și să-l ridice, lăsând complet nesupravegheată celula lui Robi. Clac: și aceasta se deschise. Yorsh o luă de mână și o trase afară de acolo, apoi se îndepărtară încetișor, mergând cu spatele astfel încât să nu-i piardă din vedere pe soldați și pe Guvernator, în timp ce marea de șoareci se deschidea ascultătoare la trecerea lor. Yorsh desprinse de pe pereți o torță și aruncă o ultimă privire grupului: Guvernatorul era din nou în picioare, dar avea altceva de făcut decât să țină seama de ei.

Scările furnicau de soldați, iar deasupra se aflau alte scări cu alți soldați și apoi alți soldați și încă alți soldați.

În compensație, în mintea șoarecilor se afla imaginea unei lumi subterane imense, labirintice, ce se extindea pe sub oraș și pe sub râu. El și Robi se întoarseră și începură să alerge: în direcția opusă scărilor. Un grilaj le bloca drumul, din fericire era închis cu o încuietore care se deschise, iar dincolo coridorul se continua. Yorsh închidea în spatele lui toate încuietorile, pentru a-i întârzia pe eventualii și probabili urmăritori până când, mai devreme sau mai târziu, aveau să-i ajungă. Spera cu disperare la o fâșie de lumină, o rază de soare care să le indice o oarecare ieșire, pentru a ajunge din nou sus, dar nu exista nimic de genul acesta. Coridorul se înclina spre adâncimi, mai jos, tot mai jos, prin galerii ce deveneau tot mai întunecoase. Șoarecii începuseră să se rărească. Alte porți, alte încuietori, alte coridoare, tot mai joase, mai adânci și mai întunecate. Cine construise anticul palat regal, probabil Arduin, decisese să se folosească de vechile subterane elfice, transformând o parte în închisoare, separată de restul de antice și impenetrabile porți. Anticul palat regal se surpase apoi și din el se ridica ciudatul palat al Guvernatorului, cu o formă de neînțeles, dar închisorile fuseseră păstrate intacte.

Yorsh și Robi se opriră cu respirația tăiată. Lui Yorsh îi era teamă: nu era sigur că era în stare să iasă de acolo. Odată și-odată șoarecii aveau să se retragă sau poate cineva avea să-și amintească faptul că era suficientă o torță ca să-i alunge, iar ei s-ar fi găsit în situația de a discuta cu întreaga armată a Daligarului asupra improbabilelor avantaje ale supraviețuirii lor și nu ar fi fost o discuție prea prietenească. Sau poate s-ar fi pierdut pur și simplu prin galeriile pe jumătate surpate, așteptând ca foamea să înlocuiască furca spânzurătorii.

— Nu știu pe unde să mergem, mărturisi el imediat ce putu să vorbească.

Robi îi zâmbi liniștită. Se mărgini să-i facă doar un semn cu mâna, indicându-i tavanul galeriei, unde lumina nesigură a torței scotea în evidență o interminabilă frescă a unei vițe de iederă albastră. Iar cartea de poezii a mamei sale era o hartă! Era suficient să urmeze calea!

Într-adevăr, iedera se afla peste tot: la bifurcații, la răspântii de trei galerii, la răscrucile a patru galerii, în tunelurile care se sfârșeau într-o înfundătură, ce se îngustau tot mai mult, astfel încât trebuia să le străbați târându-te, în cele care se sfârșeau brusc cu pereți abundent acoperiți de fresce cu imagini de fântâni și grădini.

Privind cu atenție, Yorsh își dădu seama că în unele locuri vița lua forma unor litere elfice: când cuvântul scris era MERGI, drumul nu se întrerupea. Locul în care se aflau era un antic labirint. Acolo se succedau în mod continuu încrucișări cu alte galerii, toate cu același tip de frescă, și trebuia să reconstruiești calea cu literele ascunse în desenul vițelor. Câteodată dădeau de cuvântul NU, altădată întâlneau vreun vers zeflemitor: ACUM DRUMUL TU AI

GREȘIT ȘI CALEA AI PRELUNGIT sau: ATENT TU DACĂ VEI FI, DRUMUL NU-L VEI MAI RĂTĂCI.

Pentru oricine știa elfica, labirintul era de nerezolvat, dar un număr potrivit de persoane înarmate cu răbdare, timp și un fir pe care să-l desfășoare pentru a regăsi calea, l-ar fi putut explora și dezlega. Trebuia să se descurce în grabă: deși urma să le ia ceva timp, dar odată și-odată soldații Guvernatorului tot aveau să-i ajungă.

Jocul se complica. Cuvântul MERGI începu să-i ghideze spre pereți sau scări care nu duceau nicăieri. Unul dintre pereți reprezenta jocul de șah elfic: nimfe albe și doi dragoni negri se luptau în jurul unei regine ce avea o coroană pe care se răsucea iedera albastră. Cheia era cartea; poeziile alternau cu ghicitorile:

Patru suntem, în inima purtăm un curaj de războinic; cu spada-n mână, privirea mândră, pe regină o protejăm.

Nimfele! Yorsh privi cu atenție: în punctele în care mâinile nimfelor strângeau spadele erau patru discrete, imperceptibile crăpături, ascunse de ceea ce în desen reprezenta umbra apărătorii. Strecurând mâna, Yorsh găsi tot atâtea pârgarii, pe care mâinile sale reușiră doar să le atingă, nu să le și miște. Nu era grav: important era ca el să înțeleagă care trebuia să fie mișcarea pentru a o urma, exact ca în cazul încuietorilor. Clac. Peretele era doar un panou, care se dădu la o parte. Pârgarii însă, alterate de vreme și de pământ, când se deschiseră se rupseră și nu mai fu posibil să monteze dispozitivul în spatele lor: deschideau calea urmăritorilor, îndrumându-i și pe ei prin anticele subterane.

Un alt perete închise brusc o vertiginoasă scară spiralată, ce i-a dus într-atât de jos, încât Yorsh începu să-și imagineze că se aflau chiar dedesubtul râului. Pe perete fusese desenată marea.

— Când vom ieși de aici, vom merge să locuim lângă mare, îi spuse Yorsh lui Robi, mai degrabă poate pentru a se liniști pe sine, decât pe ea.

... *Mici fructe de soare pârguite, stropite de unde sărate...* se spunea în carte. Privind cu atenție, Yorsh localizează micuța insulă ce avea deasupra cireșul sălbatic, pe deasupra căreia zburase în spatele lui Erbrow. Exista deja cu secole înainte, având pe ea un cireș care trebuie să fi fost străbunicul celui actual sau pur și simplu pictorul o imaginase și visase? În copac cireșele scânteiau într-o culoare roșie, smălțuită, ce se întuneca în punctele mai umbroase, iar acolo se aflau mecanismele. Clac. Din nou panoul se deschise și încă o dată îi fu imposibil să-l remonteze în spatele lor. Singurul lucru important în acel moment era să se miște repede.

Coborau din ce în ce mai adânc, dedesubtul măruntaielor orașului, în cele ce fuseseră subteranele fostului palat regal al capitalei elfilor.

Pânze de păianjen enorme învăluiau drumul. Mici alunecări de teren, care-l îngustaseră, se alternau cu infiltrații de apă ce-l inundaseră: tot mai

frecvent înaintau târându-se prin noroi, respirând aerul ce devenea din ce în ce mai puțin și mai dens, încărcat de praf și antice mirosuri de pământ, apă și frunze veștede. Yorsh era îngrozit. Poate că se îndrepta spre moarte și, ceea ce era infinit mai rău, o trăgea după el și pe Robi. Până în acel moment nu-i fusese cu adevărat teamă de nimic, pentru că, într-un anumit sens, profeția îl proteja. Faptul că cineva, în cazul acesta Arduin Stăpânul luminii, avusese premoniții asupra destinului său demonstra că, în orice caz, el avea unul. Dar acum știa că încălcase profeția: decât să-și unească viața cu acea malefică găsculiță de Aurora, prefera să se lase devorat de un trol. Sau să crape în subteranele Daligarului. Dacă profeția era adevărată numai în parte și dreptul lui de a supraviețui devenea o opinie, Arduin era în favoarea lui, Guvernatorul administrator absolut contrar, iar cel de-al doilea se afla mult mai aproape și era dotat cu o companie mult mai numeroasă. Măcar de-ar fi putut să o salveze pe Robi!

Brusc, galeria pur și simplu se sfârși. Înaintară în patru labe prin noroi până se găsiră în fața unui grilaj. De cealaltă parte, întunericul se lățea, iar aerul era rece și curat. În mod evident galeria se deschidea într-o peșteră. Grilajul era constituit din complicate volute ce simulau iedera: frunzele erau de argint, vițele de aur și se strâneau în arcuri împletite. Lucrătura era în mod cert elfică și tot atât de sigur nu fusese prevăzută nici o posibilitate de deschidere: nu existau închizători și nici cardane. Era vorba pur și simplu de un grilaj și nu de o poartă.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse Robi. În lumina nesigură a torței, ochii ei întunecați îi străluceau precum stelele și un zâmbet timid îi lumina fața. Yorsh schiță un surâs de aprobare și speră să nu aibă legătură cu vreo cerere de informații asupra dimensiunii șanselor lor de supraviețuire, deoarece era un subiect asupra căruia ar fi preferat să nu stăruie.

— Acum? întrebă el.

Robi încuviință. Timiditatea îi invadă chipul ștergându-i zâmbetul, dar consimți cu încăpățănare.

2 Bine. Ce vrei să știi?

3 Lucrul acela pe care l-a spus Guvernatorul... hmmm..., descendentul, a spus. Vroia să spună că are aceeași funcție sau că are același sânge? Adică este fiica fiului nepotului fiicei... ceva de genul acesta. Ai înțeles?

Yorsh era uluit. Uluit și emoționat: setea de cunoaștere a fetei era într-atât de mare că până și acum, cu perspectiva de a alege între o altă întâlnire cu Guvernatorul și furcile sale și o moarte mai liniștită prin inaniție, se pierdea în chestiuni semantice.

4 Poate avea ambele înțelesuri, îi explică el.

Robi încuviință mulțumită.

— A avut mulți copii acel domn, acela al luminii?

5 Vrei să spui Arduin?

6 Da.

Yorsh încercă să-și amintească: nu că tomurile de istorie s-ar fi oprit asupra succesiunilor familiale.

7 Mmmmmmda, acum îmi amintesc: a avut un fiu care i-a succedat și care a murit apoi fără să aibă vreun fiu, Gesein cel înțelept, dar cu cel puțin șase fiice, care au avut alți fii sau fiice, astfel încât astăzi nu se mai știe cine este un descendent al lui Arduin! Poate că există descendenți de-ai săi care nici măcar nu știu că sunt! concluzionă el triumfător.

Yorsh se gândi o clipă: ca subiect de conversație era oarecum absurd, dar cel puțin amânau astfel momentul în care trebuia să-i spună că nu mai există nici o speranță.

8 Deci nu se știe?

9 Da. Cred că da, aprobă el.

După întreruperea istorică, discuția se întoarse asupra semanticii.

10 Clar... hmmm... clar...

11 Clarviziune?

12 Da, clarviziune: înseamnă că atunci când închizi ochii, imaginile a ceea ce se va întâmpla se formează singure?

13 Da, răspunse Yorsh cu convingere. Apoi încheie conversația pe acest subiect: nu există nici un mod de a trece de acest grilaj.

14 Dar sigur trebuie să existe, îl contrazise Robi liniștită, trebuie să existe. Nu se poate să nu existe. Numai că nu te-ai gândit încă suficient. Ai ceva de mâncare? Chiar și hrană ridicolă, dacă vrei!

15 Hrană ridicolă? (Conversația era tot mai absurdă).

16 Care nu gândește!

Yorsh își confecționase două buzunare interioare secrete în tunica sa, folosindu-se de instrucțiunile celor douăzeci și trei de texte referitoare la cusut

și brodat din biblioteca sa, iar acum privi în interiorul lor: mai avea încă o mână de păstăi aurii. I le dădu lui Robi și în timp ce i le oferea mâinile lor se atinseră. Yorsh simți o senzație stranie în stomac: era ceva între senzația de foame și sughiț și o încerca pentru întâia dată.

Robi își umplu gura cu păstăi. Yorsh știa cât erau de bune. Zâmbi în fața expresiei extatice a lui Robi, a fericirii cu care mânca, simți înăuntrul său bucuria ei - fu precum un uragan. Dar era sigur că avea să reușească să o scoată de acolo. Nu era în profeție, dar el era totuși un elf. Ultimul și cel mai puternic. Se afla într-un antic palat elfic. Drumul exista, nu trebuia decât să-l găsească. Și pentru a-l găsi nu trebuia decât să fie siguri că o pot face. Avu tentativa de a-i spune lui Robi cât de mult o iubea deja, că pentru el nu mai exista decât ea în lume, dar apoi, din fericire, se opri: Robi nu era un elf, ci o creatură umană, iar creaturile umane nu-și aleg soțiile de copii, ci atunci când sunt adulți. Trebuia să aștepte și să spere că Robi avea să-l accepte. Ar fi avut mai multe șanse dacă amâna cu câțiva ani. Și apoi el era elf. Cei mai mulți oameni urau elfii. Până și Monser și Sajra, la început! Trebuia să aștepte până când Robi avea să-l cunoască mai bine, dacă dorea să aibă ceva șanse.

Brusc, Robi îl întrebă de Aurora: o cunoștea? Văzuse cât era de frumoasă? Yorsh era pe punctul de a-i răspunde că o găsisese doar o odioasă, răutăcioasă găină, când conștientiză un alt gând: Robi era așa de incredibil de puțin înspăimântată pentru că era sigură *că el urma profeția și că, astfel, supraviețuirea ei era garantată. Dacă i-ar fi spus adevărul, teama ar fi sfâșiat-o ca o pasăre de pradă. Se limită la un gest vag de încuviințare.*

18

În momentul în care intrase elful, înconjurat de gărzi peste gărzi, inima lui Robi începuse să bată mai repede. Era chiar mai frumos decât și-l amintea. Acum era îmbrăcat cu o tunică normală, care amintea puțin de cele purtate de anticii înțelepți, îi încătușaseră mâinile la spate și întreaga lui ființă iradia deopotrivă fragilitate și putere.

Venise pentru ea: se predase pentru a o elibera pe ea.

De când mama și tatăl ei nu mai erau, Robi încercase suferința acută de a nu mai fi copilul cuiva. Viața ei, moartea ei, foamea pe care o încerca, genunchii juliți nu mai interesau pe nimeni. Acum, pe neașteptate, era în centrul atenției. Un tânăr adevărat, mare, cu puteri imense și frumos ca soarele își risca viața pentru ea. Stătea acolo, cu mâinile legate la spate, fără să-i fie teamă de nimic, pentru că era sigur că o putea salva.

Apoi Guvernatorul administrator vorbise despre profeție și în momentul acela inima-i fu într-adevăr inundată de lumină. Ea era! Ea avea viziuni ce-i

arătau ceea ce urma să se întâmple. Ea era aceea care se numea... era ea pe punctul de a-i mărturisi, pe punctul de a-i striga, Robi era un diminutiv, în primul rând. Tatăl și mama ei îi dăduseră un nume care purta în el acel moment magic al dimineții când lumina începe să cuprindă lumea, iar speranța că avea să fie o zi bună era încă intactă. Mama ei i-l spunea în fiecare dimineață când venea să o trezească, chiar dacă afară ploua sau ninge și nu era deloc lumină. Ea era Rosalba, lumina cu care renaște de fiecare dată speranța unei zile bune. Din fericire, prudența o amuțise și apoi Guvernatorul începuse să vorbească despre propria-i fiică, Aurora: raza de soare ce-i inundase inima se transformase într-un șiroi de nămol înghețat și tot ce rămăsese era o stranie senzație în partea de sus a stomacului, ceva între senzația de foame și sughiț, ca atunci când Tracarna își dădea seama că furase ceva.

Robi o cunoștea pe Aurora. O văzuse în timp ce, escortată de jumătate din armata comitatului Daligar, își făcea intrarea în oraș. Drumurile li se încrucișaseră imediat după ce trecuse de poarta cea mare - Robi călare pe asinul ei, iar Aurora în lectica sa ivorie cu stacojiu. Robi rămăsese fără cuvinte: cealaltă era fata cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată. Avea o față angelică, încadrată în partea de sus de părul blond, iar în partea de jos de gulerul rochiei sale din brocart auriu. Părul îi era pieptănat într-o serie de codițe care se încrucișau alcătuind un desen de romburi, ce amintea modelul tighelurilor de pe corset. Îi aruncase lui Robi, care rămăsese să o privească cu gura căscată, inconfundabila privire pe care o ai când vezi un gândac. Ei bine, da, de fapt era puțin ca un gândac. Trecuseră doi ani de când se pieptănase ultima dată. Ultima oară când se spălase se petrecuse pe vremea penultimei ploii torențiale din vara trecută: ultima căzuse în timpul nopții și o ratase. Ploile de toamnă îmbibau și înghețau picioarele, iar pe dedesubt rămâneau murdari. În plus, Aurora era cu cel puțin două palme mai înaltă decât ea!

Când părinții ei mai trăiau încă, mama îi spunea că avea ochii tatălui ei, iar tatăl îi spunea că avea zâmbetul mamei și se luminau amândoi atunci când o priveau. Dar acum trecuse atât de când părinții ei nu mai erau acolo să se lumineze la față și să-i spună toate lucrurile acelea!

Până în urmă cu câteva clipe, tot ceea ce-și dorise înainte de toate era să poată să trăiască; acum nu-i mai era suficient ca Yorsh să o salveze, vroia să fie al ei. Dar cealaltă era infinit mai frumoasă decât ea! Și era mare!

La dracu'.

Era ea, Robi, Rosalba, soața prezisă în profeție. O știa. Ceea ce descrisese Guvernatorul administrator drept „profețiile Aurorei” erau prostii. Ea era cea care vedea lucrurile, da: în mod sigur „clarviziune” însemna acest lucru, a vedea lucrurile înainte ca ele să se întâmple. Fiica bărbatului și a femeii ce l-au urât întotdeauna? Să fim serioși! Ce fel de profeție ar fi fost! Jumătate de lume ura elfii. Toți urau elfii. Toți, în afară de câțiva. Toți, cu excepția a

foarte puțini. Toți, în afară de Monser și Sajra, împreună cu aceea care purta în nume lumina dimineții.

Evident, ea era nepoata unei nepoate a Stăpânului luminii! Printre bunicii bunicilor ei sau a străbunicilor ei sau printre străbunicii bunicilor străbunicilor trebuia să se numere și acest domn; pe de altă parte, cine să știe care sunt bunicii străbunicilor ei? Ar putea fi oricine, de ce n-ar fi și această persoană a luminii (cum au spus oare că se numea?). Robi îi ceru confirmarea lui Yorsh: „a descinde” poate însemna „a avea același sânge”, iar clarv... da, de fapt, acel lucru însemna că viitorul ți se alcătuia în minte, iar tu îl cunoșteai înainte de a se întâmpla. Acum că tânărul elf îi vorbise despre mare, în sfârșit înțelegea ce era azuriul ce-i copleșea mintea, de fiecare dată ce închidea ochii.

În timp ce fugeau prin tunele tot mai strâmte și tot mai întunecate, unde minunate desene elfice se înșiruiău pe pereți, Robi simțea cum bucuria și liniștea îi sporesc cu fiecare galerie străbătută, cu fiecare frunză de iederă. Cu siguranță Arst... Ard... individul cu lumina nu-i visase dându-și duhul agățați de furca unei spânzurători sau în fundul viscerelor pământului, ca doi șoareci. Era cât pe ce să-i spună lui Yorsh totul, numele ei, viziunile ei, când din nou bucuria i se strânse pe dinăuntru și deveni un fel de piatră rece, aflată în partea de sus a stomacului. El ar fi fost al ei pentru că vroia el sau pentru că așa era scris pe perete? Adică Stăpânul luminii, Ar... ei bine, acela, vedea lucrurile pe care cineva dorea să le facă sau pe acelea pe care trebuia să le facă? Și dacă el, Yorsh, și-ar fi petrecut viața lângă ea gândindu-se la cealaltă? Aurora! Din nou memoria îi fu străbătută de imaginea acelui chip. Frumoasă aproape ca un elf! Cealaltă nu era doar coate, genunchi și incisivi! O dată Tracarna o încolțise și-i spusese pe un ton blând și dezamăgit că, brunetă cum era, părea chiar un gândac. Un gândac cu dinți de șoarece. Apoi a suspinat spunând că nu toți ne putem naște frumoși. Și apoi ea, Aurora, probabil că știa să scrie, iar păstăile le-ar fi mâncat ca o doamnă, nu s-ar fi îndopat deloc așa cum făcuse ea! Atunci când Yorsh i le dăduse, păstăile adică, mâinile lor se atinseseră: mâna lui lungă, palidă, perfectă o atinsese pe a ei, mică, murdară, cu unghiile roase și înnegrite. Robi își privi iar genunchii scheletici, murdari de noroi și juliți și se simți din nou un gândac. Îl întrebă din nou pe Yorsh de Aurora și gestul lui de aprobare o descurajă profund.

Din nou își ținu gura. Nu-i va spune că ea este viitoarea lui soată. Niciodată. Prefera să nu fie și să nu devină asta, decât să știe că el alesese „forțat”.

În final, după ce îl examinase îndelung, Yorsh înțelese care era mecanismul grilajului. Partea centrală era legată de restul prin patru minuscule pețioluri de aur, foarte fin răsucite pe un fir de aramă. După explicația lui, era suficient să crească temperatura, pentru ca ele să se „lichefieze”, ceea ce însemna să se topească, așa cum se întâmplă cu ultimul strat de zăpadă sub soarele de primăvară, iar el reușea să creeze căldură cu puterea minții, dar în

sensul că el se gândea la căldură și bețișoarele ce blocau grilajul se încălzeau într-atât încât să se topească, exact ca zăpada la soare.

Odată deschis grilajul, lumea se mărea: de cealaltă parte se afla o grotă vastă, cu coloane imense de stâncă, ce în parte ieșeau din pământ, iar restul coborau din tavan. Se auzea o vâltoare mare de apă. Grotă era toată poleită cu aur și strălucea în lumina torței de parcă ar fi fost stropită cu stele. După cum îi explică Yorsh, acele coloane se numeau stalag... ceva, acelea care veneau de jos, și nu erau chiar același lucru cu cele care veneau de sus. Peștera se afla dedesubtul râului Dogon. Apa săpase toată chestia aceea și cum Dogon era un fluviu ce conținea aur, firișor cu firișor peștera se poleise. Robi nu înțelegea bine cum putea să sape apa, operație ce necesită o lopată și două mâini care să o mănuiască, pentru că apa nu are nici unul din aceste trei lucruri. Totuși nu ceru explicații: vocea și zâmbetul lui Yorsh, atunci când explica, erau oricum minunate, chiar dacă era o prostie ceea ce spunea și apoi, probabil, „cealaltă” ar fi înțeles, iar ea nu voia să pară toantă.

Inconfundabilul zgomot de tinichele al armurii soldaților le răsună în spate.

Palladio rămăsese prins în grilaj și Meliloto îl împingea cu toată forța.

Palladio le zâmbi ținut în mijlocul vulturilor de iederă de aur și argint.

— V-am urmărit încet-încet, le comunică el triumfător, urmându-vă vocile.

— Altfel ne-am fi pierdut în acel labirint, termină Meliloto.

— Nebunul vroia să ne trimită la spânzurătoare! reluă Palladio, roșu din pricina efortului. Pentru o jumătate de pintă de bere pe care i-au vărsat-o în cap!

— Oare vă deranjează dacă mergem cu voi? întrebă Meliloto, numai cât să ieșim de aici: apoi mergem fiecare la treburile noastre.

— Printre altele, dacă vă urmăreau, i-am fi încetinit! conchise Palladio arătând vesel mănunchiul mare de chei: cheile sunt la noi! Va trebui să găsească un fierar și nu e ușor. Pe ultimul care mai rămăsese l-au spânzurat acum câteva zile.

— V-am adus chiar și lucrurile, spuse Meliloto arătând bărcuța, păpușa, arcul, săgețile și cartea. Nu-i așa că ne veți salva și pe noi?

Yorsh și Robi erau fără cuvinte. Rămăseseră tăcuți să-i privească pe cei doi nou-veniți, având fața unora care ar fi văzut un pește vorbitor sau un măgar cu aripi. Meliloto, care continua să-l împingă pe Palladio din toate puterile, fără să reușească să-l miște nici măcar o palmă, întrebă cu o umbră de nerăbdare dacă, din întâmplare, în loc să stea acolo să-i fixeze precum două grațioase statuete, nu puteau să se deranjeze să-i ajute.

— Cum de v-a trecut prin minte să ne urmăriți? întrebă Yorsh imediat ce-i reveni vocea.

Cei doi începură să vorbească pe tema asta, unul peste celălalt:

— Ți-am spus: ăla ne-ar fi spânzurat... Jumătate de pintă de bere pe căpățână... tu nu-l cunoști... ei bine, nu, dacă ne gândim mai bine, îl cunoști și tu... noi nu vrem să murim...

— Și apoi, în fine, traseră ei concluzia, de data asta la unison, tu ești magic. Până și Arduin știa că ești destinat să trăiești. Dacă rămânem cu tine, trăim și noi și ieșim vii de aici! adăugară cu o voce triumfătoare.

Dintr-un oarecare motiv misterios, Yorsh făcu o față ciudată: avea expresia unei persoane nemulțumite - mai mult sau mai puțin, era expresia unuia care de-abia conștientizase că unicul lucru pe care-l găsisese de mâncare tocmai fusese înviat sau căruia abia i se spusese că trebuia să sape tranșee. Expresia unuia care nu numai că nu este mulțumit, dar are și febră. Yorsh se apropie de grilaj și încercă să găsească un alt punct prin care ar fi putut să o facă să se prăbușească, dar, în mod evident, lucrătura elfică originală nu prevăzuse trecerea unui soldat în formă de butoi. În final, totul se rezolvă cu Yorsh care-l trăgea cu toată puterea, în timp ce Meliloto îl împingea cu toate forțele, iar Palladio se ruga din toate puterile. Prin eforturile lor susținute, finalmente soldatul se desprinse și ateriză pe pământ într-un zăngănit îngrijorător de fiare, căruia, din fericire, nu-i corespunseră răni majore.

— Ei bine, spuse Palladio, după ce se ridică furtunos în picioare, acum însă trebuie să ne mișcăm foarte repede: imediat ce ieșim de aici, noi vă părăsim și mergem la treburile noastre, iar treburile noastre sunt acelea că trebuie să trecem pe la casele noastre să ne luăm familiile.

— Eu am patru fii și el cinci, explică Meliloto, trebuie să trecem pe acasă să-i luăm și să fugim împreună, altfel, imediat ce-și va da seama că am *fugit*, *nebunul se va răzbuna pe soțiile noastre și pe copiii noștri*.

19

Ulterior, expresia lui Yorsh se înrăutăți: părea fața unuia care făcuse febră, bășicuțe care te mănâncă și care mai era și pe punctul de a vomita.

Peștera era imensă. Ascunsă printre versuri se afla descrierea ei.

...în întunecatul codru împietrit turturelele dorm somnul vrăjit...

Iată-o acolo, la dreapta, stalactita pe care apa și aurul desenaseră profilul a patru turturele. Trebuia să se apropie de ea și de acolo să caute pasul următor:

... visul va pogorî de sus...

Visul? Ce poate fi visul? Vis și val erau același cuvânt în elfică: valul viselor, stalagmita foarte subțire și transparentă, în spate spre stânga și apoi încă puțin spre dreapta, unde scria:

... oglindirea domniței tinere și mândre, oglindirea bătrâneții înțelepte și semețe...

O baltă micuță era formată din picăturile de apă ce se prelingeau de sus, unde se oglindeau niște stalactite sub forma unei tinere fete și a unui bătrân mândru, cu baston. Yorsh se întrebese întotdeauna ce doreau să însemne poeziile pe care i le lăsase mama lui, care, să spunem adevărul, i se păruseră mereu mai degrabă insipide, dar care acum căpătau un sens precis în indicarea drumului. Pe măsură ce înaintau, prindea curaj. Existase un moment în care fusese cuprins de groază, stomacul i se strânsese într-un cocoloș înghețat, pentru că se gândise la numărul de vieți de care se făcuse responsabil și la durerea incalculabilă pe care ar fi cauzat-o eșecul său. Nu risca numai viața lui Robi, care era deja lumina ochilor săi, de parcă nu fusese suficient că era fiica bărbatului și a femeii care-l protejaseră și salvaseră, dar și pe cele ale celor doi amărâți și a soțiilor și copiilor lor!

Pe măsură ce înainta în grota imensă, săpată de râul Dogon dedesubtul întregului oraș Daligar în timpul mileniilor trecute, Yorsh își recăpătă curajul. Locul acela îl liniștea. Anticele versuri care descriau trecerea printre stalactite erau o îndrumare sigură. În mod cert se îndreptau către ceva. Se aflau în locurile unde trăiseră elfii. Era ultimul din stirpea lui și poate cel mai puternic. Dacă nu el, cine?

Oglindirea apei multiplica torțele, cea pe care o avea el și cea pe care o avea Meliloto și, astfel, nu-și dădură seama imediat că lumina sporea. În sfârșit o rază de soare își făcu imperioasă apariția printre stalactitele de aur, luminând praful de parcă ar fi fost un nor de stele.

În mijlocul luminii se afla un tron de aur, pe care iedera albastră desena volute ce se alternau literelor elfice.

Pe tron mai ședea încă un antic suveran: scheletul său era acoperit cu veșminte de aur; pe cap, aurul smălțuit cu basoreliefuri de frunze de iedera albastră se împletea într-o coroană scânteietoare. În mâini ținea încă spada unde, din nou, smalțul vițelor de iedera decora aurul gârzii. Lama se afunda în pedestalul de piatră. Din aur ornat cu iedera albastră erau și colanul pe care îl purta la gât și inelele pe care le avea pe fiecare deget. Yorsh se apropie și lumina zilei îl învălui și pe el, făcând pentru câteva clipe ca pletele-i blonde să sclipască precum o aureolă. Sfâșie pânzele de păianjen care se împrăștiară în rotocoale de praf și citi:

AICI ZACE

CEL CE COROANĂ A PURTAT, ȘI CU SABIA A LUPTAT

Patru coloane de aur flancau stalactitele: și pe ele se răsucea iedera albastră, formând o sculptură în relief atât de adâncă, încât putea fi folosită pe post de unică și extrem de lungă treaptă elicoidală. Yorsh își ridică privirea:

lumina îl orbi, dar reuși să vadă o deschizătură mărginită de ferigi. Partea cea mai înaltă a coloanei cea mai apropiată de deschizătură era acoperită de mușchi și câteva ferigi mici, care străluceau în soare.

— Nu mai plouă, spuse Meliloto.

— Putem pleca: coloanele acelea sunt pur și simplu scări, adăugă Palladio fericit.

Cu ea alături, Yorsh simți cum îi sporește forța, cum aproape îi dispare frica. Sau poate anticul rege era cel care emana acea senzație stranie de putere. Yorsh privi găvanele goale și acoperite de văluri de pânze de păianjen și încercă o senzație ciudată, ca de apartenență. Puse mâna pe garda săbiei, care rămase complet imobilă. Încercă și cu ambele mâini: nici un rezultat. Spada era înfiptă în rocă și părea să facă parte din ea. Yorsh era uluit, apoi începu să râdă. Dar desigur: era destinată unui elf. Era doar un mic truc ca să fie siguri că numai persoana care trebuia o putea scoate, o simplă problemă termică: diminuând temperatura, se micșorează și volumul. Odată răcită lama, ar fi devenit într-un mod imperceptibil mai subțire, dar suficient cât să alunece în afara rocii cu aceeași ușurință cu care, la fel de rece, o străpunsese cu secole înainte. Din fericire, nevoia de a stinge nenumăratele incendii cauzate de Erbrow, pe vremea când era nou-născut, îl perfecționaseră în domolirea căldurii. Puse mâna pe gardă, închise ochii și îngheță lama, apoi o trase. Fu o mișcare ușoară și fără efort: antica sabie îi străluci în mâini. Garda cu volute de iederă se potrivea palmei sale de parcă ar fi fost concepută pentru el. Poate că trucul cu diminuarea căldurii era extraordinar chiar și pentru un elf. Poate că spada nu fusese făcută pentru un elf, ci pentru cel mai puternic dintre elfi. Ultimul. Părea că acea spadă îl așteptase, de parcă regele o păstrase pentru el.

Orice rămășiță de teamă îi dispăru. Oboseala însă îl ajunse și se așeză la picioarele tronului, așteptând ca fruntea să nu-i mai ardă: era mai puțin dureros decât să stingă incendiile provocate de Erbrow, dar, la fel, avea nevoie de puțin timp ca să-și revină. Când se ridică, îl contemplă încă o dată pe rege. Coroana, colanul și inelele dispăruseră. Yorsh îi fixă perplex pe cei doi soldați, care-l priveau pe furie.

— Patru fii eu și cinci el..., începură fâstâcin- du-se.

— Mortului nu-i folosesc la nimic, nu trebuie să pună pâine pe masa nimănui...

— El nu știe ce înseamnă să te întorci acasă și *să nu ai de mâncare pentru toată lumea, când toată lumea plânge.*

— Dacă nu noi, altul va lua toate chestiile astea...

— Poate că Guvernatorul: în definitiv, Guvernatorul pune mâna pe tot...

Yorsh îi străfulgeră cu privirea, dar nu mai avu timp să le poruncească să pună la loc totul. Încetiniți de încuietori, împrăștiați în labirint, finalmente soldații Guvernatorului îi ajunseseră. Ei nu înțeleseseră care erau semnele ce trebuiau urmate, dar avuseseră avantajul că erau numeroși: destui cât să

urmeze toate răscrucile, să se împrăştie la toate bifurcațiile, în final să găsească drumul.

Începuseră să mișune în partea cea mai joasă și mai adâncă a peșterii: nu se puteau vedea încă. Folosind coloana pe post de scară în formă de melc, unul după altul, Yorsh primul și Meliloto ultimul, se cățărară. Palladio își dăduse jos platoșa și de data asta nu mai rămase înțepenit. Ieșiră printre ferigi, lângă râu. Erau în partea de sud a orașului. Dogonul curgea umflat de ape și dincolo de maluri se afla palatul Guvernatorului. Soldații de gardă îi zăriră și își ațintiră arcurile, dar Meliloto și Paladio reușiră să dea impresia că îi arestaseră deja pe cei doi fugari:

păreau chiar că îi escortau. Depășiră malul și se îndreptară către palat: cei doi tineri erau în mijloc, cu mâinile la spate, de parcă ar fi fost încătușați, soldații se aflau de-o parte și de alta, precum doi prizonieri și escorta lor. Robi se prefăcu că se împiedică și profită de acest lucru ca să culeagă niște pietre. Yorsh avea asupra sa spada și arcul. Încercă să le țină ascunse în pliurile lungii sale tunici: avea mâinile la spate și totul merse bine până când ajunseră în fata potențialilor inamici. Când primii urmăritori se iviră în spatele lor, din mijlocul ferigilor de pe albia râului, prefăcătorie se sfârși. Cu o clipă înainte ca primele săgeți să înceapă să zboare, Meliloto și Paladio o rupseră la fugă; a fost un gest înțelept: toți erau concentrați asupra celor doi tineri și nimeni nu-i urmări. Erau surprinzător de rapizi, chiar și Palladio, în ciuda forme sale de bute. Yorsh nu consideră fuga lor drept trădare, ci dimpotrivă o eliberare. Acum nu mai trebuia să-și facă griji pentru cei doi și cu atât mai puțin pentru familiile lor, pentru că, într-un fel sau altul, urmau să se descurce pe cont propriu. Acum, trebuia numai să-i înfrunte pe cei opt soldați pe care-i avea în față, pe cei șase care se aflau pe acoperiș, pe cei într-un număr nedefinit pe care îi avea în spate, apoi să se ocupe de cei patru cavaleri care îi blocau drumul, să treacă de poarta cea mare și să-și ia înapoi calul, pe care spera să-l găsească acolo unde-l lăsase. De data asta nu se putea folosi de râu drept cale de scăpare, deoarece Robi nu știa să înoate și era mult prea mică și fragilă ca să reziste răcelii apei, dar, într-un fel sau altul, tot vor reuși să scape. Nu-i era frică. Nu atâta timp cât avea spada în mână. Se aplecă spre Robi ca să-i spună să nu-i fie teamă: micuța avea în mână o praștie adevărată și încerca să-și găsească o țintă. Aprobă convinsă fără a-și mișca privirea.

Fu cât pe ce să fie atinsă de o săgeată. Yorsh își încleștă mâna pe sabie. Îl cuprinse furia în fața acelor soldați acoperiți de arme și armuri, ce-și încordau arcurile contra a doi sărmani care nu făcuseră rău nimănui și care doreau doar să plece. Furia i se transformă într-o furtună. Un vânt cumplit se abătu asupra soldaților. Orbiți de praf, soldații nu mai reușeau să țintească și puținele săgeți trase erau doborâte de furia aerului, înainte să-și atingă ținta. Caii deveniră nervoși și își aruncară din șă călăreții. Yorsh reuși să intre în contact cu mintea unuia dintre animale, iapa cea neagră, mare, care se afla cel mai aproape de

ei. Îi vorbi despre libertate și păstăi aurii. Formă în mintea ei imaginea harnașamentelor care erau înlăturate. Iapa rămase îndelung nehotărâtă și uimită, apoi încet începu să se apropie. Un grup de soldați îi înconjură pe cei doi fugari: erau trei, tineri, înalți, înarmați cu spade, trei spade militare normale, oneste, făcute dintr-un oțel bun. Spada lui Yorsh strălucea cu o lumină proprie: lovindu-se de lama ei, celelalte se frânseră și se fărâmițară. Yorsh simți în mintea lui durerea omului căruia îi rănise un umăr, cel mai tânăr dintre cei trei, dar ura față de oricine era dispus să o ucidă pe Robi o anulă. Alți soldați li se alăturară și apoi alții: o îngrămădire de coifuri, scuturi și săbii, din care Yorsh nu mai reuși să distingă chipuri și expresii. Îi doborî unul după altul. Cu fiecare spadă ce se încrucișa cu a sa, frângându-se, căpăta mai mult curaj, iar ceilalți îl pierdeau. Un oficial cu platoșa plină de decorații era pe punctul de a-l ataca din spate, dar o lovitură de piatră a lui Robi îl lovi în plin. Brusc, iapa se hotărî și alergă în direcția lor, culcând la pământ soldații. Yorsh reuși să o oprească și, ca să o așeze pe Robi pe crupă, o luă în brațe aproape - trebui să își coboare spada. Asta fu îndeajuns ca soldatul înalt, cu barba căruntă, care-l arestase la ultima sa vizită, să se apropie suficient cât să-l poată răni: o lovitură a spadei sale îi atinse gamba, ce se deschise într-o rană lungă, din care îi țâșni sângele, apoi bărbatul ridică spada deasupra capului lui Robi. Spada lui Yorsh îl lovi, iar el simți în minte cum celălalt bărbat moare: simți amintirea copilăriei lui, frica de întuneric și gol, regretul pentru o femeie cu care nu se căsătorise. În timp ce groaza și durerea îi copleșeau mintea, Yorsh reuși să se urce *pe iapă în spatele lui Robi. Luă frâiele, trecându-și brațele în jurul lui Robi, și mână iapa spre poarta cea mare. Traversară piața principală, unde erau deja pregătite cele două spânzurători: cea mare pentru el, cea mai mică pentru Robi. Guvernatorul administrator, în avântul furiei sale, trebuie că renunțase și la fărâma de decență ambiguă de a-și dori să evite o execuție în public a unui copil. Vederea spânzurătorii destinate lui Robi îi redă tânărului dorința de a lupta cu orice preț, chiar de a răni sau de a ucide. Trebuia să o salveze imediat, înainte ca rana să-l slăbească, trebuia să-și câștige lupta și încă în grabă. Iapa zbură pe străzile din Daligar. Strălucitoarea spadă elfică era scoasă din teacă, murdară de sânge, iar reflexiile sale feroce fură suficiente pentru a intimida și îndepărta pe oricine ar fi dorit să-i oprească.*

Erau lângă poarta cea mare. Podul mobil se ridică în fața lor. Avea un mecanism rapid, făcut din corzi, care îl preceda pe acela, mai lent, făcut din lanțuri. Yorsh îi dădu hățurile lui Robi, luă arcul, pe care îl purta pe umăr, și una dintre săgeți, care se aflau într-o mică tolă prinsă de mâner, apoi trase: se antrenase cu anii, făcând să cadă fructele aflate prea sus, retezându-le codițele. Știa că trebuie să țintească cu ochii minții și nu cu cei ai trupului. Îi aprinse vârful imediat ce săgeata părăsi arcul: una dintre cele două corzi care ridicau podul fu lovită în plin și parțial retezată și începu să ardă. Apoi veni

rândul celei de-a doua. Atinse de săgeți, mistuite de flăcări, cele două corzi cedară.

Podul coborî în fața lor cu un scrâșnit ce făcu să scârțâie vechile grinzi și ridică un nor de praf roșiatic. Iapa îl străbătu ca vântul. Soldații porții celei mari se împrăștiaseră în loc să intervină. Norul de praf îi împiedică din nou pe arcași să țintească.

Erau liberi! Reușiseră! Erau liberi! Liberi!

Yorsh avea o rană la picior, o spadă elfică în mâini, un cal, mai degrabă doi, și un arc cu o singură săgeată. Și o avea pe Robi cu sine. Reușise. Robi era întreagă, în afară de pericol și era cu el. Durerea pentru soldatul ucis îi reveni, iar Yorsh știa că nu-l va părăsi niciodată, așa cum era și decent să se întâmple. Mai știa însă că era dispus să se lupte din nou pentru Robi și pentru ceilalți, pentru el însuși și pentru fiii săi, atunci când îi va avea.

Traversară un luminiș și o pădurice de castani. Calul era acolo. Yorsh nu-l legase, așa cum promisese, iar acesta nu plecase. Soarele apunea. Aerul se făcea mai rece. Yorsh încercă o senzație ciudată în stomac, pe care nu o mai simțise de ani, treisprezece ca să fie exact, și pe care o identifică drept foame. O foame teribilă. Evident destinul lui nu avea simțul jumătăților de măsură. Coborî de pe iapă cu o mișcare lentă și continuând să se sprijine. Rana nu-l mai durea foarte rău, iar gamba îl putea susține, își sfâșie o bucată de vâl din tunică, din fericire făcută din fâșii suprapuse, și o pansă. Culese câteva mâini de castane și le împărți cu Robi, care rămăsese călare pe iapă, ca să nu trebuiască să se urce din nou.

Yorsh simțea nevoia să spună ceva. Dorea să spună că scăpaseră. Că reușiseră. Erau vii. Erau împreună. Erau liberi. Ar fi dorit să-i spună cât era de fericit că ea se afla în viață, că era liberă, că era alături de el.

Dintr-un motiv pe care nu reuși să-l înțeleagă, gândurile despre ce ar fi putut să-i spună îi alergau prin minte izbindu-se unele de altele ca o ceată de coțofene și, în fine, dintre toate gândurile, cel care-i ieși fu acela cel mai puțin important, cel care, într-a- devăr, nu-l interesa așa de mult.

— Arfi trebuit să lăsăm coroana. Regelui.

— Dar era mort, obiectă Robi cu convingere. Cu adevărat foarte mort, insistă ea.

Yorsh se simțea tot mai încurcat și mai prostuț. Cum de reușise, dintre toate lucrurile pe care dorea să i le spună, să se încurce într-o conversație așa de... ei bine... prostească?

— Așa era scris în carte, explică el, ...cine are destinul războinicului, va dobândi spada, cine are destinul conducătorului, coroana... recită el. El era regele: ar fi trebuit să-i lăsăm coroana, cred, adăugă el nesigur.

— Aaa, din pricina asta, spuse Robi. Atunci nu e grav! Privește!

Băgă mâna în buzunarul mare de pânză murdară și coroana elfică, împletită cu iederă albastră, scânteie în timp ce o trăgea afară.

Yorsh fixă coroana cu gura deschisă.

— Tu ai luat-o?

— Nu, o luase Palladio, cel mai mare dintre cei doi. S-a cățărat înaintea mea când am ieșit afară la aer și mi-a fost ușor să i-o scot din desagă. Oricum i-au rămas inelele pentru copiii lui și erau atâtea, inele vreau să spun. Eu sunt o hoată pricepută, știi! Pot fura orice lucru! adaugă ea cu un zâmbet mândru, timid. Dar dacă tu spui că e important, următoarea dată când mai trecem pe acolo i-o restituim, regelui, așa e mai fericit. Învie și el ca șoarecele sau rămâne mort?

— Rămâne mort.

„Stupid” era puțin spus. Dar, de fapt, era pentru întâia oară când vorbea cu Robi! Dar de ce-i spunea... altceva? Yorsh continua să se simtă ridicol, dar se consolă: va avea timp. După aceea. În acel moment nu aveau. În spatele lor sigur se organiza o urmărire: trebuia să plece.

Iapa se numea Pată - Yorsh îi citise numele în memorie - dar calul lui încă nu avea nume: trebuie că-și schimbase des proprietarul, era confuz în privința numelor lui, nici unul dintre ele nu-i rămăsese în memorie.

Trebuia să dea un nume calului. Un nume care să fie chiar potrivit, cum fusese Fido pentru câine. Se gândi la ceva care să inspire ideea de viteză și de frumusețe. Un fulger de lumină!

— Te voi numi Fulger, spuse el cu voce tare.

Robi se gândi că, dintre toate numele ce se pot da unui cal, acela era cel mai trăsnet. Un cal trebuie să se numească Pată sau Copită sau Coadă sau pur și simplu Cal. Se gândi că, probabil, acela urma să fie primul și ultimul cal numit Fulger, pentru că era într-adevăr un nume comic, dar nu spuse nimic.

Mintea calului îi răspunse cu o încuviințare.

Yorsh călare pe Fulger și Robi pe Pată se îndreptară către Casa orfanilor, fiecare molfăindu-și pumnul de castane, lent, să le ajungă cât mai mult.

În prima parte a călătoriei, Yorsh resimți o oboseală atroce, cea care-l cuprindea după ce-și folosea toate forțele: o istoveală totală, încât devenea suferință, dar apoi se simți mai bine. Cerul se descoperi. Lumina câtorva stele străluci.

Din când în când, Robi și el mai schimbau câte o privire.

Yorsh purta înăuntrul lui durerea pricinuită de uciderea unui om, o rană la gambă și o armată aflată undeva în spate, pentru că o întreagă armată îl urmărea, dar în același timp, din toată viața lui de până atunci, viața ce includea și zborul în spatele dragonului, acela era momentul celei mai intense fericiri.

Ajunseră la Casa orfanilor, pe care o conturau zorii: cerul era înnorat, dar nu ploua. O ceață fină, rece, se ridica din pământ. Erau obosiți, fericiți, înfometați și liberi. În timp ce străbăteau o vie ce strălucea în nuanțe roșii și aurii, doi tâlhari de drumul mare li se opriră în față.

Erau mascați, înarmați cu bâtele Tracarnei și lui Stramazzo și purtau inconfundabilele zdrențe ale Casei orfanilor. Amenințau cu represalii oribile dacă nu le cedau imediat caii. Urmă un moment de uimire de ambele părți, apoi se recunoscuseră. Atacatorii erau Creschio și Moron: băieții nu-și mai încăpeau în piele de bucurie; ușor amețiți de fericire, declarară că dragonul în persoană, înainte ca berea să-l adoarmă de tot, îi însărcinase să strângă cât de mulți cai puteau, pentru a-i transporta pe toți spre mare. Ei erau primii doi cavaleri care treceau pe acolo.

Care toți ? Toți cei care li se alăturaseră. Când ploaia încetase și aroma fripturilor lor se răspândise în jur, ridicându-se deasupra satelor mizerabile și a fermelor unde iepurii erau mai bine hrăniți decât oamenii, toți indivizii morți de foame veniseră să li se alăture. Cei care nu aveau nimic. Cei care nu aveau pe nimeni. Strânseseră toți săracii și toți mizerabilii, cei care nu mai aveau un pământ al lor și care visau ca într-o zi să-l aibă: și erau mulți.

Tot călare, Yorsh și Robi ajunseră la Casa orfanilor. Erau urme de focuri peste tot, câte unul mai fumega, iar fumul se înălța amestecându-se cu ceața. Pene de gâscă, de găini și de rațe se amestecau pe jos cu frunzele toamnei. Trei butoaie de bere goale și răsturnate stăteau în jurul dragonului, iar înăuntru se afla lume care dormea: siluete îngrămădite, cu mâinile tuciurii și uscate, ce ieșeau din mânecile zdrențăroase. Alții stăteau în căsuța Tracarnei și a lui Stramazzo, câțiva în bătătură. Casa orfanilor nu mai exista. În locul ei, un incredibil număr de pietre alcătuia aproape o moviliță: fusese dărâmată cu lovituri de pietre. Cu ajutorul lui Creschio și al lui Moron, Robi coborî de pe crupa Petei, se opri să privească Casa orfanilor, apoi se aplecă, luă o piatră și lovi ceea ce mai rămăsese din partea de nord, aproape de locul unde dormise ea. Rămase acolo nemișcată, cu ochii pierduți în gol. Cală o localizează și-i alergă în întâmpinare țipând: îi păstrase deoparte, apărând-o curajos de tot și de toți, o pulpă adevărată de pui. Găinile nu gândesc prea mult și sunt chiar mai gustoase decât șoarecii.

Dragonul era într-o dispoziție foarte proastă și avea o durere de cap insuportabilă.

Yorsh îl întrebă furibund cum de-i trecuse prin minte să corupă doi inocenți, ca să-i transforme în tâlhari de drumul mare și în hoți de cai. Dragonul îi răspunse că semnificația cuvântului „inocent” era în mod evident discutabilă și că, pentru tâlhărie, cei doi aveau un asemenea talent nativ, încât ar fi fost o cruzime să nu-i lase să și-l exprime. În orice caz, dacă Yorsh era așa de înțelept încât să aibă o idee mai bună pentru a organiza transportul tuturor celor care ajunseseră până la Arstrid, el era dispus să dea ascultare sfaturilor. Erau orfanii din Casa orfanilor, ale căror dimensiuni mergeau de la cei puțin mai mari decât un sugar până la băiețandri: băieții merg, cei puțin mai mari decât un sugar nu trebuie neapărat să fie duși în brațe.

Apoi era adunătura de vagabonzi apăruți din senin; nu chiar așa din senin: sosiseră atunci când aroma de găscă friptă începuse să se împrăștie pe câmpie și se instalaseră susținând că unul dintre copiii din Casa orfanilor era o rudă îndepărtată a lor și, prin urmare, ei făceau parte din grup. Vagabonzii erau doi bunici, șase străbunici, șapte părinți, tați și mame, douăzeci și trei de copii, în mare și aceștia mergând de la cei puțin mai mari decât un sugar la copilandri, cu toate variantele intermediare, și practic fără să fie vreunul care să poată să meargă mai mult de câteva leghe. Apoi erau bătrâneii care fugiseră de la ferma din nord, care era un loc unde erau trimiși bătrânii, după cât se părea, după cum în Casa orfanilor erau trimiși orfanii. Oamenii mâncau în raport cu cât reușeau să mai muncească și cum bătrâneii erau cam ramoliți, având în vedere anii pe care îi purtau în oase, nu prestau o muncă utilă îndeajuns cât să mănânce mai mult decât o broscuță, o făptură care în general mănâncă mai puțin decât o ființă umană. Unul dintre soldații de gardă la Casa orfanilor se întorsese și întrebase dacă putea rămâne. Era un băiețandru cu pistrui și păr roșcat, care, după ce fusese la rândul lui unul din oaspeții Casei orfanilor, avusese onoarea de a deveni unul dintre paznici. Lăsând la o parte găștele rumenite, se întorsese pentru că, efectiv, nu-i venea în minte nici un loc unde ar fi putut să meargă, o altă persoană cu care ar fi putut sta, iar să fie singur și să meargă la noroc, pe cont propriu, nu avea nici capacitatea, nici curajul și nici nu înțelegea de ce ar trebui să o facă, având în vedere viața pe care o dusesese dintotdeauna. Cel puțin el putea fi trecut ca persoană validă și același lucru era valabil și pentru lucrătorii voluntari din comitatul Daligar, doi săpători înarmați cu sape și un tăietor de lemne dulgher, înarmat cu o secure și un ferăstrău, care fugiseră din mina de fier,

traversând colina spre nord. Da, și acolo ajunsese aroma frigăruii lor: vântul suflase în direcția aceea și devii foarte sensibil la mirosurile pe care nu le simți ani întregi. Cei trei erau în poziția cea mai fragilă, ca să spunem așa, pentru că-și aduseseră cu ei și uneltele. Cei trei susțineau că le aparținuseră dintotdeauna, cu mult înainte ca Guvernatorul să înceapă să conducă și să spună că toate lucrurile aparțineau comitatului Daligar, tot ceea ce se afla sub soare, între Munții Întunecați și înalta vale a Dogonului; mai mult, tăietorul de lemne moștenise securea de la tatăl lui. Fapt era că lucrurile acelea fuseseră declarate ca aparținând comitatului Daligar și, prin urmare, în afară de participarea la furtul găștelor, erau responsabili și de furtul echipamentului de lucru și, prin urmare, la furca spânzurătorii aveau dreptul de două ori, nu doar o dată. În fine, de parcă toate astea n-ar fi fost îndeajuns, fusese evacuat spitalul de boli contagioase, ce se afla la est, de cealaltă parte a șanțului cu muri. Nu aveau boli infecțioase, din fericire: erau numai șchiopi, schilozi, scrofuloși și indivizi într-atât de obosiți, că se țineau pe picioare cu greu - toți declaraseră că, decât să se întoarcă în locul de unde veniseră, mai degrabă preferau să moară pe loc și cu aceasta tabloul fu complet.

Nu, nu erau toți în măsură să scape. Dacă întregul grup ar fi fost în stare să meargă o zi *întreagă*, *n-ar fi fost nevoie să se recurgă la tâlhărie pentru a face rost de cai. Cei mai în vârstă, cei mai sărăcăcioși și cândul de copii dintre cei mai mici nu puteau să meargă pe jos până la Munții întunecați, nu într-un singur drum și, cu toată armata din comitat, care poate îi urmărea deja, nu era cazul să se oprească să ia câte o gustare pe iarbă și să facă excursii printre flori.*

Nu, el nu reușea să zboare, nu înainte de a digera berea și de a-i fi trecut durerea de cap; de fapt, dacă ar fi fost în stare să zboare, el s-ar fi întors deja în Munții întunecați, pentru că el dragon, ultimul din stirpea sa, ultimul din specia sa, iar ei, dragonii, nu se amestecaseră niciodată cu nimeni altcineva care să nu fi fost dragon, iar el începuse să se sature de copii plângăcioși, zdrențe fetide, elfi moralizatori, ca să nu mai pomenească de durerea sa de cap îngrozitoare. Oare putea să vorbească puțin mai încet, îl ruga frumos, avea impresia că cineva începea să-l lovească cu târnăcopul din interior și fiecare bubuitură era un spasm de durere, înăbușit dar ucigător, între al patrulea și al cincilea os parietal și, având în vedere că erau la subiectul acesta, nici durerea de la labele posterioare nu-i trecuse, ca să nu mai amintească de durerea de spate. Yorsh își aduse aminte că dragonii nu aveau decât trei oase parietale în total, dar, după anii petrecuți alături de Erbrow cel Bătrân, aflat în perioada de clocire, dobândise o remarcabilă sensibilitate în a înțelege când era momentul să-și țină gura închisă.

Ceața se risipi și descoperi vârful colinei, unde o jumătate de duzină de zone arse întrerupeau desenul regulat al vițelor de vie. Yorsh le fixă perplex cu privirea. Creschio îi explică faptul că berea îi provoca sughițuri dragonului.

20

Robi nu mai pusese mâna pe o pulpă de pui de când tatăl și mama ei muriseră. Carnea se sfâșia delicios în dinți; avea parfumul mamei ei care gătea, al tatălui care vâna: îi pusese și rozmarin! Nu știa dacă să mănânce în grabă, ca foamea să-i treacă mai repede, sau lent, câte o bucată o dată, ca să țină mai mult.

Era lume peste tot. Toți erau zdrențăroși. Păreau obosiți. Câte unul era poate bolnav.

Yorsh încercă să-i adune: trebuiau să se alinieze în grabă. Mai devreme sau mai târziu, mai degrabă mai devreme decât mai târziu, cavaleria urma să sosească din Daligar și atunci toți ar fi regretat sclavia din ferme ca pe o fericită epocă de aur, întrucât ce avea să li se întâmple era infinit mai rău. Yorsh era rănit, șchiopăta. Încercă să grupeze oamenii, dar arătau ca o târlă de

oi cu un câine ciobănesc șchiop. Abia ce părea că sunt toți și că puteau porni, că unul începea să se îndepărteze din nou, sub pretextul că mergea să ia ceva, să mai caute un ciorchine de struguri, să mai spere la o ultimă îmbucătură de pâine sau înghițitură de bere, rămase poate ascunse pe undeva.

Robi înțelese: se simțeau disperați de atâta timp, că nici măcar nu reușeau să spere în salvarea lor. Când duci în spate ani de foame și de extenuare, „mâine” devine un gând dificil. Tot ceea ce-ți acaparează mintea este „aici și acum”. Să-ți fie foame mai puțin acum. Să rămâi aici, pentru că a merge înseamnă oboseală. Cine a primit numai ordine și a fost acoperit de lovituri de bici când încerca să facă orice nu-i fusese poruncit nu mai reușește să facă nimic dacă nu i-a fost ordonat, nici măcar să-și salveze viața!

De fapt erau într-atât de obișnuiți să le fie teamă, că amenințarea unui posibil atac al cavaleriei Daligarului nu îi deranja: nu li se părea a fi mai rău decât lipsa lor de însemnătate, care-i apăsa din- totdeauna. Și apoi se gândeau că sclavii nu sunt uciși, altfel apoi trebuie să muncești în locul lor. Dar nu: dacă nu plecau în grabă, nu îi aștepta destinul unui sclav, ci acela al unui cadavru. Un cadavru fără nume și fără mormânt, abandonat în mijlocul noroiului, pradă viermilor, uliilor, corbilor și șobolanilor. Guvernatorul administrator nu ar fi permis niciodată ca după o răscoală, chiar și după un ospăț preparat din puii din comitatul „său”, să mai rămână cineva în viață.

Pe lângă asta, nu aveau nici cea mai mică încredere în posibilitatea plecării cu adevărat, era evident că nu puteau reuși. Tot ceea ce doreau era să mai caute să râcăie câteva fărâmituri și apoi să-i lase să plece, iar ceea ce urma să se întâmple era ceea ce trebuia să se întâmple. Erau obișnuiți dintotdeauna- una să le fie foame, astfel încât faptul de a nu le lăsa să scape nici cel mai mic bob de grâu sau boabă de strugure li se părea mai important decât să evite întâlnirea cu cavaleria.

Robi închise ochii. Albastrul i se formă în spatele pleoapelor: acum valurile se puteau distinge, auzea și zgomotul, văzu chiar și păsărelele albe care zburau înspre orizont. Văzu o plajă și recunoscă siluetele: o bătrânică se juca cu Cala, aceea puțin cocârjată și cu baston, bărbatul cu nasul încovoiat ce se afla în acel moment în mijlocul rândurilor. Într-o barcă cu năvod îi recunoscă pe Creschio și Moron. Erau meniți să reușească! Yorsh, în mod evident, era capabil să-i îndrume. El nu era conștient de asta, dar trebuia să fie ceva ce trebuia să știe să facă. Ceva ce el considera lipsit de importanță sau, oricum, lipsit de utilitate în acel moment și care, în schimb, era fundamental!

— Ce știi să faci? îl întrebă Robi brusc pe Yorsh, după ce îl prinse din urmă.

Yorsh rămase uimit, apoi începu să enumere. Primul lucru care-i veni în minte fu acela că știa să învie mușchițele, iar Robi trebui să facă uz de toată credința ei pentru a nu-și pierde curajul, apoi lista se îmbogăți cu... aprinderea focului fără iască... deschiderea încuietorilor fără a folosi chei... Știa să facă să

se ridice vântul care-i dezorienta pe adversari, așa cum făcuse în Daligar, dar era extrem de obositor, reușise să o facă preț de numai câteva momente și apoi rămăsese fără puteri jumătate de zi până își refăcuse forțele. Știa să vindece rănilile... nu, nu pe ale sale, doar pe cele ale altora... știa... să învie musculițele, a spus deja? Și șoarecii... găinile... un iepure o dată... În ultimii treisprezece ani cel mai mult a citit. El citea foarte bine, știa să citească în șapte limbi diferite, fără să pună la socoteală elfica... Petrecuse treisprezece ani într-o bibliotecă unde se aflau de toate... chiar și cărți de tactică militară, dar acelea explicau cum să faci să câștigi în cazul a două armate, acum se afla o armată de o parte, iar de cealaltă o bandă... de... ei bine, mai bine să nu mai vorbim despre tactica militară; apoi citise cărți de astronomie, alchimie, balistică, biologie, cartografie, etimologie, filologie, filozofie... despre cum se face marmelada de struguri... ca să nu mai vorbim de povești. Ce povești? Cele pe care le citea dragonului, nu, nu acestuia, celuilalt, părintele acestuia, când clocea... dragonii clocesc... Femelă? Nu știa...

Totuși, când un dragon clocește, creierul nu-i funcționează foarte bine... și atunci trebuie să-i ții companie spunându-i povești, precum povestea prințesei mazăriche... Cum era povestea prințesei mazăriche?... Deci, era odată o regină care nu putea avea copii și era îngrozitor de tristă, deoarece viața ei se scurgea, lună de lună, anotimp după anotimp, iar ea nu avea pe nimeni să lege...

Liniștea deveni absolută. Până și cei care molfăiau câte ceva încetaseră să o mai facă. Și Robi uitase de toate ascultându-l, chiar să termine de curățat osișorul ei de pui. Îi păru că tot ceea ce se întâmpla, incluzând cavaleria din Daligar, care probabil sosea, ar fi fost într-un oarecare fel mai puțin important decât tristețea teribilă a acelei nefericite regine, care de-acum o cuprindea.

Yorsh încetă să mai vorbească și o privi uluit.

— Continuă! strigă Robi.

— Și apoi? țipă altcineva.

— Hei, nu te opri!

— Cum se va termina?

Cei care auziseră povestea de la început o istoriseau celorlalți, care nu o auziseră și căroră le veneau în ajutor.

Yorsh îi privi îndelung, tot mai uimit, apoi reîncepu.

Ridică tonul vocii și, fără a se întrerupe, privi în jur: Toți se adunau în jurul lui, care povestea. Continuă să le povestească, și, fără să se oprească din istorisit, incluse și numărătoarea în poveste: în punctul în care regina se afla pe câmpul de mazăriche și începu să le mănânce, îi făcu să le numere una câte una. Erau toți. Puteau să plece. Arstrid se afla la mai puțin de-o zi de mers. Apă se găsea de-a lungul drumului sub forma unor râulețe și torente. Ei aveau cu toții burta plină. Poate că vor reuși. Tot povestind interminabila lui istorie, Yorsh îl trezi pe Erbrow, care reîncepu să bombăne, îi sui pe cei doi copii mai

mici pe Pată, iar el îl luă pe Fulger, deoarece rana îl împiedica să meargă, și se urcă pe crupă în sens invers, cu spatele spre partea din față și cu fața privind în spate, spre gloata lui de zdrențăroși, și se îndepărtă. Dragonul încheia rândul. Nu încetă o clipă să se plângă cum la fiecare pas durerea de cap se adăuga celei a labelor posterioare, nemaipomenind totuși de durerea de spate, dar vorbi pe un ton jos, pentru ca povestea lui Yorsh să se poată auzi. Povestea era interminabilă: de fiecare dată când aveau impresia că se putea termina, se relansa cu o altă regăsire, o nouă răpire, o recunoaștere ulterioară, o altă faptă rea, un alt duel... Soarele se ridică. Nămolul se împuțină. Picioarele începură să le fie obosite. Dorința de a se așeza puțin pe marginea drumului creștea cu fiecare pas. Copiii cei mai mici stăteau cu schimbul pe spatele Petei, dar ceilalți trebuiau să meargă. Yorsh răgușise, dar nu se oprea. Vagabonzii își scosese răutățile și începuseră să sublinieze cu muzică pasaje mai importante: când prințesa mazăriche începuse să fugă cu oamenii ei din fața orcilor, muzica devenise mai puternică și pătrunzătoare, iar Yorsh se putuse opri pentru a bea o picătură de apă. Când o reluase, povestea pe care o istorisea începuse să semene în mod curios cu a lor. Era vorba de un șuvoi de fugari ce se puteau salva numai continuând să meargă. Robi asculta disperarea lor, speranțele lor, temerile lor, curajul lor și simți pe dinăuntru dorința feroce de a nu se opri, de a continua pas după pas, până la ultima palmă din drumul visat, acela care nu se termină până ce nu ajunge la mare. Privi în jur: și de pe fața celorlalți dispăruse oboseala, înecată în povestea pe care o ascultau și care îi încălzea pe dinăuntru ca un foc. Singurul extenuat era Yorsh, nu numai după vocea tot mai răgușită, ci și după tremurul ușor al mâinilor. Soarele începu să se miște spre vest: în puțin timp urma să dispară în spatele Munților Umbrei, Munții întunecați.

Imediat după ultima curbă, când rămășițele a ceea ce fusese satul Arstrid deveniră vizibile, în sfârșit înțeleseră cu toții de ce cavaleria Daligarului nu îi urmărea: se afla în fața lor, înșirată în Arstrid, închizând trecătoarea.

21

Yorsh simți cum îl cuprinde groaza: îi târâse pe toți, pas cu pas, povestire după povestire, spre catastrofă.

Rămase umilit să fixeze cu privirea ultimele raze de soare ce scânteiau pe armuri.

Îi condusesese spre un carnagiu. Mai puternică decât orice era dorința de a nu trebui să aleagă, să decidă. Mai puternică decât orice era dorința de a avea pe cineva care să-i spună: „Nu te îngrijora, fiule, rezolv eu, mă gândesc eu la asta”.

Yorsh rămase tăcut. Toți se opriseră. Dragonul depăși coloana purtându-și durerea de cap și de labe până la înălțimea lui Fulger și a Petei. Soarele ajunsese deasupra piscurilor Munților Întunecați și umbre lungi se desenează pe pământ, apoi norii înghițiră totul.

— Care este planul acum? se informă dragonul sec.

— Tu ai vreo idee? întrebă Yorsh plin de speranță.

— Eu o iau la stânga, tu la dreapta și îi înconjurăm? propuse dragonul ironic.

— În războiul cu trolii, un dragon a incendiat câmpia, evitând confruntarea. S-a întâmplat în timpul celui de-al patrulea secol al celei de-a doua dinastii runice.

— În al cincilea dintr-a treia, îl corectă dragonul. Și era vară. O vară toridă și uscată: a fost suficient un strănut. Acum suntem la sfârșitul toamnei. Vezi chestia aia maro închis de pe jos, dintre firele de iarbă? Se numește noroi. N-O-R-O-I. Noroiul are numeroase proprietăți, printre care aceea că este ignifug, care este antonimul cuvântului „combustibil”: nu arde și nu ia foc. Dacă dorești, pot face câteva cercuri de iarbă arsă, dacă nu plouă, dar mă îndoiesc că vor fi impresionați.

Yorsh și Erbrow se uitară urât unul la altul. Noaptea se lăsă și o ploaie fină începu să cadă.

Robi închise ochii: totul fu învăluit de albastru. Pe fundalul mării scânteietoare văzu un lung șir de siluete: erau Yorsh, Cala, Creschio și Moron, omul acela înalt și încovoiat, femeia micuță ce șchiopăta... Erau toți. Vor scăpa. Toți.

Cei doi puteau reuși: pur și simplu nu știau cum. Trebuia să se grăbească. Disperarea se unduia printre rândurile lor ca un șarpe prin mijlocul șoarecilor și, ca un șarpe în mijlocul șoarecilor, înghițea tot ceea ce se afla în calea ei. Plânsetele se amestecau cu strigăte și blesteme: dintr-un moment în altul urma să înceapă fuga, cu toții s-ar fi răspândit prin câmpie, ușoară și jalnică pradă pentru cavalerii înarmați, precum o adunătură de broaște pentru ulii.

Robi interveni liniștită:

— Tu știi să zbori, îi spuse dragonului, și scuipi foc, iar el are o spadă invincibilă. Veți reuși fără nici o îndoială.

— Spada lui nu este invincibilă. Nu vreau să las impresia că aș fi un meticulos și un fanatic al detaliilor neînsemnate, dar nici unul dintre noi doi nu este invulnerabil. El este deja rănit, iar solzii mei anteroinferiori, cei de pe burtă - de fapt, sunt... hmmm... puțin cam subțiri pentru săgeți. Eu scuip focul din glandele de foc, care nu sunt infinite. Iar acum, deoarece am suferit de... su... su...

— Sughițul cauzat de beție? sugeră îngrijorată Robi.

— Să spunem că nu sunt în cea mai bună formă, răspunse dragonul sec. Vă pot carboniza un cavaler - doi, cu condiția ca războinicul aici de față să mă

lase să o fac, dar mai rămân destui cât să ne facă să înțelegem că n-au considerat amuzant acest lucru.

— Îi poți speria, sugeră Robi. Ei nu știu că ești... că ești... golit?

— Epuizat.

— Epuizat, exact. Ei nu știu asta, iar dacă tu nu prăjești pe nici unul, fiecare se va teme să nu fie cel dintâi ales pentru a fi fript și se vor trage cu toții în spate. Priviți, nu e chiar imposibil: dragonul îi distrage în cealaltă parte, iar noi fugim spre trecătoare. Câțiva ne vor ataca, dar vor fi puțini; Yorsh se va descurca, a ținut piept unei mulțimi în Daligar.

— Și? Nu-i poate distrage veșnic! Mai devreme sau mai târziu vor reuși să intre în trecătoare. Și cascada? Trecătoarea se strâmtează într-o cascadă vertiginoasă, nu vă amintiți? Se numește Râpa Dogonului și este de netrecut. Scările ce urcă până la bibliotecă sunt blocate de o surpătură: am remarcat în ziua primului nostru zbor.

— Cascada nu este de netrecut: locuitorii Arstridului au trecut. Vom trece și noi.

— Bine, spuse dragonul, atunci vor trece și ei. În loc să fiți masacrați aici, veți fi masacrați pe o plajă.

Urmă o tăcere lungă. Robi percepse o senzație în partea de sus a stomacului, ce nu era cauzată de foame, ci de frică. Învățase să se încreadă în viziunile ei, dar știa că erau incomplete. Poate că urmau să ajungă cu toții la apa albastră a mării (asta era ceea ce vedea), apoi însă urmau să ajungă soldații Guvernatorului, iar albastrul s-ar fi transformat în roșu deschis sau într-un roșu foarte închis. Apoi își reveni.

Marea era albastră și așa rămânea. Strălucea curată în lumina soarelui.

— Noi vom trece, iar ei nu, strigă ea sigură, pentru că noi suntem inteligenți și ei sunt proști. Noi fugim pentru a ne salva și pentru a trăi, iar ei execută doar ordinele. Ceva ne va trece prin minte de care ei nu știu. Vom reuși. Acum. Ei poartă mantale și armuri: ploaia îi împiedică mai mult pe ei decât pe noi. Acum! Caii lor alunecă mai mult în noroi decât picioarele noastre. Acum!

— Chiar așa? spuse Cala, care tocmai alunecase și stătea în noroi, udă ca un pui de găină. Ploaia chiar îi deranjează mai mult pe ei decât pe noi... ești sigură?... Atunci nu suntem încă morți?... Mai putem încă scăpa?...

Robi nu îi răspunse.

— Acum! le strigă pentru ultima dată elfului și dragonului. Apoi se întoarse și privi la adunătura deplorabilă care se împrăștia în ploaie. Îi trecu prin minte să se urce pe crupa Petei, dar cei trei copilași se încleștaseră așa de tenace, încât nu fu posibil să-i dea la o parte. Încercă să strângă ceata, pentru că uniți puteau reuși, în timp ce răsfirați erau pierduți.

Alergă de la unul la altul, alunecând prin nămol.

— A fost odată, strigă Yorsh cu tot aerul din plămâni. Vocea lui ricoșă printre gemete și plânsete. A fost odată o ceată de eroi, care... care... au fost sclavi. A fost odată un popor de sclavi, care... a hotărât... să... plece... pentru a deveni un popor liber și pentru a face acest lucru... pentru a fi liberi... vreau să spun... ajunseră la mare...

Yorsh începu să istorisească o poveste lungă și *minunată*. *Inventă nume, descrie armate; descrie fugarii unul câte unul și fiecare își regăsi descrierea sub un alt nume și cu o altă poveste. Teama începu să dispară. Oboseala începu să slăbească strân-*

soarea ce pusese stăpânire pe picioarele și mințile sleite.

Ploaia încetă. Un vânt ușor se iscă și sparse norii. Razele lunii luminară câmpia și trecătoarea din Arstrid, dincolo de care se aflau libertatea și marea. Ceata de zdrențăroși începu să se strângă.

— Afost odată un popor de sclavi care a devenit un popor liber traversând deșertul și marea... și apoi o trecătoare... urmați-o pe Robi: rămâneți împreună și mergeți spre trecătoare. Ea cunoaște drumul: a locuit acolo. Eu și dragonul vom proteja coloana. Voi rămâneți împreună, urmați-o pe Robi.

Robi trebuia să fie cât mai vizibilă, pe cât se putea în lumina slabă a lunii. Lumina era redusă și, în plus, mulți o confundau cu Cala și o urmau când pe una, când pe cealaltă. Robi mai avea în buzunar coroana regelui. O scoase și și-o puse pe cap. Lumina o învălui și coroana străluci în întuneric.

În acel moment cavaleria se puse în mișcare, începu atacul. Yorsh își trase spada. Fulger era extenuat: mersese o zi, o noapte și încă o zi, dar își recăpătă puterea. Se ridică în două picioare. Robi văzu spada lui Yorsh strălucind în lumina lunii precum coroana ei.

Pentru un moment, păru că lumina lunii cristalizase timpul, de parcă realitatea și visele s-ar fi topit într-o clipă de neclintire, apoi totul se fărâmiță.

Erbrow se hotărâse în final să intervină.

Un răget înspăimântător tună.

O flacăra terifiantă sfâșie întunericul, transformând umezeala într-o ceață fină.

Cavaleria se opri nesigură. Armata de zdrențăroși prinse curaj. Între ei și lăncile soldaților Daligarului se aflau spada strălucitoare a unui soldat și fulgerătoarea limbă de foc a unui dragon. În inima lor purtau povestea unui popor de sclavi, care traversase lumea pentru a deveni oameni liberi, iar acest lucru îl transformă într-un popor de eroi. Dinaintea lor, coroana micuței regine strălucea în întuneric precum spada războinicului.

Creschio și Moron, înarmați cu bicele lor, se apropiară de Yorsh pentru a apăra flancurile. Cei doi bărbați care fugiseră din mina unde erau „muncitori excavatori ai comitatului Daligar” și purtau cu sine lopețile, acum le foloseau pentru luptă. Și un tăietor *de lemne, înainte „lucrător forestier”, își adusese*

secură, făcându-se vinovat, ca și alții, de delictul „furtului unei unelte de lucru” și de acela al „abandonării punctului de lucru alocat”. Acum se hotărâse să-și folosească unealta. Toți bărbații, femeile fără copii și băieții mai mari se strânseseră în jurul lui Yorsh, care nu încetase o clipă să vorbească. În momentul acela, povestea faptele eroice ale lui Pintrore și Farnuce, bandiți la drumul mare, care deveniseră locotenenți, ale lui Prat, sosit din păduri cu secură și cu sabia magică, ale preabunilor Săpași, abia treziți dintr-o vrajă...

O ploaie de săgeți se abătu asupra lor, ca un zbor de șoimi, dar dragonul se așeză între ei și cavaleri, iar săgețile ricoșară în solzii deși și duri de pe spatele său, ca boabele de năut suflate printr-un tub.

— Rezistăm, țipă Robi fericită.

— Până când? se întrebă Yorsh.

Cerul se deschise cu totul. Norii se împrăștiară. Frigul se întetă. Luna lumina în plin resturile scheletice ale Arstridului, în meandra râului care strălucea argintiu în întuneric. Deasupra, pe o parte povârnișul de stâncă era surpat fiind aproape vertical, de cealaltă era puțin mai lin, alcătuit din pământ și de o pădure enormă de stejari antici, care susțineau cu rădăcinile lor negre imense mase de granit alb, în care se reflectau razele lunii.

Protejați de Yorsh și de micuța lui ceată de războinici improvizați, dar în principal de amenințarea și gigantica spinare a dragonului, unul după altul intrară în trecătoare. Robi trecu pe lângă resturile arse ale fostului ei cămin, iar ochii i se umplură de lacrimi; atinse cu mâinile pereții carbonizați, care erau tot ceea ce mai rămăsese. Își aminti cum cu doi ani înainte fusese târâtă de acolo, iar ea lăsase în urmă o dâră de pietricele de râu, albe, rotunde și identice, pentru a regăsi drumul. De atunci nu prea mai plânsese. Fido, câinele ei, încercase să o protejeze și fusese lăsat șchiop. În toate visele ei, când se întorcea în Arstrid, Fido îi alerga în întâmpinare șchiopătând. Acum îl căuta cu privirea, sperând ca el să fi rămas acolo, pentru a veghea casa și pentru a o aștepta, dar, evident, era o speranță absurdă, deoarece nici un câine nu este într-atât de fidel încât să aștepte an după an. Silueta alburie a câinelui nu apărură de niciunde. Ochii i se umplură de lacrimi care nu i se scurseră pe obraji: le oprise ca întotdeauna.

Trebuia să meargă înainte.

Robi se întoarse. Toți zdrențăroșii se aflau în siguranță în trecătoare. Yorsh și ceilalți terminau șirul de eroi involuntari, care acum se reliefa pe suprafața râului argintat; dragonul închidea trecătura. Până când? în momentul în care și-ar fi schimbat locul, cavalerii ar fi atacat: i-ar fi avut pe toți în spate.

Cavalerii erau odihniți. Ei mășăluiau de dimineață.

Câte unul cădea la pământ de extenuare. Nici o poveste nu le mai putea insufla forța de a continua să meargă. Copiii mai mici plângeau de frig și de foame.

Și Pată dădea semne că nu mai putea. Și Fulger se opri.

Dragonul se înalță în zbor.

Aripile se deschiseră. Minunatele volute verzi se conturară în lumina lunii.

Era magnific.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

MAGNIFIC.

Se înalță în zbor într-o ploaie de săgeți și, chiar și în lumina neclară a nopții senine, Robi distinse șiroaiele roșii de sânge ce se scurgeau din rănilor care se deschideau una după alta în solzii fini de pe burtă. Ca prin vis, Robi auzi Nuuuuuuuuuuuuuuuuu- uuuuuuuuuuuuuuuuuuuu, strigătul prelung al lui Yorsh pierzându-se în întuneric ca o implorare inutilă. O ultimă, enormă flacără sfâșie noaptea luminând-o definitiv. Stejarilor fură învăluți de o văpaie ucigătoare și, în ciuda faptului că erau umezi, se aprinseră. Rădăcinile carbonizate se fărâmițară și lăsară să cadă masele de granit, care începură să alunece în jos, târâte de noroi împreună cu ceea ce mai rămânea din trunchiurile încă arzând. Dragonul lovi cu toată greutatea sa ultimele blocuri ce susțineau întregul flanc al colinei, dar pentru a reuși trebui să rămână în zbor, cu pânțelele expuse atacatorilor, și noi săgeți, urmate de altele, se împlântară.

Se formă o grămadă imensă de pământ, pietre și foc, care, cu un vuiet înfricoșător, se prăbuși în trecătoare, închizând-o.

Erau bucăți de stâncă și mâl, alte bucăți de stâncă și mâl și alte bucăți de stâncă, mâl și copaci ruși.

Tot flancul muntelui se prăbușise, închizând pe vecie trecătoarea Arstridului.

Aripile dragonului bătură pentru ultima dată, apoi Erbrow se prăbuși și dispăru pentru totdeauna de cealaltă parte a insurmontabilului perete de pământ, pietre, noroi și copaci frânți, care acum îi proteja pe fugari.

Robi închise ochii. Totul deveni azuriu, iar siluetele lor se conturară pe fondul mării strălucitoare.

Cum de nu-și dăduse seama dinainte? Nu se mai vedea pic de verde.

În viziunea ei nu se aflase niciodată dragonul. Ei urmau să se salveze cu toții pentru că dragonul avea să-și dea viața pentru ei.

Îl cunoștea pe dragon doar de o jumătate de zi.

Schimbare cu el doar câteva cuvinte în doi peri, dar fără el visul lor de a fi liberi ar fi fost o adevărată nebunie.

Timp de doi ani imaginea aripilor verzi ale dragonului îi consolaseră disperarea.

Robi izbucni într-un lung hohot de plâns, care se alătură vaietelor lui Yorsh.

22

Luna strălucea deasupra lumii. Un vânt _ proaspăt venise să-l răcorească. Durerea de cap dispăruse: Erbrow era din nou în măsură să zboare.

Putea în sfârșit să plece. Un zbor frumos vertical, cu spatele întors spre arcași.

Oricum, dacă ar fi rămas, nu ar fi folosit la nimic: mai devreme sau mai târziu, toți ar fi fost măcelăriți. Mai bine înainte decât după aceea: așteptările sunt plictisitoare, execuțiile amânate sunt o cruzime.

El, cum era dragon, ar fi ajuns la bibliotecă, unde, dragon fiind, ar fi locuit câteva secole zburând peste mare și înfulecând delfini și pescăruși. Când ar fi sosit momentul să intre în perioada de clocire proprie dragonilor, el, care era dragon, s-ar fi închis în splendida sa bibliotecă, unde păstăile aurii, grepfruiturile roz și o nesfârșită rezervă de cărți de povești l-ar fi înveselit până la nașterea descendentului său, care, fiind și el dragon, ar fi înfulecat delfini și pescăruși timp de secole și așa mai departe.

Asta pentru că el era dragon, iar ei doar o ceată de cerșetori. Dar ca să plece, zburând cu spatele la arcași, ar fi trebuit să treacă pe deasupra lui Yorsh, a lui Robi și a celorlalți, să-i privească pentru ultima dată, în timp ce-i abandona. Răbdare. Singurătatea fusese dintotdeauna destinul dragonului, iar trădarea era o necesitate tolerabilă pentru specia sa. Cine este DRAGON nu datorează loialitate nimănui.

Erbrow își aminti că nimeni nu va avea grijă de puiul său.

Nimeni nu avea să-l învețe cum să zboare.

Puiul său ar fi fost disperat și singur. Poate că ar fi murit într-un incendiu provocat de el însuși, strănutând sau plângând sau împiedicându-se în propria-i coadă.

Își aduse aminte cum Yorsh îl învățase să zboare.

Se gândi că nu o putea face. Niciodată n-ar fi plecat, lăsându-i acolo, singuri, în fața unei armate. În minte, traversând numeroasele memorii, îi răsună dezaprobarea tatălui său și a străbunilor săi, deoarece el, un dragon, îndrăznește să se gândească să-și riște viața pentru niște ființe oarecare, ce nu erau decât o șleahță de zdrențăroși.

El era dragon. Ultimul dragon. Stăpânul creației.

Iar un dragon nu se luptă pentru nimeni, cu excepția lui însuși, pentru că nici o ființă nu putea avea o valoare egală cu a sa. Trebuia să plece. Trebuia să-l abandoneze și să se salveze.

Dacă el pleca în momentul acela, avea să trăiască. O viață foarte lungă, într-o solitudine totală, dușmănoasă. S-ar fi născut un alt mic dragon, care și el ar fi trăit într-o singurătate totală, dușmănoasă, asta dacă, într-un fel sau altul, ar fi reușit să supraviețuiască propriei copilării dezolante și pustii, încă mai trist decât să fi fost o pasăre Fenix.

Se gândi că nu mai existau dragoni, singurătatea îi exterminase.

Se gândi că nu se poate trăi, secol după secol, clocind propria măreție și propria solitudine.

Se gândi că nu lucrurile erau importante, ci sensul pe care li-l dăm noi. Mai devreme sau mai târziu, moartea îi așteaptă pe toți. Mai important decât să amâni venirea morții este să-i dai un sens.

Prin întuneric, în razele lunii, spada lui Yorsh și coroana lui Robi scânteiau în lumina argintată. Erbrow se gândi că legendele aveau să vorbească despre el. Timp de secole și secole, poezii aveau să elogieze ultimul dragon, cel care a condus un mare războinic elf și o micuță regină zdrențăroasă spre destinul lor de fondatori ai unui ținut unde se putea trăi în libertate.

Marele dragon se înalță, iar zborul său aduse cu sine salvarea, o avalanșă enormă de pietre care închise trecătoarea cu un perete imens, instabil și de netrecut, dar făcând toate acestea își descoperi pântecul, partea sa vulnerabilă, unde săgețile nu ricoșau precum boabele de năut, ci se înfigeau adânc în carne: șiroaie abundente de sânge clocotitor pătară verdele solzilor. Dragonul zbură cu aripile mari, întinse în lumina lunii, apoi săgețile se îndesiră, iar sângele se isprăvi.

Erbrow, ultimul dragon, se prăbuși pe pământ și rămase acolo în ultimele sale clipe, pe iarba noroioasă.

Până în ultimul moment visă că nu va muri, că va putea să mai trăiască puțin și așa, cu pieptul străpuns de săgeți, pe noroiul ce se îmbiba de sângele răspândit împrejur.

Apoi un alt vis îl învălui, întâiul vis pe care-l avusese la începutul vieții sale. Se visa pe sine, nou-născut, pui, născut de curând, stând cu capul pe genunchii fratelui său elf, într-o infinită câmpie de margarete. Deschise pentru ultima dată ochii. Miracolul se repetase. Mii și mii de flori micuțe îl înconjurau, albite de lumina lunii, sub picioarele soldaților, care se apropiau cu băgare de seamă. Erbrow privi petalele și simți cum îl cuprinde fericirea, apoi închise ochii și de data aceasta fu pentru totdeauna.

Zorii se iviră reci, cețoși și vineții. Yorsh __ tremura. Nu numai din pricina rănii, a oboselii și a frigului, împotriva cărora nu mai avea suficientă energie să lupte.

Gândul că îl pierduse pe Erbrow îl apăsa cu greutatea unei stânci.

Fusese familia sa, fratele său.

Toți cei pe care îi iubea sau care îl iubeau erau destinați să moară.

Toți, mai puțin Robi.

Robi trăia. Trebui să-și ațintească gândurile la Robi, la respirația ei, la zâmbetul ei, iar atunci greutatea ce-l apăsa deveni mai ușoară, cât să-i permită să respire.

În urma giganticei prăvăliri, fugarii căzuseră grămezi unii peste alții, ținându-și astfel de cald, printre ruinele colibelor din Arstrid. Aprinseseră și câteva focuri pentru a se încălzi.

Pentru Yorsh, noaptea nu fusese decât un șir neîntrerupt de deziluzii. În fiecare clipă sperase să *vadă aripile deschizându-se din nou, să vadă limba de foc. Trebuie să fi fost o prefăcătorie, un truc, un fel de glumă. Poate că l-au rănit și apoi capturat. L-or fi dus în lanțuri la Daligar și îl țineau prizonier acolo. El, Yorsh, s-ar fi dus înarmat cu spada să-l elibereze, ar fi ținut piept întregii garnizoane și apoi ar fi fugit împreună, Erbrow deschizându-și aripile sale mari, iar el ar fi stat între ele.*

Și totuși, în același timp, știa. O parte a minții sale continua să-i istorisească povești, cealaltă știa. Minteia lui Yorsh fusese în măsură să o perceapă pe aceea a lui Erbrow exact cum ochii lui îl puteau vedea, iar simțul lui olfactiv mirosise. Minteia lui Yorsh știa că Erbrow era mort. Unde înainte se afla imaginea dragonului, acum nu era decât un vid negru al unei non-existențe ca de gheață.

Yorsh era demoralizat din pricina faptului că trăia acum într-o lume unde dragonii nu mai existau, unde Erbrow nu mai exista: nu depusese nici un ou.

Făcu un calcul rapid care-l îngheță precum un șuvoi de apă rece: obișnuința de a-l considera un fel de frate mai mare, cu un complicat joc de memorie multiplă ce-i permitea să vorbească la persoana întâi despre evenimente petrecute cu ani sau cu secole înainte, îl făcuse să uite că Erbrow, în realitate, trăise mai puțin de două luni. Fusese ca un meteorit. Își aminti că în antica limbă elfică Erbrow înseamnă „cometă”.

Robi suspină îndelung. Și ei, precum mamei ei, când era disperată i se scurgea apă din ochi. Nasul îi curgea, avea ochii roșii și pleoapele umflate, de parcă nu ar fi dormit de două zile. Yorsh, pe de-o parte, găsea în continuare acest lucru extrem de ciudat, puțin igienic și incomod, pe de alta, ar fi dorit din toată inima să poată plânge și el.

De parcă toate acestea n-ar fi fost îndeajuns, se adăuga și groaza de a trebui să ucidă.

Când zorii luminară lumea, se impuse problema mâncării. Tuturor le era foame. Tot ceea ce luaseră - resturile festinului din luminișul Casei Orfanilor - se terminase de mult. Merii și via din Arstrid fuseseră distruși sau arși. Singurul lucru rămas erau păstrăvii, în perioada aceea, Dogon era plin de pești. Solzii lor argintii străluceau prin apă, iar Yorsh avea un arc cu o săgeată elfică. Nimeni nu îndrăznise să i-o ceară, dar, la un moment dat, socoti foamea resimțită de toată lumea aceea sărmană, de copii, insuportabilă. Viața și moartea sunt îmbinate, ar fi spus Erbrow.

Moartea unora era îmbinată cu viața altora. Nu-l va mai auzi vorbind. Niciodată. Niciodată. Niciodată nu-l va mai auzi sforăind. Niciodată nu-l va mai vedea respirând. Niciodată. Niciodată. Orice ar fi făcut, cuvântul acela îi răsuna în interior. Niciodată. Niciodată. Niciodată.

Yorsh potrivea săgeata în coarda arcului și ochi. Niciodată nu-i va mai auzi vocea. Modul său elfic de a ținti era fără greș, deoarece țintea cu ochii minții, dar de fiecare dată dorința de a greși îl consuma, nu voia să simtă durerea peștelui ce murea. Trase. Niciodată nu va mai vedea aripile lui conturate pe cer. Yorsh văzu săgeata străpungând păstrăvul și simți înăuntrul său tristețea peștelui față de propria moarte. Asta urma să mai simtă de încă cincizeci de ori înainte să se sfârșească ziua. Trebuia să potolească foamea a nouăzeci și nouă de persoane, iar un păstrăv ajungea pentru un adult sau doi băiețandri sau trei copii mici. Tăietorul de lemne se arunca în apă pentru a recupera păstrăvul. El și unul dintre cei doi săpători erau singurii care știau să înoate și le revenea, pe rând, friguroasa sarcină de a recupera din apă prada și unica săgeată de care dispuneau.

Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată. Niciodată.

Tăietorul de lemne recuperează săgeata și i-o restitui. Yorsh reîncepu. Mai captură doi păstrăvi, apoi ceata de oameni se repuse în mișcare. Alternând mersul, pescuitul și răgazurile de odihnă, aveau să ajungă la cascadă. Yorsh își aminti de momentul în care le survolase pe spatele lui Erbrow. Niciodată. Își dori din nou să poată plânge.

Mergeau, pescuiau, cineva reuși să găsească ceva bace. Înainte de apusul soarelui, se făcea tabăra. Tăietorul de lemne tăia ramuri mari de pin și brad, cu care ridica o colibă improvizată. În cele patru colțuri erau lemne care ardeau, iar deasupra lor se rumeneau păstrăvi. Mergeau înainte zi după zi, având curioasa impresie că timpul și viața lor erau într-o anumită măsură suspendate, în așteptare.

Yorsh se gândea la prima dată când făcuse acel drum. Era în barcă, întins pe spate, cu două persoane minunate, care se sforțau de-a dreptul să nu mănânce în fața lui păstrăvii afumați, și avea saci întregi de fasole și porumb

pentru a-și umple stomacul. Pe pământ, drumul ar fi fost mai lung, plin de pietre, mai obositor și încă nu menționase foamea. Toate astea nu însemnau nimic în comparație cu rana pe care o avea în inimă, acel cuvânt „niciodată” care îi răsună în minte cu fiecare respirație; totuși mai exista și acea incredibilă, nesperată comoară - Robi - ce mergea alături de el.

Trebuia să meargă înainte. Toamna era târzie. Cât de curând urma să cadă prima ninsoare și totul ar fi devenit și mai dificil.

Uneori drumul era ușor și puteau să meargă de-a lungul malurilor străjuite de mici plaje, alteori trebuia să se cațere pe rocile abrupte, netede, alunecând pe muchii sau, dacă malurile erau impracticabile, să facă lungi ocoluri străbătând păduri, având grijă să nu se îndepărteze niciodată de apă, pentru a nu pierde direcția și drumul.

Brusc cascada se deschise în fața lor. Nu se întâmplă chiar dintr-o dată: își anunțase dinainte prezența prin răcoarea generată de apa ce cădea, dar, cu toate acestea, vederea ei le provocă amețeli. Apa cădea într-o perdea de o înălțime impresionantă, pe care lumina forma irizații. În fața lor se deschidea marea. Orizontul atinge cerul într-o linie lungă, neîntreruptă de nimic, cu excepția unei insule minuscule pe care un cireș sălbatic își scutura ultimele frunze. Printre stânci, la dreapta lor, începând dintr-o plajă mică, la care se putea ajunge numai prin tumultoasele ape ale râului, se ridica îngusta scară ce ducea la stânca înaltă pe care se vedea scris HIC SUNT DRACOS. O porțiune din scară era iremediabil surpată, iar scrisul, acum, era o minciună. Izolată de tot și de toate, pe piscul său acum inaccesibil, biblioteca își păstra inutilele comori.

Dacă se concentra asupra lui Robi, Yorsh reușea să nu se lase în voia tristeții.

HIC SUNT DRACOS.

Niciodată, până la sfârșitul secolelor.

Dar exista Robi; în lume exista Robi. Și ceilalți chiar. Acum îi cunoștea. Pe toți, pe fiecare în parte. Era o senzație ciudată, după o viață întreagă petrecută în singurătate.

Robi exista și era alături de el. Trebuia să se gândească în continuare la acest lucru.

— Cum să facem să trecem? întrebă Creschio, care devenise palid în fața minunatei și vertiginoasei căderi de apă.

— Nu știu, răspunse cinstit Yorsh.

— Nu o să reușim. Niciodată! adăugă Moron descurajat.

— Bineînțeles că vom reuși, îi calmă liniștită Robi, nu putem să nu reușim. Locuitorii din Arstrid au trecut și ei pe aici: trebuie să existe o cale!

Yorsh își recăpătă curajul. Erbrow nu murise degeaba. Urmau să reușească. Trebuia numai să se gândească mai mult. Privi în jur. Marea era albastră. Alături de ei, ultimele frunze străluceau roșii și aurii în copacii deja

aproape goi, în timp ce crestele Munților Întunecați erau albite de nea. Trebuia să existe o soluție.

Nu-i trecu nimic prin minte.

— Ei. Nu-i greu deloc: e suficient să săpăm! se auzi o voce, de fapt două.

Cei doi săpători din comitatul Daligar fuseseră rebotezați Săpașii cei Amabili, pentru a se identifica cu niște personaje dintr-o stranie și eroică poveste, personaje inventate de Yorsh, de fapt, după chipul și asemănarea lor. De atunci, după ce-și petrecuseră viața considerându-se mai puțin chiar decât niște animale de povară, se simțiseră investiți cu o lumină nouă de demnitate și importanță. Pentru întâia dată în întreaga lor viață, pe care o petrecuseră bombănind între ei, îndrăzneau să vorbească tare pentru a spune ceva în public. Cei doi Săpași Amabili se cățăraseră în partea de sud a prăpastiei: nu era numai stâncă, era și pământ. Scormonind cu niște crengi, se putea săpa un drum, în rocă, pe sub căderea de apă. Aveau nevoie de o echipă de oameni care să ducă pământul pe măsură ce ei îl săpau, câțiva bărbați care să-i înlocuiască atunci când le oboseau brațele, lemne drepte și ascuțite pentru a susține săpătura.

Dacă ajutau cu toții, reușeau.

24

Ou fu suficientă o jumătate de zi. Le luară trei zile întregi. La sfârșit, nu era nimeni care să nu pară o sculptură în noroi. A trebuit să sape drumul în pământ, apoi în stâncă, folosind pietre ascuțite în locul târnăcoapelor pe care nu le aveau.

Brațele le erau atât de obosite, încât li s-ar fi părut incredibil să mai fie și altfel.

Coborârea a fost lentă, istovitoare și minunată. Marea se deschidea în fața lor, cascada vuia alături de ei în miriade de picături irizate. Aerul avea parfumul sării, care se îmbina cu cel al mărarului sălbatic și al mirtului, care creșteau cu încăpățănare în crăpăturile stâncilor inospitaliere, bătute de vânt, alături de orhidee sălbaticice. Pe măsură ce coborau, devenea vizibil micuțul lac de apă dulce, pe care cascada îl forma jos, printre pinii de mare, la începutul plajei lungi ce mărginea golful de sub ei. Pe o parte, golful se continua cu o coastă plană, de cealaltă era adăpostit și închis de un promontoriu abrupt și înverzit, pe care noaptea străluceau lumini minuscule: noile case ale Arstridului!

Yorsh nu mai avea nici forță, nici idei pentru a mai povesti, dar vagabonzii își scoaseră instrumentele și muzica insuflă forță celor care

munceau, să muncească în continuare. Strânsesă din dinți și nu renunțară. Oră după oră, palmă cu palmă, săpară drumul.

În timp ce săpau drumul, observară bucăți de frânghie arsă ce atârnavă de stânci și de ramurile cele mai joase ale marilor castani care se proiectau spre orizont.

Locuitorii Arstridului trebuie să fi coborât folosind un sistem de scări din funii, pe care le-au ars apoi ca să fie siguri.

Yorsh băgă de seamă că ploaia și intemperiiile făcuseră ca drumul pe care-l lăsau în urmă să dispară cu rapiditate și, mai cu seamă, să fie impracticabil.

423

4-22

Rana lui era închisă, dar nu vindecată, prin urmare nu făcea parte din grupul celor care, agățați de flancul muntelui, deschideau drumul, ci rămăsese sus, alături de femeile mai bătrâne, de copiii mai mici și de cei care se odihneau după ce munciseră. Atunci când Săpașii cei Amabili dădură peste o stâncă într-atât de dură încât era indestructibilă și de netrecut, o trimiseră pe Cala să îl cheme. Yorsh sosi și încercă să se gândească la o soluție. Își aminti de un manual de mecanică, de unde învățase despre pârgă, dar nu exista nimic în care să mărească forța pentru a mișca stânca. Poate că ar fi putut să o despice în două cu ajutorul unor pene, dar nu avea nici o crăpătură unde ar fi putut vârî penele și nu aveau nimic ce putea fi folosit pe post de pană. Se iscă o briză ușoară ce purta cu sine, mai aproape, țipetele pescărușilor. Exasperat de neputința lui, Yorsh trase spada și lovi cu toată puterea în granitul ce se sfărâmă sub lovitura lamei. Lama rămase intactă, iar strălucirea ei spori, de parcă lovitura o întărise, în timp ce zâmbetul lui Robi devenea tot mai larg și, în jur, ropoteau ovații.

Și coborârea fu lentă: făceau câte un pas o dată, ținându-se de mâini, ca un singur, extrem de lung șarpe, pentru a fi siguri că nimeni n-ar fi putut cădea.

Când ajunseră jos, resimțiră într-atât emoția și oboseala, încât rămaseră îndelung tăcuți, privind valurile și mișcarea blândă cu care se apropiau, pentru a pieri apoi pe mal. Câțiva îngenunchiară și sărutară nisipul. Mulți se duseră să atingă marea.

Yorsh simțise întâia oară parfumul mării zburând pe spatele lui Erbrow.

li /V¹

În momentul acela, se gândise că atingerea mării împarte viața într-un „înainte” și „după”, deoarece „după” nu va mai fi la fel ca „înainte”. Tăcerea se

prelungi, întreruptă doar de valuri și de un stol de pescăruși ce zbura deasupra malului.

Primii care se mișcă fură copiii. Mișunară pe plajă fascinați de legănatul valurilor. Yorsh, care citise cinci tratate despre scoici, îi învăță cum să le găsească în nisip pe cele comestibile și se porni o recoltare zgomotoasă și însuflețită.

Robi se ghemuise și ea în porțiunea unde valurile se întâlneau cu plaja, cu mâinile cufundate în nisipul umed și fin, care se scurgea cu repeziciune, astfel încât cochiliile netede și alungite ale marilor bivalve de culoare roz deschis să îi rămână între degete.

— Tatăl meu spunea că e bun de mâncat ceea ce se află înăuntrul cochiliilor, chiar dacă gândește și poate că înțelege și puțină poezie, îi spuse râzând, cu ochii ei mari ce străluceau precum stelele.

Yorsh își spuse că mai devreme sau mai târziu avea să-i spună de unde pornise expresia.

Se instalară în păduricea de pini, alături de lăcușorul de sub cascadă. Era un loc bun și aveau apă din abundență. Murmurul cascadei se contopea cu acela al valurilor, de parcă cineva ar fi cântat un cântec de leagăn.

Un perete vertical de stâncă deschisă la culoare străjuia un luminiș.

Yorsh trase spada și gravă ERBROW pe perete, întâi în caractere elfice, apoi în cele curențe, runice.

Un grup de oameni îl privea fascinat. Câțiva se apropiară suficient cât să atingă cu degetele literele, întrebară ce înseamnă și Yorsh le explică.

— Ei bine, spuse tăietorul de lemne, fost lucrător forestier în comitatul Daligar. Era numele dragonului, nu-i așa? Acesta va fi și numele ținutului nostru. Ne vom numi Erbrow.

Se auzi un cor slab de aprobare.

În momentul acela, unul dintre „lucrătorii agricoli ai comitatului Daligar” spuse:

— Scrie și: ROADELE OBȚINUTE DE CINEVA LUCRÂND PĂMÂNTUL SUNT ALE SALE ȘI NIMENI NU Î LE POATE LUA.

Yorsh scrise cu caractere clare, îngrijite, dar fără să schimbe o silabă, fiindcă aceia care s-au luptat pentru a avea posibilitatea să vorbească au dreptul ca spusese lor să nu fie schimbate.

După ce termină, adăugă tot ceea ce i se mai dictă:

CUI NU-Î MAI PLACE, POATE PLECA, IAR DACĂ SE ÎNTOARCE MAI TÂRZIU, NU SE ÎNTÂMLĂ NIMIC.

NIMENI NU ARE VOIE SĂ LOVEASCĂ PE CINEVA.

BUCATA DE PĂMÂNT PE CARE AI LUCRAT-O DINTOTDEAUNA ȘI CARE ÎNAINTE ERA A TATĂLUI TĂU ESTE A TA.

MH

SPÂNZURAREA ESTE INTERZISĂ.

ESTE PERMIS SĂ ÎNCERCI SĂ CITEȘTI.

ȘI SĂ SCRII.

CEEA CE PESCUIEȘTI DIN MARE ÎȚI APARTȚINE ȘI NU TREBUIE SĂ PLĂTEȘTI NIMIC NIMĂNUI.

DACĂ UN TĂTIC ȘI O MĂMICĂ MOR, CEI MAI BUNI PRIETENI AI LOR LE DEVIN TATĂ ȘI MAMĂ COPIILOR.

NICI UN COPIL MIC NU TREBUIE SĂ MUNCEASCĂ.

COPIII MUNCESC MAI PUȚIN DECÂT ADULȚII ȘI FAC LUCRURI UȘOARE.

SĂ SAPI NĂMOLUL NU ESTE UN LUCRU UȘOR ȘI NICI UN COPIL NU TREBUIE SĂ O FACĂ.

Urmă o tăcere lungă.

— FIECARE POATE SĂ ÎNCERCE SĂ FIE FERICIT DUPĂ CUM POATE, spuse o femeie.

Glasul lui Moron adăugă:

— NU E INTERZIS SĂ FII ELF.

Yorsh scrise și acest lucru. Robi și Cala șușotiră îndelung, printre chicoteli neobișnuite, apoi Cala, roșie până la urechi, în timp ce Robi se ascundea în spatele ei, enunță ultima lege:

— FIECARE SE POATE CĂSĂTORI CU CINE VREA, DAR CHIAR CU CINE VREA, CHIAR DACĂ ESTE PUȚIN DIFERIT, ȘI NIMENI NU-I POATE SPUNE NIMIC.

Când termină, Yorsh reciti cele scrise și toți aprobă.

Apoi se împrăștiară pentru a-și organiza prima lor noapte în Erbrow, ținutul bărbaților, femeilor și copiilor liberi.

Cala și Creschio rămăseseră cu privirea ațintită unul la altul.

— Robi a spus că va veni cineva să mă ia și să mă ducă departe de Casa Orfanilor.

— Au venit un elf și un dragon.

— Da, știu, dar ei au venit pentru toți. Eu mă gândeam că va veni cineva numai pentru mine. Nu-i același lucru.

Creschio se așeză pe nisip.

— Și eu am visat ani de zile că va veni cineva să mă ia din Casa Orfanilor. Încă mai visez, serios, chiar și acum când am scăpat de acolo.

Cala rămase tăcută, apoi Creschio reluă:

— Atunci facem așa: tu m-ai luat pe mine, iar eu te-am luat pe tine, astfel și noi avem pe cineva care a venit numai pentru noi să ne ia.

Cala făcu un semn de aprobare cu capul și apoi se așeză și ea pe nisip alături de el.

Soarele apuse pe mare. O fâșie roz-aurie lumină orizontul și cerul se umplu de strălucire, în timp ce la est, în primele umbre ale întunericului, străluceau primele stele. Un pescăruș zbură în direcția lor.

Robi și Yorsh se apropiară de apă, în locul unde se spărgeau valurile.

— Știi, începu Robi, numele meu...

Nu avu timp să sfârșească. Yorsh o întrerupse:

— Numele tău este foarte frumos, îmi place foarte mult.

— Îți place Robi?

— Da, este ca sunetul unei picături ce cade, ca o pietricică ce ricoșează pe suprafața apei: e un nume extrem de frumos.

Robi rămase pe gânduri, îndoită, cu un zâmbet abia schițat pe chip, apoi zâmbetul ei se contură mai mult și se lărgi.

— Și profeția? mai întrebă ea. Destinul tău? Copila ce poartă în numele său lumina dimineții?

Yorsh ridică din umeri și o privi: se înroși tot, apoi făcu un gest vag.

— Destinul nostru este cel pe care-l dorim, nu cel care a fost gravat în piatră; este viața noastră, nu ceea ce au visat alții.

Robi încuviință. Se aplecă deasupra apei și așeză deasupra bărcuța ce avea înăuntru păpușa și o privi plutind lin. Erau jucăriile pe care i le făcuseră părinții ei, tot ceea ce îi mai rămânea de la ei, în afară de praștie, numele ei și ea însăși.

— Copiii mei se vor juca cu ele, spuse ea cu siguranță în voce. Știa. Văzuse.

Se întrebă dacă trebuia să-i spună, lui Yorsh, despre numele ei, despre profeție.

Se putea gândi la acest lucru liniștită. Avea toată viața la dispoziție.